

2009-09-18, Četvrtak, 17 Rujan 2009

Saša Radović umirovljeni dragovoljac Domovinskog rata

VRATITE OPLJAČKANO, BANDO LOPOVSKA!

VRATITE OPLJAČKANO, BANDO LOPOVSKA! KRVAVI HRVATSKI DVORCI

Recesija 2009. Vlada kreše mirovine i plaće. Jadranka Kosor kaže da moramo svi, solidarno... Solidarno!

Kako je nije stid!

Banda lopovska treba svoje plaćetine skinuti na 5000 kuna i vratiti ono što su pokrali.

Tek tada možemo govoriti o solidarnosti.

Nitko ne spominje povrat imovine od ratnih zločinaca-profitera, pretvorbenih profitera i ostalih lopova.

A, treba! S konfiskacijom te imovine i debelih računa – popravio bi se državni proračun.

Jasno je da Vlada neće, ali gdje su hrvatski intelektualci, zar su svi pomrli?

Gdje su istraživački novinari, zar se svi boje?

A, lako je!

Članove Bande lopovske treba upitati: „Odakle ti to“?

Pa, kad odgovora nema: „Vrati opljačkano!“

Radovanu Smokvini, donatoru Domovinskog rata, danas najvećem borcu za pravnu Hrvatsku, zahvaljujem za financiranje tiska ove knjige.

PREDGOVOR

Program „Vratite opljačkano, bando lopovska!“, povijesni je imperativ Republike Hrvatske“.

Opljačkani materijalni resursi, mjereni milijardama eura: vile, dvorci, tvornice, poduzeća, banke i drugo, te prepuni računi hrvatske elite u inozemnim bankama, moraju se vratiti hrvatskom narodu.

Konfiskacijom te imovine Hrvatska može znatno umanjiti svoje inozemne dugove i krenuti u bolje sutra.

Moralni aspekt još je važniji imperativ, to je obvezujući uvjet izlaska iz kaotičnog stanja u kojem se nalazimo.

Sve dok ratne zločince, profitere, ne izvedemo pred sud naroda i dok njihove dvorce poprsrane krvlju naših branitelja ne konfisciramo, odnosno vratimo državi Hrvatskoj – ne možemo dalje!

Iz moralne i materijalne recesije u kojoj smo skoro dva desetljeća – moramo izaći.

Vizija Franje Tuđmana o 200 bogatih obitelji koje će vladati Hrvatskom, u početku se činila benignom, no provedba te vizije rezultirala je općim moralnim i materijalnim krahom naše zemlje.

Kriminal, pljačke, pa i ubojstva neistomišljenika (Paradžik, Kraljević i dr.) sastavnice su Lijepe naše.

Na tim i takvim postulatima, suprotnim civilizacijskim normama i mjerilima, gradila se i izgradila Hrvatska.

Danas je ta naša Hrvatska osiromašena, s razorenom privredom, s uništenim građanskim slojem i gladnim umirovljenicima.

Najzaduženija smo zemlja na svijetu (osim Libanona).

Ove godine (2009.) stvarni državni, inozemni dugovi narasli su na preko astronomskih stotinjak milijarda američkih dolara.

Dogodine, znatno više!

Takvi nikome ne trebamo, ni drugome ni sebi, ponajmanje razvijenom svijetu.

Ne možemo u EU, ne daju nam Slovenci, Hag, svi su nam krivi... Je li to tako?

Nitko ne pita: „Zašto već odavno nismo u EU, s prvom grupom tranzicijskih zemalja?“

Ili barem s Bugarskom, Rumunjskom?“.

Prije devedesetih godina prošlog stoljeća bili smo deset kopalja iznad svih zemalja Istočnog bloka: Mađarske, Čehoslovačke, Poljske, Rumunjske, Bugarske... Umjesto da smo danas u Europskoj uniji na istom mjestu, na prvom mjestu ispred svih tih tranzicijskih zemalja, one su u Europi – grabe naprijed! Mi ćemo s Albanijom 2015., 2018., možda nikada?

Nasuprot navedenom, politička elita sa svojim satelitima živi raskošno, vozi se u blindiranim, milijunskim BMW-ima, mercedesima..., vrtove njihovih vila i njihove bazene čiste i uređuju branitelji za bijedne nadnice. Samoubojstvima 1900 branitelja nije razlog PTSP, nego kriminalna država koju su (smo) stvorili.

Tijekom svih ovih godina elita egzistira između ostalog i na oštrom medijskom trendu elemenata iz prošlosti i izvrtanju povijesnih činjenica.

Na taj način skreće se pozornost javnosti s egzistencijalnih i inih problema.

Hrvatski građanin mora shvatiti da je samo posljednjih 20 godina kapitalno i jedino relevantno razdoblje za sve nas.

Sve ostalo je iracionalno.

Svaki pogled u dublju prošlost nije ništa drugo doli programirani „spin“ hrvatske vrhuške.

Fašizam, antifašizam, komunizam, antikomunizam, fanatični nacionalšovinizam i slični „izmi“ samo su alati vladajuće garniture u skretanju pozornosti s njihovog jedinog cilja – osobnog bogaćenja.

Od samih početaka naše državnosti do današnjeg dana politička elita ima isti model – pljačku hrvatskih resursa (uključujući dijasporu) u cilju osobne koristi.

Na tom kolektivnom zločinu vlasti, na pljački vlastitog naroda - treba oštriti zube i lomiti koplja.

Moramo shvatiti da su; Jasenovac, Bleiburg, jame, veličanje ili kritika Tita, Thompsonovi koncerti i sl. – spinovi u službi nezajajljive zvijeri koja razdire gospodarski sustav Hrvatske.

Dok se mi svađamo, tko je partizan, a tko ustaša – oni grabe, grabe...

Ni fašisti, ni komunisti nisu više naš problem, progutao ih je bezdan prošlosti, prohujalo vrijeme.

Pred sobom imamo daleko opasnijeg protivnika – sada, danas.

Nezajažljivost „200 bogatih obitelji“, generator našeg siromaštva, danas i u budućnosti - naš je najveći neprijatelj.

Vrijeme otkucava svoje minute, sate, mjesece,

Hrvatska se mora pokrenuti.

Moramo se vratiti u okvire civilizacijskih normi i pokazati prstom na zločince.

Nije dovoljno samo uzeti im natrag ono što smo desetljećima stvarali, a što su oni prigrabili preko noći.

Učinili su oni nešto mnogo, mnogo gore!

Igrali su se sa životima naših domoljuba, krivi su za mnoge smrti dragovoljaca i branitelja.

U vrijeme Domovinskog rata pokrali su (nam) oružje i streljivo kojim smo branili domovinu.

Umjesto kupnje naoružanja, milijarde DEM i dolara od dijaspore i milijarde DEM i dolara od hrvatskih resursa namijenjenih obrani - „ujamili“ su na svoje tajne inozemne račune.

Zbog njihovih krvavih dvoraca mnogo je manje oružja stiglo na bojišnicu - mnogo je više branitelja poginulo, bilo je mnogo više ranjenika i invalida, mnogo je više branitelja zarobljeno, mnogo više obitelji ostalo je bez svojih najmilijih, otvoreno je mnogo više srpskih logora, mnogo više branitelja pomrlo je u tim logorima.

To je ratni zločin prema svom narodu bez presedana na ovim prostorima.

Gdje nam je Državno odvjetništvo, gdje je pravosuđe, gdje je elementarna pravda, poštenje?

Ni s propovjedaonice ne čujemo riječ Božju; ne kradi...

Zar su svi slijepi pokraj zdravih očiju?

Državnom odvjetništvu, sudovima, policiji, predsjedniku Republike Hrvatske, premijeru, Hrvatskom saboru, Poreznoj upravi i drugim institucijama, dostavljene su stotine kaznenih prijava.

U tim prijavama, konkretna su imena mnogih zločinaca, imena stranih banaka u koje su potrpali opljačkane milijune, dostavljeni su točni brojevi mnogih tajnih računa.

U nekim prijavama, pa i u ovoj knjizi, stoje egzaktne svote novca koje su pokrali i opljačkali, dokazi stranih sudova da je to tako (Županijski sud u Klagenfurtu i dr.).

Prolaze godine, šalju se požurnice, stotine požurnica, tisuće... Ako treba slat ćemo ih ponovno iako znamo da je uzalud.

Vrijeme otkucava svoje minute, sate, mjesece, ne može ovako, moramo nešto učiniti. I učinit ćemo.

Ne treba nam za to ni Državno odvjetništvo, ni policija, ni inertne, spore institucije koje štite zločince.

Dobar primjer je Švicarska.

Učinit ćemo onako kako to oni čine.

Scenarij je sljedeći:

Na vrata ratnog zločinca, profitera, jedno prijepodne pokucat će na vrata službenik i zamoliti velikog gospodara da ga primi.

To ne mora biti ni policajac, ni istražitelj, ni istražni sudac, nego obični službenik sa srednjom stručnom spremom.

Dakle, taj službenik izvadit će papir i kemijsku olovku.

Postavit će samo dva pitanja.

Prvo pitanje je:

“Poštovani gospodine, odakle vam ovaj dvorac i desetci milijuna eura na računima?”.

Zatim slijedi drugo pitanje: „Jeste li platili porez na to?”.

Taj mali, obični službenik odnijet će na Sud svoje izvješće, prazan, bijeli papir.

I gotovo, završena priča, kraj!!!

Sve piše na tom praznom, bijelom papiru.

Presuda, kazna, vraćanje opljačkanog državi Hrvatskoj!

To želimo, to hoćemo, to moramo!

Nisu potrebna pokretanja postupaka, beskrajne i jalove istrage, sve je jasno, sve pokrivaju ona dva pitanja. I prazan papir.

Ako nema suvislog odgovora, i dokumentacije o porijeklu imovine – sve je jasno!

Ne mora više Mladen Bajić godinama skrivati prijave po prašnjavim ladicama i požurnice bacati u koš.

Ne može više igrati perfidnu igru oslobađanja podobnih zločinaca zbog zastara.

Hrvatski ratni profiteri ratni su zločinci, zbog svoje gramzljivosti krivi su za smrt i patnju mnogih branitelja.

Sjetimo se, ratni zločini ne zastarijevaju!

Iz duge povijesti ratova, poznato je da su ratni zločinci, profiteri iz vlastitih redova, tretirani kao najveće ljudsko smeće.

Ti izdajnici svog naroda nisu bili vrijedni streljačkog voda, rješavalo se jednostavnije – metak u čelo!

Recesija vrućeg ljeta 2009. godine punom je snagom zahvatila posrnulu i osiromašenu Hrvatsku.

Vlada RH s novom premijerkom Jadrankom Kosor pokušava spasiti što se još se još spasiti može.

No, kao i sva ova dva desetljeća, primarni interes je spas elite.

Premijerka je krenula s kresanjem mirovina i plaća umjesto restriktivnih zahvata u glomazni državni aparat, smanjenja administracije i odustajanja od megalomanskih investicija.

Eklatantan primjer nebrige o puku fanatično je podržavanje gradnje Pelješkog mosta od strane kompletne nove Vlade RH. I hrvatskim vrapcima na granama jasno je da najveću korist od tog megalomanskog plana imaju članovi Vlade i mnoštvo satelita bliskih vrhuški.

Banda lopovska nakupovala je u bescjenje goleme prostore na Pelješcu koji bez mosta nemaju nikakvu, ni vrijednost, ni perspektivu. Isti ljudi planirali su most, kupili su zemlju i grade most!

Sve je tu; korupcija, sukob interesa, još jedna pljačka hrvatskih resursa – ukratko, kriminal! Izgradnjom mosta – Bandi lopovskoj smiješe se milijardske zarade!

Primjer Pelješkog mosta dokaz je da desetljećima zaostajemo za razvijenom Europom - ne samo u pozitivnom smislu, nego i u kriminalu.

U Italiji je mafija davno - između dva svjetska rata kupovala zemlju u bescjenje na planiranim trasama autocesta.

Sve je jasno; korupcija, umreženost državnim službama koje planiraju ceste i t.d.

Mafija je zatim skupo prodavala istu zemlju državi.

Most je samo jedan, ne previše važan segment hrvatskog blata, mulja i močvare. Ima važnijih!

Ni Jadranka Kosor, ni Vlada RH, ni Hrvatski sabor, a niti predsjednik RH – ne spominju najvažniju i vrlo učinkovitu komponentu kojom bi se znatno popravio državni proračun.

To je povrat imovine od hrvatskih zločinaca, ratnih profitera, pretvorbenih profitera i ostalih lopova.

Takoreći, preko noći, nekoliko milijardi dolara ili eura slilo bi se u državnu blagajnu.

Treba tu đubrad, to moralno smeće,

Bandu lopovsku - upitati: „ODAKLE TI TO“!

I oduzeti sve što nema pošteno porijeklo!

GLAVA I.

A, sutradan ujutro rano ustavši Abraham otiđe na mjesto gdje je stajao pred Gospodinom.

I pogleda na Sodomu i na Gomoru i svu okolinu po onoj ravni i ugleda, a to se dizaše dim od zemlje kao dim iz peći.

PRVA KNJIGA MOJSIJEVA, GL. 19/25

Promocija moje knjige „Tko je jamio, jamio!“ održana je 5. prosinca 2008. godine u 11 sati u zagrebačkom CIP-u. Iako su mediji skromno najavili promociju, odziv je bio vrlo dobar.

Podijeljeni su i prodani prvi primjerci knjige.

Nakon nekoliko intervjua tisku i radio postajama, stigao je i telefonski poziv za moje popodnevno sudjelovanje u TV emisiji Hrvatska uživo.

Slijedila je kuloarska izmjena misli u ugostiteljskom dijelu kluba; piće, kave u dimu još nezabranjene cigarete.

Zatim smo se, glavni urednik knjige Radovan Smokvina i ja, uputili preko Trga bana Jelačića prema starom lokalu u Jurišićevoj ulici na srdele i čašu crnog vina.

Počela je neugodna zimska kiša što je bio loš predznak najavljenog popodnevnog Facebook prosvjeda na Trgu bana Jelačića.

Oko 15 sati uključili smo se u zastrašujući zagrebački, prometni kaos.

Pred impresivnu zgradu HRT-a stigli smo na vrijeme.

Zagreb, 5. prosinac 2008. godine, 16 sati, 45 minuta.

HRT 1, „Hrvatska uživo“, voditelj Jozo Martinović

Voditelj:

- Korupciju i kriminal dugo godina istražuje naš gost Saša Radović.

Dobar dan, dobro došli. Vi ste napisali nekoliko knjiga o korupciji.

S. R.:

- Korupcija je samo jedan segment mojih istraživanja i tek periferno dodiruje glavnu temu, a to je pljačka Hrvatske koja se događala od samog početka naše državnosti do danas.

Voditelj:

- U prilogu smo vidjeli da se u izgradnji dvorana za Svjetsko rukometno prvenstvo koriste skupe, strane podloge iako imamo vrlo kvalitetne domaće parkete s prihvatljivim, konkurentnim cijenama.

Pojavile su se sumnje da je u pitanju korupcija. Kako to komentirate?

S. R.:

- Mogu reći da je izgradnja ovih dvorana znakovita po dva elementa.

Najprije samo prihvaćanje vrlo skupe organizacije Svjetskog rukometnog prvenstva u našoj prezaduženoj državi bilo je neodgovorno.

A, zatim, postoje osnovane sumnje u korupciju prilikom izgradnji dvorana.

Ja imam u ovoj knjizi jednu priču o osječkoj dvorani.

Nazvao sam je Omarova dvorana po jeruzalemskoj Omarovoj džamiji, jer ta džamija ima zlatnu kupolu.

Naime, osječka dvorana stajala je po prvoj verziji preko enormnih 450 milijuna kuna kao da ima zlatnu kupolu...

(upadica voditelja: „pa je spala na 180 milijuna...“)

- Tako je. E, sad, pitamo se, zašto?

Vratimo se za trenutak na hrvatski parket, odnosno na onu krilaticu, “kupujmo hrvatsko“.

To je samo još jedan od spinova za širi puk.

Kupujmo hrvatske rajčice, da - ali ni u kojem slučaju ne kupujmo neke skupe proizvode.

Razlog je jednostavan, što skuplji proizvod – veća provizija, što skuplja dvorana, to je veća provizija.

Osim toga dvorane se grade po JPP, po modelu javno - privatnog partnerstva.

Dobro znamo da je to najbolji oblik za izvlačenje što više „crnog“ novca, ukratko za korupciju.

Voditelj:

- Mi smo vas pozvali povodom današnje promocije vaše knjige, „Tko je jamio, jamio!“ Svi puno citiraju generala Rojsa. Tko je jamio kod nas?

S. R.:

- Da, i ja sam citirao Rojsa.

Jamila je od samih početaka naša politička elita i njeni sateliti.

Kasnije, u sljedećoj fazi izgubljeni su svi etički kriteriji.

Od samog vrha nezaustavljivo krenula je korupcija.

Tuđman spominje na jednoj sjednici Vrhovnog vijeća u 1991. godini kako su „tiho“ maknuti neki ministri koji su uzimali 5% mita, korupcije.

U vremenu od 1991. godine, u vremenu Domovinskog rata nisu uspostavljeni prijeki sudovi, i mogu slobodno reći da se bezobrazno kralo.

„Tiho“ maknuti nekoga bez kazne zbog krađe hrvatskog novca u to doba kada nam je novac bio prijeko potreban za obranu domovine – ne znam što bih rekao.

To je ratni zločin, a ratni zločini nikada ne zastarijevaju.

Jedan metak kalibra 7,62 milimetra stajao je na crnom tržištu pola njemačke marke.

Tko je ukrao jednu marku – ukrao je dva metka.

Voditelj:

- Mi smo danas, čini se, mnogo dalje odmakli.

S. R.:

- Daleko dalje!

Ali, na temelju tih krađa od početka, od 1991. godine krenulo se u sveopći kriminal.

Onda su se pojavili mladi lavovi; Žužul, Pašalić, Rajić, Zagorec,...

Njih bi trebalo upitati: „Dobro, zaradio si kasnije, jako si bio pametan, ali odakle ti prvi milijun? Jučer nisi imao ništa“.

Voditelj:

- To je uvijek najspornije. Taj prvi milijun.

S. R.:

- Vrlo bi bilo lako naći gdje je taj prvi milijun, a i ostalo. Ali, oni to ne žele. Politička elita ni danas to ne želi.

Voditelj:

- Vi ste ovu knjigu pisali na osnovu nekih dokumenata.

S. R.:

- Da!

Voditelj:

- Kako ste došli do njih?

S. R.:

- Pa, to su teško dostupni dokumenti. Ne bih o tome.

Voditelj:

- Smiju li se oni objaviti? To su dokumenti tajnih službi, ako se ne varam.

S. R.:

- Pa, ovako, što se toga tiče, smatram da hrvatski narod ima pravo znati sve ono što je u ovoj knjizi.

Voditelj:

- Hoćete li morati odgovarati zbog toga?

S. R.:

- Ne!

Voditelj:

- I koji bi bio zaključak. Hoće li itko ikada odgovarati za ovakvo stanje?

S. R.:

- Naslov ove knjige je odgovor na to pitanje.

Uglavnom me ljudi pitaju, što znači riječ, jamio.

To je govor sela. U selima su ispod, nazovimo to, dnevnog boravka, bile ispod poda iskopane jame gdje se stavljala zimnica, krumpir, jabuke... Umjesto frižidera.

To je jama, pa je sročeni izraz, jamio - kao hrčak koji sprema zimnicu, navukao unutra...

E, naši su lopovi navukli u svoje jame unutra milijune i zatvorili.

Mislim da, „Tko je jamio, jamio!“ – neće biti problema za elitu.

Ako se ne pojavi još kakva, ovakva knjiga i ako se naši građani ne probude?

Voditelj:

- Ali, korupcija je nama glavna prepreka za ulaz u europske integracije, u Europsku uniju.

S. R.:

- Ma, sad o Europskoj uniji možemo razgovarati, mnogi se ne slažu s mojim stanovištem koje je izraženo u knjizi.

Ljudi dobro znaju vani da je Hrvatska nastala na nemoralnim temeljima, na temeljima pljačke od samog početka.

Voditelj:

- Govorite o gospodarstvu naravno.

S. R.:

- Da, o gospodarstvu, ali i ne samo o gospodarstvu.

Nitko ne želi u svom okružju imati nešto takvo, lopova koji će vam iz dvorišta pokrasti rublje koje se suši.

Europa nas baš ne želi previše, ali najgore od svega je što i hrvatska politička elita ne želi u Europu.

Razlog je jasan. Onim časom kad uđemo – ili bolje reći, ako uđemo, ti zakoni Europe koji su bliži elementarnoj pravdi neće odgovarati više za tako veliku pljačku.

U razvijenim zemljama postoje kontrolni mehanizmi i državna odvjetništva koja ne zatvaraju oči na evidentan kriminal.

Voditelj:

- Ja se nadam da će se ipak nešto maknuti s mjesta barem glede ovih parketa u domaćim dvoranama, pa ćemo imati domaće parkete, domaće stolce i prozore po dvoranama.

S. R.:

- Ma, lako za parkete, to su uobičajene sitne mučke.

Nije dobro uvijek bježati od istine i skretati razgovor u mirne vode.

Treba otvoreno reći, Hrvatskoj su potrebne korjenite promjene. Od vrha...

Voditelj:

- Gospodine Radović, hvala vam lijepa na gostovanju u našoj emisiji.

S. R.:

- Molim.

Zagreb, 5. prosinac 2008. godine, 17 sati.

Zbog snimanja TV emisije Hrvatske uživo, Radovan i ja propustili smo prosvjed „Stegnite remen, vi bando lopovska“ na Trgu bana Jelačića koji se odvijao u isto vrijeme.

To je bio prvi pravi prosvjed nakon davne 1996. godine.

Tada je više od 100 tisuća ljudi zapaljenim svijećama, skandiranjem i transparentima podržalo Stojedinicu.

Građani su prosvjedovali zbog mogućeg "gašenja" njihove omiljene radio postaje.

No, ta dva prosvjeda imala su malo zajedničkog.

Zbog euforije nedavne pobjede u ratu i nade u bolje sutra, te demokratske perspektive koju su građani Hrvatske prije 13 godina još imali, postojao je daleko intenzivniji naboj nego danas.

Mračno desetljeće iza, obilježeno pljačkaškom pretvorbom i kriminalom, donijelo je opći pad svih moralnih i materijalnih resursa, razočarenje, apatiju i uvlačenje u sebe.

U potpunosti je uništen građanski sloj, život prosječnog hrvatskog građanina postao je – preživljavanje.

Danas jedva 10% stanovnika Hrvatske vjeruje u bolju budućnost.

Sukladno tome, na Trg bana Jelačića 5. prosinca 2008. godine izašlo je svega nekoliko tisuća građana.

Vrijeme nije išlo na ruku prosvjednicima, neugodna kiša padala je cijelo popodne.

Uz dobar i brzo zaboravljen govor mladog Josipa Dell'Ollia, otvoren je prosvjed Stegnite remen vi Bando lopovska.

Između ostalog, pročitana su 22 zahtjeva Hrvatskom saboru.

- Zdravstvo za sve, a ne samo za bogate
- Besplatno školovanje - želimo biti zemlja znanja
- Oštro suočavanje s mafijom i organiziranim kriminalom
- Smanjenje cijena osnovnih potrepština
- Poštena revizija svih privatizacija
- Smjena podobnih i nesposobnih
- Kaznimo već jednom korupciju i nepotizam
- Pravnu državu, a ne mrtvo slovo na papiru
- Zamrzavanje imovine i bankovnih računa bez pokrića
- Ukidanje saborskih povlastica
- Veća ulaganja u poljoprivredu i industriju
- Smanjenje deficita
- Smanjenje vanjskog duga
- Oporezivanje luksuza
- Manji porezi na hranu
- Otkrivanje afera, a ne zataškavanje
- Rješavanje huliganstva na ulicama
- Ukidanje zabrane prosvjeda na Markovu trgu
- Ne prodaji Ine
- Odustanite od Pelješkog mosta
- Imovinske kartice transparentno iznijeti javnosti
- Objava registra branitelja

Prosvjedovalo se i na splitskoj rivi gdje se okupilo više stotina prosvjednika koji su nosili transparente s porukama kritike Vladi s poklicima da premijer Ivo Sanader i njegovi suradnici daju ostavke.

Mladi govornici izmjenjivali su se istupajući s megafonom u ruci, a jedan od njih je priznao kako se u Splitu očekivao veći broj prosvjednika.

Govornici su isticali kako "sirotinja više neće šutjeti", da "mafiju predvodi Sabor i Vladu koji imaju medije i policiju u rukama", da političari "imaju plaće od 25.000 i fotelje, a mi nemamo što jesti", "dolje MMF" i t.d.

"Mi nismo ni desni ni lijevi, nas ne zanima ni Sanader ni Milanović, nego to kako ćemo preživjeti", rekao je jedan od govornika.

Čuli su se i povici zamjerke državnom odvjetniku Mladenu Bajiću da je "trojanski konj".

U središtu Rijeke na prosvjedu okupilo se petstotinjak građana.

Prosvjed je održan i na središnjem osječkom Trgu Ante Starčevića, gdje se okupilo oko 400 građana, a tristotinjak građana okupilo se na pulskom Trgu Forumu.

Na zadarskom Narodnom trgu okupilo se oko 400 prosvjednika i promatrača.

Navodno, bilo je ukupno u svim gradovima oko 10.000 ljudi što je za kaotično stanje u Hrvatskoj – premalo.

Ponovo je posredno i tiho iskazana poznata hrvatska šutnja, beskrajni strah i inferiornost prosječnog hrvatskog građanina, ali i pasivnost velikog dijela mladeži.

Po odzivu javnosti, po neaktivnosti usahlog građanskog sloja, po nezainteresiranosti velikog dijela mladeži koja nije našla shodnim izaći na prosvjed, pa i po slabom odzivu detroniziranih branitelja u inicijativi „Stegnite vi svoj remen, Bando lopovska“ - sagledana je gola i deprimirajuća istina:

Hrvatska još nije zrela za pristup razvijenom svijetu.

Ukupna masa ponizne hrvatske javnosti, nije bila u stanju dignuti glavu i izboriti se za egzaktne i nadasve poštene, objavljene zahtjeve mladih organizatora prosvjeda s kraja 2008. godine.

Raščlanjujući spomenuta 22 objavljena zahtjeva može se primijetiti sva ozbiljnost i principijelnost organizatora, nasuprot naivnosti i strahu „stoke sitnog zuba“, odnosno inferiorne goleme većine hrvatskih građana.

Posebice treba naglasiti podvučene zahtjeve.

Ukoliko se ti zahtjevi ne realiziraju Hrvatska nema nikakve šanse, ne samo za napredak – nego ni za opstanak.

Nakon završne riječi Josipa del' Olia, na Jelačićevom trgu u Zagrebu 5. prosinca 2008. godine - ugasila se prva ozbiljnija inicijativa građana u novoj Hrvatskoj pod intrigantnim naslovom, „Stegnite vi svoj remen, Bando lopovska“

Nažalost, ostalo je na tome da „Banda lopovska“ neće stegnuti svoj remen – jer nema kome polagati račune.

S obzirom da je to bio prvi pravi prosvjed nakon više od jednog desetljeća potpune šutnje hrvatskog puka, nužno je raščlaniti neke sekvence tog fenomena.

Uz spomenutu konstataciju da nemamo kritičnu masu za neki ozbiljan bunt, ipak treba reći da na ruševinama hrvatske „demokracije“ i na razorenim moralnim poljima Lijepe naše ne raste samo korov, nego i po koji cvjetić.

Taj cvjetić zasadili su mladi dajući primjer, ali i vrlo oštar ukor starom, ugaslom i u praktičnom smislu, zatrtom građanskom sloju.

Tom cvjetiću pod intrigantnim imenom "Stegnite vi svoj remen, Bando lopovska" prethodila je spontana akcija:

Počelo je s Facebook stranicom Nikše Klečaka iz Dubrovnika koji je pokrenuo grupu pod nazivom 'Kladim se da ću naći 5000 facebookera koji ne vole Sanadera!'

Gotovo istovremeno, našao ih je više od šest tisuća.

A, zatim je 14. studenog 2008. osvanula inicijativa „Kako je Ivo ukrao Božić“, i ubrzo prava bomba; „Stegnite vi svoj remen, Bando lopovska“.

Ovu posljednju, bombastičnu inicijativu, iz dubine anonimnosti, skriven procesorima, gigabajtima, softverima i ostalim informatičkim čudima, vodio je Petar Krešimir (nadimak). Mladi Splitsanin je sjeo za računalo, otvorio Facebook, otvorio grupu i nazvao je "Stegnite vi svoj remen, Bando lopovska" te dodao riječi "Organizirajmo veliki prosvjed".

I čekao... Broj članova rastao je naočigled: u samo nekoliko sati tisuće i tisuće ljudi pridružile su se grupi, sugerirale što da se napravi...

20. studenog 2008 godine na konferenciji putem chata slijedi dogovor o organizaciji akcije protiv daljnje organizirane pljačke i ugrožavanja temeljnih ljudskih prava od strane političke elite u Republici Hrvatskoj.

Inicijatori su bili: Petar iz Splita, Jakša iz Đurđenovca, Domagoj iz Zagreba, Zoran iz Zagreba, Sanja iz Pule, Jelena iz Rijeke, Ivana iz Zadra, Dalibor iz Osijeka, Josip iz Dubrovnika.

Facebook grupa početkom prosinca 2008. godine brojila je 60 tisuća članova.

U prvom momentu na ono „Bando lopovska“ politička elita se podigla na noge, a pasivna i zaplašena hrvatska javnost od straha još se dublje uvukla u svoju žabokrečinu šutnje.

Naslov akcije bio je izuzetno lukav, posebice drugi dio, „Bando lopovska“.

Nitko izrijeком nije prozvan, a svi, baš svi hrvatski građani, od učenika osnovne škole do iznemoglih staraca u staračkim domovima, znali su i znaju - imenom i prezimenom kompletnu „bandu lopovsku“.

Ovako javno prozivanje i iskreno označavanje nije se dogodilo u tisuću i tristo godina hrvatske povijesti.

Iz potpune ukočenosti, prvi nas je probudio načelnik Ureda ravnatelja policije, uvijek smrknuti, Krunoslav Borovec.

On je svojim atraktivnim i pomalo zagrobnim glasom putem službene TV zaprijetio da će se zbog te strašne uvrede provesti istraga i podnijeti kaznena prijava.

Po značajnim stankama između rečenica moglo se naslutiti da će kazna biti primjerena.

No, dogodilo se nešto drugo - tresla se brda, rodio se miš!

Nema sumnje da je politička elita poželjela na trenutak povratak druga Tita, jer on bi brzo riješio problem i za verbalni delikt, svih 60 tisuća neposlušnika poslao na Goli otok.

Zgusnuti redovi bivših Titovih pionira i skojevaca krenuli su u akciju po uzoru na demokratske zemlje; Kinu, Egipat, Iran, Zimbabve, Saudijsku Arabiju, Kolumbiju, Sjevernu Koreju...

U Hrvatskoj je provedena „represija 2.0“, takozvana represija druge generacije koja je naslijedila konvencionalnu i zastarjelu metodu blokiranja pristupa internetu nepodobnima.

Naziv „represija 2.0“ druge generacije, lansirali su mediji kao što je Newsweek aludirajući na nomenklaturu uobičajenu među poznavateljima digitalne tehnologije.

Naime, svjetska mreža „se otela s lanca“.

Više nije moguće cenzurirati internet, jer se na njemu može djelovati anonimno s nevidljivih servera.

Nemoguća je učinkovita blokada takvih mreža, jer su serveri daleko izvan dosega lokalnih vladajućih struktura.

Tako se, na primjer, Facebook, nalazi na serveru između najmanje 42 web sitea.

Server na kojem je smješten ima IP adresu 69.63.184.142 (name serveri: dns05.sf2p.tfbnw.net, ns1.facebook.com, ns2.facebook.com, ns04.sf2p.tfbnw.net) te je fizički smješten u: Palo Alto, u Sjedinjenim Američkim Državama.

Političke vrhuške, demokratske i nedemokratske, nemoćne su.

“Represija 2.0“ zbog toga uključuje nekoliko vidova djelovanja, ne samo digitalnom intervencijom, nego i starim klasičnim privođenjima, uhićenjima, mekim, manje mekim intervencijama i sl.

Hrvatska vrhuška uspješno je provela svoju akciju.

Djelovanje je fokusirano na nekoliko segmenata.

Najprije su zaplašeni dostupni vinovnici.

Nikša Klečak priveden je na obavijesni razgovor u dubrovačko-neretvansku Policijsku upravu.

Ispitivan je 7 sati, oduzeta su mu dva laptopa, pregledani su hard diskovi (vjerojatno i CD-ovi, DVD-ovi, memory stickovi ...), izdani su sudski nalozi za pretres stanova i sl.

Odmah je Klečaka trebalo ocrniti u javnosti, te je izvršena klasična policijska hajka; proglašen je opasnom osobom s mnoštvom prijava za kaznena djela i prekršaje, čak i to da je pedofil...

Poruka je bila jasna i nedvosmislena, upravo onakva kakva je u proljeće 2008. godine upućena od strane kineske vlasti svim Tibetancima priključenim na internet; „Poštujte zakon i ponašajte se prema pravilima“.

A, našim građanima dobro je poznato kako Hrvatski sabor donosi zakone i koliko puta su ti zakoni bili zločinački (pretvorba, ratno profiterstvo i sl.).

Slijedile su akcije miniranja najavljenog okupljanja građana, lažne poruke o otkazivanju prosvjeda, te lukava podmetanja stranačke mladeži.

Restriktivne i tajne akcije urodile su plodom.

Dobro plaćeni stručnjaci marketinga Bande lopovske odlično su obavili posao.

Golemi represivni mehanizam i tisuće stranačkih poslušnika opravdali su povjerenje vladajuće garniture.

Odziv na najavljeni prosvjed održan 5. prosinca 2008. na Jelačićevom trgu u Zagrebu bio je minoran (par tisuća ljudi), kao i u drugim gradovima.

GLAVA II.

On će im vratiti za bezakonje njihovo, za njihovu zloću istrijebit će ih
Gospodin, Bog naš.

PSALAM, 94/23

Zagreb, 8. prosinac 2008. godine, 20 sati.

HRT 1, „Latinica“, tema „Živjeti s minusom“.

Voditelj i autor Denis Latin.

Voditelj:

Gospodin Saša Radović umirovljeni je dragovoljac Domovinskog rata i autor knjige „Tko je jamio, jamio!“ Dobra večer.

Gospodine Radović, vaša teza je da je svjetska kriza jako dobro došla našim političarima kao spin, dakle kao mogućnost da se skrene pozornost na nešto drugo s još težih problema.

Vi tvrdite da imamo stalnu krizu i da je to kriza prvenstveno na moralnom polju koja onda generira sve ostalo.

Što je pokazalo vaše istraživanje?

S. R.:

Kriza je generirana upravo jednim velikim raskorakom između takozvane elementarne pravde i naših zakona, kao i provođenja tih zakona.

Kod nas to nisu sukladni elementi nego dijametralno suprotni.

Zemlje koje imaju bliska ta dva elementa, elementarnu pravdu i zakone, to su demokratske zemlje.

Međutim, mi smo zaista daleko od toga.

Moja proučavanja išla su do 1990. godine i tu je spomenuto onih famoznih 200 obitelji, bogatih obitelji koje će vladati Hrvatskom.

Tom svojom željom, ali i uz druge eksperimentalne postavke,

Tuđman je otvorio put u divlji kapitalizam.

Neosporno je da je taj model uzrok, odnosno jedan od uzroka našeg življenja s minusom, no tu je i totalna neodgovornost u zaduživanju.

Mi smo neki dan bili dužni 35 milijardi eura, ovih dana mi smo sigurno znatno više.

Zaduženja su takva da smo viceprvaci svijeta, nakon Libanona, najzaduženija smo zemlja i kao takva više je nego vjerojatno da ćemo na vrlo grub način osjetiti ovu krizu.

Opet, vraćam se na spomenutu neodgovornost, na model po uzoru na našu vlast koja od samih početaka državnosti do danas nikada nije brinula o svom narodu.

Nešto što nismo spominjali ovdje i što se nerado spominje, to je velika pljačka Hrvatske već od 1990., a zatim pojačanim tempom u tijeku Domovinskog rata i kasnije.

U cilju Tuđmanovog plana, konstitucije i bogaćenja 200 hrvatskih obitelji, politička elita nije birala sredstva.

Mi o tome imamo dokumente, moguće je definirati točno kad je krenulo i kako je krenulo.

Iz političke elite i njenih satelita iznikli su ratni profiteri i tajkuni.

Prvi njihovi milijuni apsolutno su kriminalni, nisu zarađeni nego su dobiveni na nepošten način.

Prema tome, u Hrvatskoj je pad morala prouzročio stalnu krizu.

Mi imamo stalnu recesiju morala.

Još uvijek je lako govoriti o ljudima koji imaju neka prosječna primanja, međutim vrlo veliki broj ljudi, gro ljudi u Hrvatskoj ima daleko ispodprosječna primanja i tu je problem.

Sam početak bio je u devedesetim, krenulo je dalje s padom moralnih norma i još uvijek vuku se pipci iz tog vremena, taj odgoj u krivom smjeru, da tako kažem.

Mladi ljudi danas, koji su u vrijeme rata bili u srednjoj školi, razmišljaju na jedan devijantan način.

Ne govorim to – svi, čast izuzetcima, ali veliki broj mladih ljudi razmišlja kako doći do velikog novca uz malo rada.

Uopće nije važno, je li to moralan i pošten put ili ne, je li to neka vrsta pljačke, krađe, neplaćanja računa, zaduživanja – uglavnom sve stoji na negativnim elementima.

To je temelj na kojem se gradilo i gradi se naše društvo.

Voditelj:

Dakle, gospodine Radoviću, kod nas ne postoji elementarna pravda i zakoni onda generiraju stalnu krizu, zbog toga su i rezultati nepravedni.

S. R.:

Da! Dva najsramočnija hrvatska zakona od stoljeća sedmog, suprotna elementarnoj pravdi, doneseni su u dvadesetom stoljeću.

Prvi je rasni zakon donesen u lipnju 1941. godine s punim tekstom "Zakonske odredbe o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda", a drugi pedeset godina kasnije, Zakon o pretvorbi, donesen je u proljeće 1991. godine.

Ovaj zakon imao je niz izmjena i dopuna, koje su objavljivane od 1991. sve do 2003. godine u cilju lakše prilagodbe pri bogaćenju elite.

Ta elita izgubila je sve moguće kriterije i moralne norme.

Voditelj:

Gospodine Radoviću, što mislite, zašto taj zločin kod nas koji je počinjen u pretvorbi nije tretiran kao ratni zločin?

S. R.:

Lako je pronaći razlog.

U samom ratu učinjeni su veliki ratni zločini od strane političke elite.

Međutim, ni ti zločini, ni oni u pretvorbi ne tretiraju se kao ratni iz jednog jednostavnog razloga – jer ratni zločini nikada ne zastarijevaju.

Oni, uvjetno rečeno, obični zločini, mogu pasti i padaju u zastaru – i papala maca!

Nikom ništa!

To je hrvatska elita lukavo provukla u državotvornim i pravosudnim aktima tako da nikada nitko ni za što ne odgovara.

Nikakve pljačke ne tretiraju se ratnim zločinom da bi mogle zastarjeti.

Mi imamo niz dokumentiranih ratnih zločina koji se ne procesuiraju.

Najeklatantniji su ratni zločini vezani uz čestu i mnogobrojnu krađu novca namijenjenu kupnji prijeko potrebnog naoružanja, a to je hrvatska vrhuška činila od početka do kraja Domovinskog rata. I kasnije!

Počelo se s tajnim računima u inozemstvu, odnosno s krađom novca dijaspore koji je dostavljan na te račune.

Nikad se neće saznati koliko je ukupno novca donirano iz dijaspore.

Navodno je na računima skupljeno oko dvije milijarde dolara, ali mnogo novca (u vrećama) direktno se dostavljalo Tuđmanu i comp.

Na naoružanje se trošilo manji dio, a lavovski dio te goleme, milijardske svote dolara pokrali su najviši državni dužnosnici.

Bilo je onih koji nisu, ali tih je malo, no i oni su znali za krađe, a ništa nisu poduzeli.

Zbog toga su i oni krivi.

Zatim, tu je novac od stambenog fonda, pa manipulacija s promjenom jugoslavenskog dinara u hrvatske dinare u prosincu 1991.

Tu su i milijuni od trgovine s osuđenim ratnim zločincem, Fikretom Abdićem, najkrvaviji novac ne samo u hrvatskoj povijesti – nego i u povijesti uopće.

Hrvatska nafta prodavana je u takozvanu Autonomnu Pokrajinu Zapadnu Bosnu iz koje je nafta prosljeđivana u SAO Krajinu da bi srpski tenkovi ubijali hrvatske branitelje.

Uz znanje ili bolje reći, uz blagoslov hrvatske vlasti.

Ima toga još!

Ipak, nadam se da će kad - tad biti pokrenuto pitanje elementarne pravde, odnosno pitanje nezastarijevanja ratnih zločina, te da će ratni profiteri, zločinci odgovarati i vratiti opljačkano.

Kad - tad će naše, nevjerojatno sporo državno odvjetništvo morati otvoriti svoje prašnjave ladice.

Dakle, od samih početaka stvorene su norme suprotne civilizacijskim, ili ako hoćete, religijskim normama; ne ukradi, ne ubij... i tako dalje.

Ovo što smo dobili danas, što živimo s minusom, rezultat je tih novostvorenih necivilizacijskih postulata i jedne opće totalne neodgovornosti.

Opet kažem, čast iznimkama, ali prevelik broj ljudi i posebice mladih ljudi radi po tom modelu, jer su naučili tako razmišljati.

Zamjeram našoj prvoj vrhuški, nazovimo je tako, što nas je usmjerila u krivom pravcu.

Oko tog pravca ili smjera možemo teoretizirati, ali dok moralni aspekt ne izmijenimo i dok se ne vratimo civilizacijskim normama, nema nam napretka.

Voditelj:

Doktore Novotny, doktore Nikodem, čuli ste ovu tezu, kroz grabež i pljačku pokušalo se doći do imovine, to je konstanta svih ovih 18 godina u kojima živimo.

Koliko to zapravo određuje točku u kojoj se mi nalazimo u ovoj krizi?

Dr. Novotny:

Pa, mi smo izabrali taj model kapitalizma, taj predatorski kasino kapitalizam u kojem je dominantna uloga kocke, mi se kockamo sa svim.

Mi uzimamo nešto što pripada drugim generacijama, a nismo uzimali takav model kapitalizma kakav ima razvijena Europa gdje je dominacija institucija, onih demokratskih institucija koje su važne za razvoj socijalnog, tržišnog i društva ekonomskog modela.

Dakle, taj i tako izabran model kako god se on zvao i kako god došao na naše tlo imao je plodno tlo i mi smo ga prihvatili.

Postoji jedan opći konsenzus u društvu da se donedavno takav model treba razvijati.

Ni jedna vlada ma koje provenijencije bila nije se odlučila napraviti zaokret i približiti se onome što nazivamo modernom tržišnom ekonomijom.

Uzroci i korijeni ovih današnjih problema su u takvom modelu koji ide u smjeru; da se zadužimo, da se kockamo, da stavimo u drugi plan on što su stvarno prave vrijednosti.

Voditelj:

Doktore Nikodem?

Dr. Nikodem:

Nerealnost života poslije devedesetih godina nastavak je nerealnosti života prije devedesetih.

Prije smo živjeli u nerealnom sustavu pa je radni status bio nerealni status.

To se nije toliko osjetilo jer je postojala socijalna uravnoteženost, postojala je manja vrhuška bogatih pa se nije toliko vidjela razlika.

Onda smo prihvatili jedan divlji kapitalizam, nismo izgradili radne vrijednosti, previše se očekuje od države, a nema povjerenja u državne institucije, nema osobne odgovornosti i tako...

S. R.:

Nešto bih rekao. Nismo mi...

Voditelj:

Izvolite gospodine Radović.

S. R.:

Nismo mi taj model stvorili.

Ne, nismo mi!

Bez obzira što smo mi, recimo glasovali, nismo mi stvorili taj revolveraški kapitalizam.

Stvorila ga je vrhuška, politička elita.

Hm, mi smo ga prihvatili, to je priča za neuki puk.

Morali smo ga prihvatiti.

Kao što, na primjer moramo prihvatiti sitnicu, ali u moralnom smislu veliku i vrlo gadnu stvar; naši sabornici, ja ih tako zovem, uz svoja enormna primanja jednostavno i bez grižnje savjesti glasuju, dignu ruke da ne plaćaju parking. Ili, da na svom, pod navodnim znakovima, svom Markovom trgu, ne dozvoljavaju hrvatskom narodu da se okuplja.

To je bezobrazna bezosjećajnost, totalna nepravda, to su sitnice u nekom praktičnom smislu, ali u moralnom – to je jako veliko, jako veliko.

Tako smo morali prihvatiti i taj kriminalni kapitalizam.

Voditelj:

Gospodine Hajdin, doktor Nikodem je odredio, mi živimo u tom potrošačkom društvu, potrošačkoj kulturi u kojem se pita samo koliko kupujete?

Idemo vidjeti kod radnika s tri tisuće kuna mjesečno, kako to izgleda.

Hajdin:

U ovoj emisiji većina hrvatskih građana će se prepoznati.

Čovjek koji živi u minusu, ispod minimuma gubi perspektivu.

On pada u beznađe ne može pokazati perspektivu svojoj djeci.

Dobili smo državu da bi se našli izigrani.

Zbog čega, zbog koga, je li to zbog onih dvjesto familija? Nije trebalo biti tako.

Voditelj:

Gospodine Radović, premijer se boji da nešto ne bi puklo pa zato straši ljude, kažete vi, ali je jasno da se ne želi odreći ničega, to mi posljednjih dana vidimo.

Nastavlja se na nasadima iz 1991. godine. Najbolji primjer je Pelješki most. Možete li nam to pojasniti?

S. R.:

Da! S obzirom na to da sam kao diplomirani inženjer, stručan po tom pitanju, poznam materiju.

Radio sam kao građevinski inspektor i kao predstojnik Ureda za urbanizam, graditeljstvo i stambeno komunalne poslove, pa mi je i upravni postupak u gradnji poznat.

Pelješki most je po tri elementa, da tako kažem, nepodoban.

Sa zakonske strane ima nekoliko zapreka, a najteži problem je to što se stranka u postupku država Bosna i Hercegovina protivi gradnji.

Najavljena je i tužba međunarodnom sudu ako se gradnja nastavi.

Prema tome, građevna dozvola, ako ništa drugo, vrlo je sumnjiva. Ja osobno mislim da je i nema.

To je taj prvi element ili aspekt.

Drugi aspekt je materijalne prirode, govorilo se da će most stajati oko dvije milijarde kuna, međutim realna cijena takve monumentalne građevine bit će najmanje pet, šest, a možda i više milijardi.

Razlog je vrlo duboko temeljenje, velika dužina, te vrlo velika visina mosta od najmanje 25 metara.

Prometni stručnjaci, interesirao sam se, govore da taj most nema opravdanja, građevinski isto tako, urbanizam – nema razloga previše... Zapitao sam se, zašto taj most, zašto tako tvrdoglavo...

Voditelj:

Pogotovo što uskoro neće biti granica, pa neće biti problema s prelaskom, zar ne?

S. R.:

Pa, da! Međutim, zašto se tako tvrdoglavo ne želi odustati od gradnje mosta.

Plaće ćemo skinuti, remen ćemo stegnuti, sve, ali most ćemo graditi.

A, sada onaj treći aspekt, moralni ili bolje rečeno nemoralni.

Pogledajmo negativnu stranu koja prevladava u praktično svim javnim radovima u Hrvatskoj, a to je, tko gradi i po kojoj cijeni?

Tu su milijunske vrijednosti u takozvanom papirnatom dijelu gradnje; elaboracije, studije, idejni projekti, glavni projekti, provedbeni, detalji...

Sve to radi IGH s kooperantima, Konstruktor, što znači direktno jedan dio Vlade Republike Hrvatske.

Gospođa ministrića Matulović Dropulić suvlasnica je IGH, savjetnik je gospodin Miomir Žužul, čovjek visoke inteligencije, povjerenik Mense, vrlo inteligentan, vrlo školovan, jako dobro pozna hrvatski model poslovanja.

Uvjeren sam da je izvukao teške milijune u tom poslu.

Sada treba graditi most da bi se izvuklo još više, još... Gospodin iz samog vrha političke elite, Jure Radić, odnosno IGH, treba platiti Zagrepčanku gospodinu Bandiću, Bandić mora kupiti oklopnjake i t.d. I zato je potreban novac, mnogo novca.

Nije važno što ćemo se još više zadužiti, što će hrvatski narod još teže živjeti, s još većim minusom...

Voditelj:

IGHtreba platiti onaj teren za Zagrepčanku, zar ne?

S. R.:

Tako je! Mora, a nema odakle.

Mora, i oni od Pelješkog mosta ne odustaju.

Nisam spomenuo „šećer na kraju“; IGH i Konstruktor kupili su u besćenje stotine tisuća kvadrata zemljišta na Pelješcu čija će cijena izgradnjom mosta višestruko narasti.

Dakle, oni planiraju most, oni kupuju zemlju, oni grade most : korupcija, sukob interesa, još jedna pljačka hrvatskih resursa.

Voditelj:

Hvala vam. Doktore Novotny, doktore Nikodem, s jedne strane vidite naše političare koji stalno pozivaju ljude da stežu remen, a oni s druge strane ne rade apsolutno ništa da naprave nešto za teritoriju koju oni kontroliraju.

Dr. Novotny:

Odgovornost je na političarima, dakle politika nosi veliku odgovornost, posebno Vlada.

Mi se s tim problemima suočavamo koji nisu samo ekonomski problemi nego se očito prelijevaju na cijelo društvo, pa postoje socijalni, duboko socijalni problemi pa i naravno politički.

Svi ti problemi trebali bi zasigurno biti na vrhu dnevnoga reda, na vrhu agende političke elite.

To nažalost, nisu!

Vidjeli smo da zapadno europske vlade vrlo brzo reagiraju na ekonomske probleme, prije svega zbog zaštite interesa svojih građana, zbog zaštite interesa svoje ekonomije, svojih poduzeća, jer ako danas uništimo svoja poduzeća, toga više nemamo.

Naši političari se nažalost vrlo malo brinu za to iz meni potpuno nejasnog razloga, ne ulazeći u neke pozadinske aspekte.

Voditelj:

Da li naši političari vode računa o tome da ljudi sačuvaju radna mjesta, odnosno da poduzeća i dalje normalno rade?

Dr. Novotny:

Nažalost, naša politika, naša se politička elita time ne bavi.

Dr. Nikodem

Da se i ja priključim ovim kritikama i kažem nešto. Iz ovih prilogačuli smo da se nalazima na istom brodu.

To je točno, ali se isto tako zna tko drži bič, tko udara bubanj i ritam, a tko je privezan za vesla i tko vesla.

Sad da se vratimo na ovo: ne mogu se potpuno složiti s konstatacijom, mi stalno slušamo: oni su, oni su...

Ta konstatacija vodi zaključku; kad bi oni otišli s vlasti i kad bi došli neki drugi, situacija bi se promijenila.

Ali, moramo znati, i prije devedesetih i nakon devedesetih imali smo jednu elitu koja regrutira svoje članove.

Dakle, nema tu velikih promjena.

Mi smo imali političke promjene i poredak se formalno promijenio, socioekonomski se promijenio, ali i dalje imamo dualni sustav; imamo privid parlamenta i imamo interesnu grupaciju koja donosi odluke. Isto je bilo i u socijalizmu. Imali smo privid zakona, a odluke je donosila Partija.

Zašto se Vlada i ta politička elita ne bavi aktualnim pitanjem?

Odgovor je jednostavan, zato što to ne mora.

Ne postoji opozicija, postoji samo izražen konformizam u društvu, oni će zadržati svoja mjesta i ne moraju se time baviti.

Voditelj:

To je nekakav status quo, nema nikakvih promjena.

Dr. Novotny:

Ipak postoji mogućnost, ako dozvolite. Ja mislim da će se promijeniti.

Doći će nove generacije, ovo je jedna tranzicijska politika, ovo su zapravo tranzicijski političari koji su jednom nogom u starom sustavu, a nisu drugom nogom zakoračili u novi sustav.

Mi trebamo jednu sasvim novu generaciju političara koji će poput Obame u Americi, poput Sarkozija koji je potpuno promijenio političku situaciju, ili možda poput Blaira koji će potpuno promijeniti političku poziciju i političku opoziciju.

Model mora biti bitno drugačiji, potpuno nova rješenja; politička, ekonomska i sociološka.

Dr. Nikodem:

Sustav je postavljen tako, slažem se da će doći mlada generacija, ali je teško doći mladoj ili srednjoj generaciji do pozicije. Sustav prepoznaje i regrutira samo one koji mu odgovaraju. Dakle, teško je doći u situaciju da nešto odlučujete.

Voditelj:

Gospodine Radović!

S. R.:

Model po kojem možemo izaći iz ovog da tako kažem, političkog kaosa, jedino je ulaz u Europsku uniju.

Klasični demokratski parametri kao što su izbori ne mogu promijeniti sustav, poznato je i objavljeno u medijima da imamo preko petsto tisuća lažnih glasova, da imamo više glasača nego stanovnika u državi.

Neka izvan parlamentarna varijanta nije moguća zbog inertne i pasivne hrvatske javnosti.

Dakle, moguća je samo neka treća opcija, a to je Europska unija.

Ta formula, ulaz u Europsku zajednicu dobra je zbog toga što su zakoni Europe bliži elementarnoj pravdi, prema tome pošteniji, ukratko rečeno, naša elita neće moći krasti toliko, koliko to radi danas.

Neće moći i zbog same provedbe zakona koja je znatno oštija, i naročito zbog zakona koje moramo uskladiti sa zakonima razvijenih demokratskih zemalja, a koji su, ponavljam, zakoni bliži elementarnoj pravdi.

Međutim, Europa nam je daleko, naš je problem što nas u toj zajednici ne žele, jer nitko ne želi imati pokraj sebe zemlju koja je nastala na nemoralnim temeljima.

Svi građani, zapravo svi smo mi – htjeli mi to priznati ili ne – nemoralni, prema tome nitko ne želi nekog lopova u svom okruženju.

S druge strane ni politička elita ne želi u Europsku uniju.

Deklaracija i skandiranje; unija, unija - samo je fasada, svi oni pri tome drže figu u džepu.

Vidimo kako se sporo kreću promjene zakona, usklađivanje, odnosno pristupna varijanta toj Europskoj uniji.

Neosporno je da postoji želja za prolongiranjem da ovaj kaos što dulje traje, da se prigrabi što se još prigrabiti može i tu je naš problem.

Rješenje je upravo u ulasku u Europsku uniju, a to se sustavno na pametan i lukav način izbjegava, jer ponavljam, ti novi usklađeni zakoni i provedba zakona više neće omogućavati kriminalno bogaćenje elite.

Voditelj:

Hvala vam lijepo.

Dr. Nikodem:

Ja se ne mogu složiti da je ulaz u Europsku uniju jedino rješenje, ali jest jedno od rješenja.

Voditelj:

Bio je rat, preživljavali smo i bili smo u krizi.

Danas smo opet u ovoj recesijskoj krizi, dakle zaista se ništa ne mijenja.

Vi ste, gospodine Radović, čovjek koji dolazi iz braniteljske populacije, četiri godine bili ste u ratu – nije jasno kako to da se barem ta braniteljska populacija koja je bila velika i snažna ne organizira i javno ne skrene pozornost na egzistencijalne probleme.

Nisu problemi bili samo onda kada se radilo o biti ili ne biti Hrvatske i danas su naši problemi takvi da se može reći radi da su biti ili ne biti, samo su sada to egzistencijalni problemi.

S. R.:

Kao prvo, rekao bih da branitelja ima mnogo manje od 500 tisuća koliko navode službeni izvori.

Branitelja ima, nas ima, po mojoj procjeni oko 200 tisuća, najviše 220 tisuća, a oni drugi su napuhani branitelji.

Tim lažnim braniteljima koji su sada većina u odnosu na nas, bilo je lako planirano suspregnuti sve akcije branitelja i dragovoljaca. I ja sam dragovoljac, a ne samo branitelj i znam da smo mi jedan potrošen sloj koji više nikome nije potreban.

Mi smo u jednom vremenu poslije rata bili na izvjestan način konkurentni političarima, jer smo imali zavidan image ratnika, osloboditelja i stvaratelja Hrvatske.

Zbog toga nas je kao moćnu grupaciju trebalo amortizirati.

Na scenu su stupili takozvani kancelarijski generali.

Sramota za sve nas branitelje, dragovoljce da je jedan general, konkretno general pod navodnicima, Zagorec, najnagrađeniji, najodlikovaniji general u Hrvatskoj.

Taj Zagorec nije bio ni jedan, jedini dan na bojišnici.

Bilo je toga još. To je sramota za sve nas.

Dakle, odmah nakon rata kad smo odradili svoj dio trebalo nas je gurnuti u stranu i to su uspješno proveli kancelarijski generali na jedan vrlo perfidan način.

Branitelji su bili mladi sloj, ja sam sa 50 godina obukao odoru, to je nešto drugo, ali uglavnom su moji suborci bili mladi relativno neiskusni ljudi koji se nisu mogli suprotstaviti lukavstvima političara, školovanim u kumrovačkoj školi uz sve moguće političke konotacije.

To su isto bili ljudi u punoj životnoj snazi koji su se snažno busali u svoja hrvatska prsa, međutim nisu oblačili odoru, nego su se zavukli u fotelje daleko od bojišnica.

E, takvi ljudi bili su mnogo lukaviji i objektivno možemo reći, pametniji od nas.

Razjedinjavanje udruga branitelja bio je prvi korak.

Napravljeno je mnogo udruga, neke su se izdašno financirale – neke nikako!

Stvorene su tenzije, svađe, branitelji nemaju koheziju, nemaju krovnu udругu i nisu jedinstveni.

Kao takvi ne možemo se suprotstaviti nikome. Osim toga, ponavljam, to je potrošen sloj koji zaista ne može učiniti ništa.

Voditelj:

Dakle, branitelji ne mogu ništa učiniti. Pa, tko može nešto učiniti?

S. R.:

Hm, teško je odgovoriti na to pitanje. Mogu dati eventualno neki posredni odgovor, neki uzrok.

Naglasio bih strah većine, zapravo strah duboko uvučen u tkivo hrvatskog naroda.

To je taj kastorski ponizni pristup gazdi, poliži mu ruku, ali nećeš ugristi tu ruku koja te zapravo pljačka.

To je nasljeđe jednog, ja to zovem komunističkog sustava – svojevremeno sam izdao knjigu pod naslovom „Smrt komunizmu, sloboda narodu“, kritizirajući onaj moral koji je bio ipak bolji od ovog.

Bilo je mnogo manje kriminala i odstupanja od civilizacijskih norma.

Strah kojeg sam spomenuo zapravo je jedan komunistički ostatak kojeg se ne možemo riješiti.

Spomenut ću znakovit primjer: da se je netko nasmijao na smiješnu pjesmicu: "Druže Tito, ljubičice bijela...", a ugojeni drug Tito zaista nije bio ni ljubičica, a još manje bijela – našao bi se iza rešetaka.

Taj strah koji je postao i ostao sastavna komponenta hrvatskog korpusa uvučen je ne samo u moju generaciju nego i u one znatno mlađe generacije.

Ja čujem po kafićima, vani, ljudi kritiziraju, bune se, ogorčeni su tom našom gramzljivom vlašću.

Ja pitam: „Što si učinio u svezi toga?“.

Odgovor je uvijek isti: "Joj, ništa, pa ja ne mogu ništa".

Kukavno, jadno, sveprisutno, to je temelj poznate hrvatske šutnje.

A, to je i temelj šutnje branitelja.

Slijedi prilog pod naslovom „Što je bilo poslije“, priča gospođe Mande Marune koja se deset godina bori za istinu o smrti svoga sina.

Nakon deset godina, koliko je trajala parnica, sud utvrđuje krivnju trojice liječnika za smrt mladića i osuđuje ih.

Bravo! Pravda! Ali, ... Hrvatski sud osuđuje neodgovorne liječnike, svakoga po godinu dana zatvora - uvjetno!

A, Manda Maruna mora platiti sudske troškove od 196.000 kuna.

Pouk, surovi pouk; tužite elitu, neće im se dogoditi ništa, jer su zaštićeni – a, ako se usuđujete tužiti - kazna je 196.000 kuna.

A, može biti i znatno veća!

Voditelj:

Doktore Novotny, doktore Nikodem, gospodine Radović, vidjeli ste i čuli priču.

Jedino što mogu upitati po ne znam koji puta, u kakvoj mi to državi živimo kad se sudski procesi vode deset godina?

Dr. Novotny:

Definitivno naše institucije nisu razvijene, odnosno stvorene su institucije koje imaju same sebi svrhu.

One nemaju cilj i svrhu da uspostave okvire za razvoj ekonomije i društva uopće.

Gospodarstvo se u takvim okvirima ne može razvijati.

A, naravno posebno je teška sudbina ljudi, običnih ljudi koji nemaju ama baš ništa osim sebe, dakle nemaju nikakvih mogućnosti nego se obratiti institucijama.

Bez razvoja institucijskih okvira, sudskih, ekonomskih, ekonomsko političkih, dakle tih demokratskih okvira i zaštitnih, ne možemo računati na razvoj društva u cjelini.

Voditelj:

Doktore Nikodem.

Dr. Nikodem:

Ova tragična priča je dobar argument za istraživanja koja pokazuju da 17 posto građana Republike Hrvatske ne vjeruje u pravosudni sustav.

Mislim da je ovo pokazatelj da je ovaj sustav apsolutno neosjetljiv na nešto ljudsko.

Možemo reći da ovako postavljeno pravosuđe i ovakvi zakoni kakve mi imamo, postižu suprotan učinak, umjesto da osiguravaju red i mir u jednoj zajednici – oni proizvode devijantno ponašanje.

Voditelj:

Gospodine Radović.

S. R.:

Pa, ja se evo, ne bih složio s doktorom Novotnyem da nisu stvorene institucije.

Jako dobro su stvorene i uspostavljene, ali na krivim moralnim normama.

Tim institucijama vrlo je dobro zaštićena, nazovimo to, elita, dakle vrlo je dobro izgrađen sustav, ali na iskrivljenim moralnim postulatima, anticivilizacijskim i antireligijskim.

Svi znamo što je elementarna pravda i što su civilizacijske norme: ne ubij, ne ukradi..., ne samo deset zapovijedi, nego više.

Kao što sam rekao, naš sustav je protivan elementarnoj pravdi, svemu onom što su nas učili roditelji i učitelji, nepošten je.

Međutim, vrlo su dobro utvrđeni segmenti sustava, to jest institucije koje su uspostavljene na krivim temeljima, programirane da budu pogodne isključivo zaštititi elite.

Voditelj:

Dobro. Dragi gledatelji, toliko za večeras. Hvala vam lijepa. Laku noć.

GLAVA III.

Obavijesti licemjere da ih čeka bolna kazna.

KUR'AN, NISA, DIO 4/32

Zagreb, 8. siječnja 2009. godine, 18 sati.

HRT, emisija „Dossier.hr“, voditeljica Ana Jelinić.

U emisiji su prikazana dva priloga.

U prvom prilogu prikazani su segmenti iz vremena Domovinskog rata, te dilema o objavljivanju registra branitelja.

Evidentirano je 500.000 hrvatskih branitelja, jer sustatus branitelja dobili mnogi koji s ratom nisu imali nikakve veze.

Dragovoljci i branitelji na bojišnicama ulagali su najvrjednije što su imali, a to su vlastiti životi.

Nepobitna činjenica je da su obranili i stvorili Hrvatsku.

Oni traže objavljivanje registra, jer smatraju da ima mnogo lažnih branitelja; ministara, dužnosnika, kancelarijskih službenika, tajnica, čistačica i drugih.

Međutim, objavljivanje registra branitelja sustavno se izbjegava.

Nema sumnje da lažni branitelji zagovaraju neobjavljivanje registra branitelja, jer jedino oni imaju razlog za to.

S obzirom na to da tih lažnih branitelja ima po nekim procjenama više nego pravih, registar se ne objavljuje.

Voditeljica:

U našoj emisiji pozdravljam gosta, gospodina Sašu Radovića, umirovljenog časnika Hrvatske vojske. Dobro došli.

S. R.:

Hvala.

Voditeljica:

Vi ste dragovoljac Domovinskog rata.

Bili ste glavni instruktor borbenih vještina Specijalnih postrojbi Glavnog stožera HV i časnik SIS-a.

Napisali ste i izdali 19 knjiga.

Evo, posljednja je pod naslovom „Tko je jamio, jamio!“

E, pa sad po toj; tko je jamio, jamio – mislite li da bi se trebalo postupati i po pitanju registra branitelja ili bi napokon trebalo izreći istinu i utvrditi koji je to konačan i istinit broj hrvatskih branitelja?

S. R.:

Ja u svojoj knjizi spominjem brojku od 200. 000 do najviše 220.000 branitelja i mislim da je to tako.

Moja iskustva i moja istraživanja, te mnogobrojni kontakti s dragovoljcima i braniteljima, pa i dokumenti govore tako.

Neobjavlivanje tog registra zapravo je manipulacija.

Da smo imali 500.000 branitelja mi bi osvojili Beograd, vjerojatno i Niš, bilo bi to sasvim drukčije. 500.000 branitelja znači da je u toj brojci preko polovice lažnih branitelja.

Vrlo je lako doći do prave liste branitelja.

Objavom svih 500.000 po imenu i prezimenu, pa gdje je tko i kako služio, odmah bi se otkrilo tko je bio, a tko nije bio branitelj.

Jer, svi oni koji su spavali u nekoj spavaonici vojarne ili u šatoru ili na goloj zemlji, znali su onog suborca pokraj sebe.

Zna se dobro, je li neki Ivan Ivanović bio tu i tu ili nije bio.

Objavom registra branitelja vrlo lako bi bilo doći do pravog broja branitelja.

Voditeljica:

Gospodine Radović, kome mislite da ne odgovara objavljivanje registra branitelja?

Naime, svi pokušaji da se registar objavi naišli su na mnoge žestoke polemike i otpore.

Čuli smo iz Ministarstva da se navodno većina braniteljskih udruga tome protivi.

S. R.:

Mislim da to nije točno, uvjeren sam da se ni jedan pravi branitelj ne protivi, tome.

Neobjavljivanje registra je, kao što sam rekao, čista manipulacija.

Tih napuhanih i lažnih 300.000 branitelja zapravo su poslušno glasačko tijelo.

To je jedan od razloga.

Drugi razlog je da se razvodni, da tako kažem, braniteljska vrijednost.

Tako napuhana brojka je nešto, jednostavno rečeno – lažno!

Voditeljica:

Kad ste jednom visokom dužnosniku iz vremena stvaranja Hrvatske rekli da pišete knjigu o događajima iz 1991. godine, on je rekao: „Saša, napiši afirmativnu knjigu“.

Vi ste se, kako pišete, nasmijali, odmahнули ste i niste komentirali, zato što smatrate da politički vrh od samog početka stvaranja Hrvatske živi iznad oblaka i ima iskrivljenu sliku o svakodnevici običnih, hrvatskih građana.

Visoka ministarska i saborska primanja, bogatstvo stečeno kriminalom, pretvorbom i ostalim manipulacijama, a zatim i enormne mirovine - zamagljuje im pogled i zaobljuju stvarnost.

S. R.:

Da, upravo tako.

Nažalost od prvih dana, od samih početaka naše državnosti, politički vrh krenuo je jednim putem, slobodno mogu reći nemoralnim koji se reflektirao i na današnje stanje.

Tako i današnje manipulacije, ukratko rečeno, bogaćenje elite, rezultat su modela ponašanja iz 1991. godine.

Sve dok to ne stavimo na papir i ne riješimo taj problem – ne možemo naprijed.

Mi imamo u samom državnom aparatu, izrazit ću se blago -velike nepravde.

Neki primjeri su apsurdni, nama je u našoj hrvatskoj vojsci general, pod navodnim znacima „general“ Vladimir Zagorec, najodlikovaniji general iako nije bio ni jednog dana na bojišnici.

To je sramota, ne samo za mene nego i za svih 200.000 branitelja.

Velika je sramota što smo to dozvolili, a kamoli što drugo.

Devijacije su se događale i u samom ratu, od samih početaka, a događaju se i danas.

Najveći problem je to što se ponašanje tadašnje vlasti reflektiralo i na buduće generacije vlasti sve do današnjeg dana.

Dogodili su se teški zločini prema vlastitom narodu.

Konkretno, naveo sam u knjizi slučaj prodaje nafte Bosni.

Sa znanjem Vrhovnog vijeća RH i vlasti prodavala se nafta u Bosnu, iz Bosne se prodavalo u Krajinu, srpski tenkovi ubijali su naše branitelje.

To je po mom mišljenju ratni zločin nezabilježen u povijesti.

Ja sam upitao jednog našeg premijera iz tog doba, što se poduzelo u svezi toga?

Odgovor je slijedio: „Pa, protiv Čermaka je postupak pokrenut, a onda je Tuđman izričito zabranio da se po tom radi dalje“.

I, tu sam ostao bez komentara.

Ima još takvih slučajeva, ali evo, od samih početaka vlast je branitelje tretirala na jedan nedozvoljen način. Nakon rata je čitav sloj branitelja ostao potrošen sloj koji više nije služio svrsi i gurnut je ustranu.

Voditeljica:

Gurnuti su u stranu kao da su zaboravljeni, kao da ih nema.

S. R.:

Tako je.

Voditeljica:

To je upravo slučaj s čovjekom iz našeg priloga. Petar Preradović nije invalid, nema status ratnog vojnog invalida, nema nikakvu mirovinu.

Jedino što zbog sudjelovanja u ratu ima je PTSP.

U drugom prilogu pod naslovom „Kao da ga nema“ govori branitelj Petar Preradović kojem je dijagnosticiran PTSP. 13 godina nije zaključeno, je li Preradović izliječen, ili nije, ili je bolest trajna.

On je pod stalnim lijekovima i ne može naći posao.

Zbog dugog liječenja izgubio je status, prestala su mu sva prava i nema mogućnost da dobije mirovinu.

Živi sa suprugom od njene mirovine koja iznosi 1900 kuna.

Imaju i kredit. Dugovi se gomilaju.

Voditeljica:

Gospodine Radović, što reći na ovaj prilog?

S. R.:

Ono što sam rekao na samom početku emisije. Mi dragovoljci i branitelji potrošeni smo sloj koji više nikoga ne zanima.

Voditeljica:

Još samo kratko o slučaju gospodina Preradovića.

Naime, 2005. godine on je trebao podnijeti nove zahtjeve, nije podnio i time su mu prestala sva prava za mirovinu.

Mogu li ti birokratski rokovi onemogućiti nekome tko se borio za svoju domovinu i to do kraja rata, da stekne prava koja ima?

S. R.:

Ovako, tu je izigrana elementarna pravda.

Budući da su mnogi naši zakoni nažalost udaljeni od elementarne pravde, to se dogodilo.

To je jedna nepravda koja bi se mogla ispraviti, no potrebna je volja za to. Ali, te volje nema!

Voditeljica:

Nadamo se da će se ta nepravda ispraviti. Mi ćemo ustrajati na ovoj priči i na slučaju Petra Petrovića.

Samo za kraj, doveli ste u pitanje rečenicu prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana; „Imamo Hrvatsku!“.

Pitate se zapravo tko to danas ima Hrvatsku?

S. R.:

Po mom mišljenju, mi dragovoljci i branitelji sasvim sigurno nemamo državu onakvu kakvu smo željeli.

Ilustrirat ću rečenicu predsjednika Franje Tuđmana, „Imamo Hrvatsku“ time što je uplatio tri milijuna njemačkih maraka svome mladom unuku Dejanu Košutiću kao inicijalna sredstva da mu kupi Kaptol banku.

Šušalo se da je to neki tajanstveni kapital.

Nitko se nije usudio reći istinu, da je to opljačkani kapital.

Voditeljica:

Vi o tome, ali i o drugome govorite u svojoj knjizi.

Tu ima dovoljno materijala za USKOK i za druga državna tijela. Hvala što ste bili naš gost.

S. R.:

Molim.

GLAVA IV.

Bog je njima pripremio žestoku kaznu.

Zaista je loše ono što oni čine.

KUR'AN, MUDŽADELE, DIO 3/15

Bio je kraj ožujka, nekoliko dana nakon mog posljednjeg nastupa u TV emisiji Roberta Zuberera.

Vrijeme promjenljivo, sunce se smjenjivalo s kišom.

Poštar me zatekao u dvorištu dok sam hranio ulične mačke.

Velika žuta koverta. Potpisao sam primitak, sjeo na klupu i otvorio pošiljku.
Tužba!

Imam 70 godina, ali vidim dobro, čitam bez naočala.

Na vrhu bijelog papira grb moje države, malo ispod, Republika Hrvatska, pa
Općinski građanski sud u Zagrebu.

Piše da mi dostavljaju tužbu Ivana Čermaka kojeg zastupa odvjetnik Čedo
Prodanović.

Vrli „general“ traži od mene 70.000 kuna za pretrpljene duševne boli.

Povrijedio sam njega i porodicu mu.

Na kraju potpis; sudac, Goran Goluža. Čitam dalje:

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Tužitelj: Ivan Čermak, Krapinske Toplice, dvorac Klokovec bb, zastupan po
odvjetniku Čedi Prodanoviću,

Tuženik: S. R.:, Šet. Mate Tentora 2

Radi: naknade štete

T U Ž B A

V.P.S.70.000,00 kn

1. Tuženik je dana 08. siječnja 2009. g. sudjelovao kao gost u emisiji HRT u
Zagrebu, Dossier.hr urednice Ane Jelinić.

U emitiranoj emisiji u okviru teme o ratnim profiterima i o prodaji „nafte u
Bosni“ tom prilikom iznosio je da je tužitelj tijekom domovinskog rata sa
znanjem vlasti prodavao naftu u Bosnu, a iz Bosne u Krajinu, da je to
nezabilježan zločin u povijesti jer su krajinski tenkovi ubijali naše branitelje, te
da je jedan od premijera na njegov upit što se poduzelo u vezi toga odgovorio
da je protiv Čermaka postupak pokrenut, a onda je Tuđman izričito zabranio
da se po tome radi dalje.

Dokaz: - uvid u snimku emisije „Dossier.hr“ urednice Ane Jelinić od
08.siječnja 2008.g. emitirane na HRT

2. Tuženik je tijekom 2008. g., a što je tužitelj saznao nakon emitiranja emisije iz točke 1. ove tužbe kao autor u izdanju nakladnika „Poslovna savjetovanja Dragun d.o.o. Zagreb, Četvrte Poljanice 8, objavio knjigu pod naslovom „Tko je jamio, jamio“ i podnaslovom „Put u bespuće Hrvatske stvarnosti“, u tekstu na strani 137 knjige tuženik navodi: „karakterističan je spomenuti slučaj prodaje hrvatske nafte Bosni i Hercegovini iz 1993. g.

Zarada je bila izvrsna, od milijuna DEM, čak do pet milijuna dnevno. Srpski tenkovi oskudjevali su gorivom pa su ga kupovali u BiH, što je značilo da su ti tenkovi napunjeni hrvatskom naftom – pucali po nama. Iz SAO Krajine isplaćeno je preko 70 milijuna. Ni malo naivna hrvatska vrhuška je dobro znala kuda ide naša nafta, no važnija je bila dobra zarada od učinaka razornih srpskih granata. Od tog najprljavijeg i najpodlijeg posla mnogima su se napunili džepovi u BiH (J. Prlić i ostali i u Hrvatskoj (Čermak i ostali). „Žalosno, zapravo, tragično je sljedeće: na moj upit Manoliću, zašto hrvatska vrhuška (Vrhovno vijeće, Vlada ili tužiteljstvo) nije djelovala protiv zločinaca koji su prodavali tu krvavu naftu Srbima da ubijaju naše branitelje – odgovor je bio sljedeći: „Tuđman je izričito naredio obustavu istražnog postupka protiv Čermaka“.

Dokaz: - uvid u knjigu autora Saše Radovića „Tko je jamio, jamio“ objavljen 2008. g., a posebice stranicu 137 koju će tužitelj predati na glavnoj raspravi

-uvid u presliku naslova naznačene knjige i preslika str. 137 koja se nalazi u tužbi

3. Tvrdnje tuženika izrečene tijekom emisije Dossier.hr kao i one na strani 137 knjige „Tko je jamio, jamio“ u odnosu na tužitelja u cjelosti su neistinite.

Tužitelj nije kako to neistinito tvrdi tuženik tijekom domovinskog rata i agresije na RH 1993. g. prodavao naftu u BiH pa prema tome nije niti trgovao s vojskom Republike Srpske i SAO Krajinom, niti je hrvatskom naftom punio srpske tenkove.

Stoga su neistinite tvrdnje da je protiv tužitelja vođen bilo kakav istražni postupak te da bi isti bio obustavljen po naređenju predsjednika Tuđmana.

Dokaz: - saslušanja tužitelja

4. Neistinite tvrdnje tuženika iznesene tijekom emisije Dossier.hr iz toč. 1. tužbe i one iznesene u knjizi „Tko je jamio, jamio!“

Po svom sadržaju predstavljaju teško difamiranje osobe tužitelja.

Svojim iznošenjem i prenošenjem neistinitih navoda tijekom domovinskog rata i agresije na RH, tuženik je pred hrvatskom javnošću prikazao tužitelja

kao krajnje nemoralnu osobu koja je stekla bogatstvo na hrvatskoj nafti kojom su punjeni srpski tenkovi koji su pucali na hrvatske branitelje.

Tuženik je ovakvim neistinitim navodima teško povrijedio osobnost tužitelja zbog čega ovaj trpi duševne boli a koje su intenzivnije obzirom da se protiv tužitelja zbog njegovog sudjelovanja u obnovi RH pred međunarodnim sudom za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji vodi kazneni postupak a istovremeno ga tuženik pred hrvatskom javnošću prikazuje kao ratnog profitera koji je najprljavijim i najpodlijim poslom napunio džepove.

Tužitelj je zbog neistinitih navoda tuženika iz toč. 1. tužbe kojim se vrijeđa njegova čast i ugled i kojima je povrijeđena njegova osobnost trpio intenzivne i dugotrajne duševne boli te stoga iz osnova povrede prava osobnosti od tuženika zahtijeva pravičnu novčanu naknadu u iznosu od 70.000,00 kuna.

Stoga tužitelj predlaže da sud temeljem propisa čl. 1100 ZOO-a donese sljedeću

P R E S U D U

Nalaže se tuženiku Saši Radoviću iz Opatije Šet. Mate Tentora 2., da tužitelju Ivanu Čermaku isplati iznos od 70.000,00 kuna sa zakonskom zateznom kamatom prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena tekućem od dana podnošenja tužbe do konačne isplate, te da mu nadoknadi parnični trošak, a sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Zagreb, 27.02.2009. g.

Ivan Čermak p./p.

Čedo Prodanović

— · —

Prva pomisao bila mi je da odmah pošaljem tih 70.000 i da čovjeka riješim duševnih muka.

To bi ga vjerojatno smirilo, tih deset tisuća eura uz onih nekoliko desetaka milijuna eura koliko je „zaradio“ u vrijeme Domovinskog rata i kasnije, sasvim je lijepa svotica za sigurnu starost.

Nije lijepo što sam ga povrijedio i uvrijedio, pa duševno pati.

Ne volim patnju ni muku ničiju, ne volim da pate ni ljudi, ni životinje.

U mojoj kamenoj kući posjete me paukovi i pokoji škorpion.

Paukove ne diram, škorpione metlom potjeram na lopaticu za smeće i bacim u zelenilo.

Ni jednog nisam ubio, i oni su Božja bića, neka žive.

Gledam ponovo tužbu, zastajem na onom:

„Tužitelj nije kako to neistinito tvrdi tuženik tijekom Domovinskog rata i agresije na Republiku Hrvatsku 1993. godine prodavao naftu u Bosnu i Hercegovinu pa prema tome nije niti trgovao s vojskom Republike Srpske i SAO Krajinom, niti je hrvatskom naftom punio srpske tenkove.“

Razmišljam. Hm, možda sam stvarno pogriješio.

Možda glavni logističar Hrvatske vojske, Ivan Čermak zaista nije prodavao naftu Bosni i Hercegovini?

Ali, nedvojbeno je da je glavni logističar HV najodgovorniji za prodaju nafte samoproglashenoj Abdićevoj državici Autonomnoj Pokrajini Zapadnoj Bosni (APZB) u kojoj je, osim koncentracijskih logora i smrti, cvala nelegalna trgovina svim i svačim, a osobito naftnim derivatima i naoružanjem.

A, ta fantomska državica bila je u državi Bosni i Hercegovini. Sprega hrvatskog i bosanskog kriminala nedvojbeno je postojala, mnoštvo dokumentacije navodi na zaključak da je ta sprega eklatantan primjer ratnog profiterstva, a u nekim slučajevima i ratnih zločina.

Možda je to bila donacija hrvatske vlasti i njezinog glavnog logističara, besplatna dostava nafte osuđenom ratnom zločincu Fikretu Abdiću (?) – jer se nepobitno zna da je hrvatska nafta preko Bosne i Hercegovine stizala do srpskih tenkova. Nije mogla pasti s neba.

Odmahnuo sam glavom. Ne, nije bila donacija. I vrapci na granama znaju da se masno zarađivalo na toj krvavoj nafti. Procjenjuje se da je dnevna zarada bila od jednog do pet milijuna DEM.

Ne zna se jedino, gdje su završili ti milijuni, na kojim računima i u kojim zemljama.

No, poznato je da su se baš u to vrijeme kupovale vile i dvorci po Hrvatskoj.

Započeo je Franjo Tuđman s kupnjom vile Vrus, pa Gojko Šušak i ostali.

I Čermakov dvorac Klokovec kupljen je 1993. godine. Jeftino, za sitnicu, nešto preko 200.000 DEM.

Zatim je uloženo nekoliko milijuna u adaptaciju, pa se dvorac danas procjenjuje na 10 milijuna eura.

Nitko od tih glupih hrvatskih branitelja u koje i sebe ubrajam, nije upitao; odakle ti milijuni?

Jedino što je istina u toj grotesknoj tužbi za pretrpljene duševne boli je to da Čermak nije punio srpske tenkove (to nisam ni izjavio, ni napisao).

Bivši instalater centralnog grijanja, Ivan Čermak koji je od prve dobio čin general-pukovnika (koje li ironije!), bio je visoko pozicionirana osoba.

Bio je glavni logističar HV.

Ne bi bilo prikladno da taj dobro ugojeni miljenik Franje Tuđmana i njegove supruge Ankice puni srpske tenkove.

Tenkove su hrvatskom naftom punili obični srpski vojnici.

Oni isti srpski vojnici koji su ubijali nas, branitelje.

Misli mi skrenuše ka ratnim profiterima i zaboravih na ideju da Ivanu Čermaku pošaljem u Haag onih 70.000 kuna.

Ne bi koristilo. Ne može on imati mirnu starost ni s milijunima ni bez njih. Savjest je čudna biljka, probudi se i naraste tamo gdje se nitko ne nada. Probudit će se savjest i kod „general-pukovnika“, kad-tad.

Iako se ratnim profiterima savjest teško budi, uvjeren sam da ni jedan od njih ne spava mirno. Sve te zločince mrtvi hrvatski domoljubi pohode u olujnim noćima, remete im san. Kroz kapi kiše na prozorima proviruju lubanje naših domoljuba probijene metkom ili razbijene batinom srpskih logorskih čuvara - u hujanju vjetra u granama gube se krici ranjenih.

Zbog pokradenih milijuna tih hrvatskih zločinaca i njihovih glamuroznih, adaptiranih dvoraca, poprskanih krvlju hrvatskih branitelja, na bojišnicama bilo je premalo oružja, premalo streljiva.

Nije samo u pitanju navedena nafta i sprega s osuđenim ratnim zločincem Fikretom Abdićem i njegovom Autonomnom Pokrajinom Zapadnom Bosnom.

Pokrali su donacije dijaspore namijenjene kupnji oružja, pokrali su milijune od prodaje stambenog fonda, od manipulacije prilikom promjene dinara u hrvatske dinare, pokrali su sve što se pokrasti moglo.

Zbog njihove neljudske gramzljivosti i pohlepe mnogo je više branitelja poginulo, mnogo je više ranjenika i invalida, mnogo je više branitelja

zarobljeno, mnogo je više obitelji ostalo bez svojih najmilijih, otvoreno je mnogo više srpskih logora, mnogo je više branitelja pomrlo je u tim logorima.

Već sam spomenuo da ne ubijam ni škorpione, ali ja, osobno, kao dragovoljac i časnik HV, bez grižnje savjesti – svakom bi ratnom profiteru ispalio metak u čelo. Ne bi mi zadrhtala ruka, ne bih se bojao ružnih snova u olujnim noćima, jer to bi bila elementarna pravda, ratni kodeks svih ratova od postanka svijeta.

Statistike kažu da smo u Domovinskom ratu imali 10668 mrtvih, 37180 ranjenih i 2915 nestalih.

Toj žalosnoj brojci možemo pribrojiti i 1900 samoubojstava branitelja.

Zapitao sam se koliko su hrvatskih branitelja ubili srpski tenkovi napunjeni našom naftom?

Malo! Možda je bilo samo nekoliko, možda stotinu ili tri stotine mrtvih?

Ranjenih nešto više. Nestalih? Ne znam!

U postotku to je malo, zanemarivo. Ali,...!

Da je zbog tog prljavog posla s naftom ubijen ili ranjen i jedan, jedini branitelj - to je najveći zločin u povijesti ratova.

Bilo je suludih diktatora (Hitler, Staljin...) koji su žrtvovali ili ubijali svoje vojnike, ali nikada – baš nikada nije se dogodilo da kompletan vrh vlasti jedne države sa svojim glavnim logističarom HV, zbog osobnog bogaćenja (pod lažnim izgovorom političke strategije) u vrijeme agresije na svoju zemlju – ubija svoje branitelje.

Sasvim je svejedno, je li to direktno ubijanje ili posredno – ubojstva su ubojstva.

A, to se neosporno dogodilo u Hrvatskoj.

Pa, gdje je Bog, Allah, gdje je DORH, Državni odvjetnik, sudovi, predsjednik Republike Hrvatske, Hrvatski sabor...?

Ratni zločini nikada ne zastarijevaju.

Podigao sam pogled sa crnih slova. Na plavoj površini mora titraju srebrne zrake. Na horizontu tamni obrisi Krka i Cresa.

U mom dvorištu propupalo žbunje. Proljeće je najljepše iako je promjenljivo.

Osjećam trnce na leđima. Je li to strah? Ne! Nije strah, prestar sam da se bojim i strah mi je ostario, izgubio zube – ne grize više.

Bit će nešto drugo. Uzbuđenje, težak posao preda mnom, borba s vjetrenjačama, sukob sa zlim ljudima.

Traženje istine, ružne istine, a ružna istina uvijek je ružna.

Morat ću sam, malo je onih koji će pomoći, previše onih koji će pognuti glavu.

Davno, jednom davno, baka mi je otkrila jednu tajnu: „Zaklela se zemlja raju da se sve tajne doznaju“.

Čini se da je bila u pravu. Tajne ili ako hoćete istine, ma kakve one bile, prije ili kasnije izađu na sunce. Dugo se tajna o zločinačkoj radbi političke elite u najsvjetlijem razdoblju, stvaranju naše države, u Domovinskom ratu – držala pod kontrolom.

Oimala se pokoja informacija o prljavoj trgovini našim životima u tisku, na internetu ili po časopisima.

No, sve je to bilo stidljivo, uplašeno – upola, nikada direktno, jezgrovito, nikada ono „bobu bob, popu pop“.

Nitko nije rekao otvoreno i glasno: “Ti si lopov, zločinac, ti si na jadu svoga naroda sagradio dvorac sebi i svojim potomcima. Vrati to!”.

Vjerojatno je to zato što se ljudi od pera i voditelji emisija - boje. Pred njima, s druge strane stoje protivnici koji ne prežu ni pred čim, premazani su svim mastima, pokvareni, lukavi – i bogati.

Zavući ruku u gnijezdo otrovnih zmiya nije lako. Ima razloga za strah; mediji su upozoreni zorno prikazanim prizorima prebijenih ljudi, svojih kolega koji su imali hrabrosti da podignu glavu. Ako treba može i više, nož iz potaje, metak, bomba...

Spustio sam glavu i zatvorio oči.

Zašto, ja? Zašto baš ja? Valjda sam odabran. Možda je to zato što sam mnogo puta bio prebijen, mnogo ozljeda, borilačkim sportovima bavim se čitav život – pa mi je svejedno, metak mi je odnio prst, drugi prošao kroz tijelo, imam ožiljke i od noža – pa mi je svejedno.

I bombe su kraj mene praskale... Nije to, sigurno je nešto drugo, mora netko, pa se dogodilo da to budem ja.

Što je to nagnalo papirnatog generala Čermaka da me tuži?

Istina o zločinačkoj trgovini i podloj suradnji s neprijateljem previše je puta, vrlo jasno i eksplicitno bila objavljena u tisku, časopisima, TV emisijama, putem radio postaja i internetom.

Zašto sada mene tuži? A, onda mi se upalila lampica.

Prvi puta je krvava priča o nafti, o sprezi hrvatske vlasti, srpskih agresora i osuđenog ratnog zločinca Fikreta Abdića, objavljena u jednoj knjizi.

Knjige se Čermak boji!

Vijesti odlete u eter i nema ih, novine se bacaju i nema ih više, časopisi se bacaju i nema ih više, nitko ih ne čuva za sutra, prekосуtra – za buduća stoljeća, za vječnost.

Knjige ostaju u ormarima, na policama biblioteka, čitat će ih buduća pokoljenja.

Knjiga se oni boje, ukoričenih crnih slova na bijelom papiru, boje se povijesti, njihovi potomci će pocrvenjeti kad se spomene njihovo ime.

I povijest bi pocrvenjela da može od takve sramote.

Zato me je Čermak tužio. Mnogi će okretati glave od njega i od njegovih. S pravom!

Tigrasta mačka trlja glavu o moje noge, mazi se, zahvaljuje. Milujem je.

Sunce se igra u njezinim zelenim očima. Proljetni lahor s Učke igra se u granama. Baš je proljeće lijepo.

Nije svima! Neki kopaju po smeću, gladni su. Nemaju ništa.

Pokrala im je sve – prežderana, Banda lopovska!

Istina se probudila, kuca na vrata. Sve ima svoj početak. Na svakom putu potreban je prvi korak, prvi udarac kljunom iznutra da se jaje razbije i izađe ptić. Čermakova tužba prvi je korak, prva čvrsta točka za koju će se istina prihvatiti. I izaći!

Odlučio sam, neću Čermaku poslati onih 70.000 kuna, tražit ću da vrati mojoj domovini sve ono što je stekao na tragediji moga naroda.

I ne samo on. Tražit ću da se pokrenu postupci kaznenih prijava i tužbi koji godinama spavaju po ladicama, da se otvore tajni računi (za mnoge su dostavljeni brojevi i banke) i da se počupaju milijuni i milijarde s njih, da se istraže tajni računi za koje ne znamo brojeve, da se Hrvatskoj vrata dvorci,

vile, tvornice, banke, nekretnine i pokretnine – sve ono pokradeno i okrvavljeno u ratu...

Ako me odbiju iz pravno formalnih razloga da kao pojedinac nemam za to legitimitet – pobrinut ću se da nas bude mnogo koji tražimo.

Pokrenut će se tvrda žabokrečina hrvatske javnosti, Ako neće DORH, mi ćemo je pokrenuti. Bit će legitimiteta, mora biti, jer tražimo istinu.

A, istina je najviši postulat u Svemiru. Istinu je stvorio sam Bog.

Prisjetimo se ponovo -ratni zločini nikada ne zastarijevaju.

Ponovno čitam dopis uz koji je dostavljena tužba.

Sudac Goran Goluža upozorava me; ako ne podnesem odgovor na tužbu u roku od 15 dana donijet će presudu kojom se prihvaća tužbeni zahtjev (presuda zbog ogluhe). Navodi članove i zakone koji tako kažu.

Kojeg li apsurda, zakoni i elementarna pravda zaista kadkad nemaju nikakve veze. Poštenje, moral, glupost... Ratni zločinci, neprijatelji, koji su ubijali moj narod, zločinci su koji zaslužuju suđenje, presudu i kaznu.

Međutim, naši, hrvatski ratni zločinci, profiteri, zbog kojih su pobijeni moji suborci ne zaslužuju doživotni zatvor - nego metak u čelo.

A, mnogi od njih slobodno šetaju svojim perivojima i smiju nam se!

· —

Glas o Čermakovoj tužbi ubrzo je krenuo mrežom.

Internet je nešto najgore što se dogodilo nedemokratskim vrhuškama.

Probijaju se granice, uzalud spuštene rampe, uzalud kordoni specijalaca s dugim cijevima.

Informacije su svima dostupne, dovoljno je u Google upisati malim ili velikim slovima: čermak nafta bosna.

I oni mentalno retardirani shvatit će da se tamo u umjetnoj tvorevini ratnog zločinca Fikreta Abdića događalo svašta, da je pokvareno društvo pod dirigentskom palicom Franje Tuđmana mislilo samo na osobno bogaćenje.

Ma, kakva Hrvatska... Svejedno im je bilo što su te marke i dolari bili okrvavljeni hrvatskom krvlju, krvlju njihovih branitelja.

O ružnoj priči ubojstva vlastitog naroda zbog „šake dolara“ i o Čermakovoj tužbi obaviješten je široki krug ljudi koji prate društvenu i svekoliku agoniju Hrvatske.

Tužba je objavljena na blogovima. Imaju je u svojim računalima Hrvati u Australiji, Boliviji, Kanadi, Maleziji...

Mnogi su mi savjetovali da uzmem nekog poznatog odvjetnika, zbog sumnje u objektivnost suda. Kažu, sudstvo je korumpirano, Čermak ima milijune eura, izgubit ćeš.

Znam da je sudstvo korumpirano, ali nisu baš svi suci nepošteni.

Ima izuzetaka. Sve više je korektnih presuda, i pravosuđe ima svoju „Ahilovu petu“, strah od sutrašnjice – od vremena kad će biti podvučena crta.

Ne može ovako vječno, dokumenti ostaju, pečati primitka, požurnice, mnogi će odgovarati za svoja nedjela, za lupeške presude protivne zdravoj pameti.

U posljednje vrijeme po kuloarima vrte se priče o nekim radikalnim rezovima u pravosuđu.

Tužiteljstvo godinama skriva kaznene prijave protiv elite, sudovi godinama razvlače predmete da uđu u zastare (primjer: Nevenka Tuđman i dr.),

Danas se malo što može sakriti, jasno je da mora doći do pomaka i da snage za pozitivne pomake „iznutra“ - nema.

Jedan od prijedloga uspostava je neovisnog tijela koje će biti sastavljeno od tužitelja i sudaca iz EU- a. Oni bi imali ovlasti provoditi istrage, goniti i procesuirati slučajeve političke korupcije u RH, te oduzimati nezakonito stečenu imovinu. Ta imovina vratila bi se u proračun.

Hm, znam, malo tko vjeruje u ovo, svima je jasno da će naša vrhuška učiniti sve da do toga ne dođe. Ali, vrijeme teče, otkucavaju sati... ne može još dugo ovako!

Savjete za odgovor na tužbu dao mi je mladi prijatelj Ivan, pravnik i jedan od najboljih hrvatskih boraca ultimate fighta.

Sastali smo se u jednom opatijskom kafiću, a zatim prošetali uz more opatijskom šetnicom Lungo mare.

Maglovito, sitna kiša je sipila, nismo imali kišobrana, ali nije smetalo.

Dugo smo razgovarali, zaključio sam da nije sve crno i pokvareno u mojoj osiromašenoj i iscrpljenoj zemlji. Ima nade! Ivan mi je rekao da neće više raditi u svojoj struci, jer mu se gadi posao odvjetnika.

Naći će neki drugi posao, bilo što, daleko od struke, paragrafa i sudskih spisa.

Pravdoljubiv je i ne može više.

Pošteno raditi pravni posao u Hrvatskoj koja se temelji na nemoralu - ne ide.

Naš razgovor osvježio mi je inače tmuran i kišan proljetni dan.

Nije sve izgubljeno, neki novi klinци izrastaju, vide i čuju – nisu kao njihovi zatupljeni roditelji, ustrašeni i zavučeni u svoj jad i bijedu. Ivan nije sam, ima još takvih mladića i djevojaka; tu je Josip iz Dubrovnika, Sanja iz Pule, Jelena, Željko, Munir, Domagoj...

Možda danas ili sutra razbiju tvrdu žabokrečinu učmale hrvatske javnosti? Možda sutra bude sunčan dan!?

Istu večer sastavio sam odgovor na tužbu, ali je nekoliko dana ostala na polici.

Mučila me je pomisao slična dilemi danskog kraljevića; slati – ili ne slati!

Poslati, znači poraz, prihvatiti igru u svojoj suštini podlu, pokvarenu, prljavu.

Već samo sudjelovanje u nečemu prljavom u svojoj srži – prljavo je! Imati posla s ljudskim smećem, ratnim profiterom koji je opljačkao svoj narod u najtežem vremenu svog opstanka, više je nego ružno.

Ako ne pošaljem odgovor, opet ne valja! Sudac Goran Goluža donijet će presudu po slovu zakona, sulud zakon – ali je tako. Najgore od svega bilo bi to što bi se ugojeni haški optuženik Čermak veselio – opalio mi je šamar, upozorenje svima da šute.

Još jednom čitam odgovor na tužbu.

Poslat ću ga sutra. Sva je sreća što na ročištu neće biti Ivana Čermaka.

On je u Haagu. Optužen je za djela progona krajinskih Srba uključujući: deportaciju i prisilno premještanje, razaranje i paljenje srpskih kuća i poduzeća, pljačku javne i privatne srpske imovine, ubojstva i druga nehumana djela uključujući granatiranje civila i zlostavljanje; nezakonite napade na civile i civilne objekte; nametanje restriktivnih i diskriminatornih mjera uključujući nametanje diskriminatornih zakona, diskriminatornu eksproprijaciju imovine; nezakonita zatočenja, nestanke...

Moje osobno mišljenje je da Čermak ni po jednoj točki ove optužnice nije kriv, osim možda za „eksproprijaciju imovine“, jer po pitanju bogaćenja nema mjeru – grabi sve što može.

Čermaka ne treba suditi Haag, treba ga suditi hrvatski narod za daleko veće zločine od onih iz haške optužnice – za ratne zločine prema svome narodu.

Dobro je da ne može doći u sudnicu, da ga ne vidim.

Bolestan sam, imam PTSP, nije mi nikad konstatiran, nisam htio ići na preglede, ali znam da ga imam.

Dogodilo mi se više puta; „puknem“, izgubim se, udarim ljude. Ne mogu se kontrolirati, stidim se toga, ali je tako.

Bolje je da Čermak ne može doći u sudnicu.

OPĆINSKI GRAĐANSKISUD U ZAGREBU

Pravna stvar: Poslovni broj: PN-1211/09

TUŽITELJ: IVAN ČERMAK
Krapinske toplice, dvorac Klokovec b.b.
Zastupan po punomoćniku
Čedo Prodanović odvjetnik
Sa sjedištem Ureda u Zagrebu, Opatička kbr. 4
TUŽENIK: SAŠA RADOVIĆ
Opatija, Šetalište Mate Tentora kbr. 2

RADI: NAKNADE ŠTETE

v. p. s. 70.000,00 KN

ODGOVORNA TUŽBU

Ad I. tužbe

Istina je da sam 8. siječnja sudjelovao kao gost u emisiji HRT u Zagrebu „Dossier.hr“ urednice Ane Jelinić.

Ja sam tada iznosio autentična svjedočanstva o refleksijama hrvatske zbilje koje sam opisao u svojoj knjizi „Tko je jamio, jamio!“.

To je povijesna knjiga o jednom segmentu hrvatske zbiljnosti, pisana na temelju autentičnih dokumenata i osobnih iskustava.

U njoj nema ni jednog slova koje nije istina i samo istina.

Sudionik sam Domovinskog rata, dragovoljac od 1991. do 1995., časnik HV.

Bio sam glavni instruktor borbenih vještina Specijalnih postrojbi Glavnog stožera HV. Obnašao sam i dužnosti časnika za stegu, te časnika SIS-a.

Moja knjiga i moji nastupi na TV (bilo ih je više) isključivo su moja težnja da ono što se godinama skrivalo – izađe u javnost.

To je činjenica da nam se država Hrvatska od samih početaka temeljila na ratnom profiterstvu, pljački hrvatskih resursa i kriminalnoj pretvorbi.

Zbog toga najveći broj naših građana danas živi ispod minimuma egzistencije dostojne čovjeka.

To se može i mora ispraviti procesuiranjem ratnih profitera i tajkuna, te povratom imovine stečene kriminalnim djelima i pretvorbom državi Hrvatskoj.

Po ovoj točki tužbe imam reći da je neosporno da je u vrijeme Domovinskog rata uz znanje naše vlasti prodavana nafta u BiH, da je ta ista nafta završavala u tenkovima SAO Krajine koji su ubijali moje suborce, hrvatske dragovoljce i branitelje.

Zarada na toj kriminalnoj trgovini bila je velika.

Obzirom na to da je Ivan Čermak bio glavni logističar Hrvatske, smatram ga najodgovornijim za taj – po mom mišljenju najbrutalniji ratni zločin.

Osim toga smatram da su, dvorac Klokovec i ostale milijunske nekretnine Ivana Čermaka, za čiju su kupnju i vrlo skupe adaptacije bili potrebni milijuni, kao i ostali veliki kapital – stečeni na ratnom profiterstvu.

To je vrlo lako dokazati s dva vrlo jednostavna pitanja:

„Do jučer nisi imao ništa, odakle ti vrijednosti koje se mjere milijunima eura?“, i drugo pitanje: „Jesi li platio porez na to?“.

Na ta dva pitanja moraju pasti svi tajkuni, ratni profiteri, pa i Ivan Čermak.

Iako je za takav pošten i pravi prilaz rješenju pitanja daljnje egzistencije države Hrvatske možda prerano -kad tad će se postavljati takva pitanja.

S obzirom na to da sam sudjelovao i na političkom planu stvaranja naše nove države imao sam prilike skupiti mnoštvo autentične dokumentacije.

Zato između ostalog sa sigurnošću tvrdim da je bivša hrvatska vlast, uz neke visoko rangirane pojedince, imala velike materijalne koristi od suradnje s takozvanom Autonomnom Pokrajinom Zapadnom Bosnom (APZB) u kojoj je, osim koncentracijskih logora i smrti, cvala nelegalna trgovina svim i svačim, a osobito naftnim derivatima i naoružanjem.

Ta sprega hrvatskog i bosanskog kriminala eklatantan je primjer hrvatskog ratnog profiterstva, a u nekim slučajevima i ratnih zločina.

Uz ostale dokaze koje ću prezentirati tijekom ovog postupka - stenogram sa sjednice Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, koja je - pod predsjedanjem Franje Tuđmana - održana 19. rujna 1993. godine, svjedoči o naravi odnosa hrvatske vlasti i APZB kojem je temeljni cilj bio profit i privatno bogaćenje.

Čelni ljudi s hrvatske strane u tim nemoralnim djelima, uz Franju Tuđmana bili su: Nikica Valentić, tadašnji premijer, Hrvoje Šarinić, predstojnik Ureda predsjednika Republike, Gojko Šušak, ministar obrane, te Ivan Čermak, glavni logističar Hrvatske vojske.

Segment spomenute sjednice VONS-a (pisano kurzivom):

Franjo Tuđman: U svezi sa ovakvom situacijom oko Bosne, nama je veoma važno da razvijemo odnose, i zato sam pozvao ovdje - a tu je i Čermak, imao sam i razgovore prekjučer sa Abdićem da, znači, u Bihaćko-cazinsku krajinu, znači, ekonomski, i u svakom drugom pogledu sasvim držimo na svojoj strani.

Jer, nije isključeno da bi u tom muslimansko-srpskom pregovaranju Alija možda pokušao da preko svoga Petog korpusa, preko tih ljudi u tom svom korpusu da ponudi i to Srbima.

Tako da nam je veoma važno da potpomažemo Aliju i druge tamo - nasuprot Aliji, Fikreta, da spriječimo te moguće Alijine makinacije sa Srbima.

Zbog toga bi bilo važno da sve što ide u Cazinsku krajinu, bihaćku, da ide preko ljudi, koji su Fikretovi.

(Upadica: Da ima samo jedan kanal.)

Da. Ali mi Fikret kaže da ima toga više. Onda, ako ima toga više, onda mu to narušava i to.

Nikica Valentić: Ima još neka sitna, dva, tri kanala.

Ali, dopustite, ako mogu reći. 95 posto ide preko Fikreta, radi se o velikim količinama robe, i radi se o robi koja postiže trostruku, do deseterostruku cijenu u Cazinskoj krajini.

Prema tome, ako je to tako moramo biti svjesni da je to vjerojatno tamo izvor financiranja njemu, čak i vojska možda, što je nama, može biti dobro.

Jer, on meni tvrdi da on kroz taj porez plaća vojsku, taj dio svog korpusa. I, ne znam, on kupi benzin kod nas po marku, tamo prodaje po tri marke, i porez je taj 200 posto.

Prema tome, ako se tako dogovorimo, onda stvarno Čermak treba ovo sve drugo eliminirati, jer dobivamo iz Bihaća preporuke za druge, isto, mislim ovaj general iz HVO.

Hrvoje Šarinić: Šantić. Ali, on je sa Fikretom, zajedno.

Nikica Valentić: Ali, ima još potvrda za pet, šest tih drugih, isto tako, i za druge. I, mi bi to morali stvarno vidjeti, tko iza koga stoji, i da to prekinemo, jedanput.

Franjo Tuđman: Čekajte, znači, što se tiče HVO, to je jasno, HVO da i Fikret - da. Osim toga, HVO nam je veća garancija. Nego je pitanje svih tih muslimanskih drugih, da ne bude, mislim. Ali, usuglasiti, znači, Fikreta i HVO.

Ivan Čermak: Kao što je rekao gospodin Valentić, 95 posto i više ide preko Fikreta Abdića. Samo se događa jedna druga stvar - da se stvaraju velike zalihe. Mi smo radili analizu roba, koja je išla sada dolje u zadnje vrijeme za Cazinsku krajinu, i došli smo do zaključaka, da po pojedinim strukturama robe, ako u Cazinskoj krajini ima 250 tisuća stanovnika, u ovih šest mjeseci robe po pojedinim je poslano, kao da ima za pet, šest milijuna.

Franjo Tuđman: Ma, prodaje on, da.

Ivan Čermak: Znam ja da on prodaje, znam, i ide na drugu stranu itd. Ali, ja se slažem da bi trebalo ići samo jednim kanalom, i to prema njemu, da bi on mogao to imati dolje manje-više sve pod kontrolom.

Franjo Tuđman: Prema njemu što se muslimanske strane tiče, ali i ovo HVO, također.

Ivan Čermak: Dobro, Šantiću pustiti to, da.

Nikica Valentić: On je i sa Fikretom, ali izgleda da on preporuča i za muslimanske postrojbe, i još nekoliko drugih kanala. To je ta UNS, i još neki drugi.

Franjo Tuđman: Dobro, onda organizirajte sastanak sa Šantićem i vidite to.

Ivan Čermak: Razgovarao sam sa Šantićem, bio sam i sa Šantićem i sa Fikretom.

Na ovom se mjestu treba stati i razmotriti činjenice. Franjo Tuđman i njegovi doglavnici, dakle, jako dobro znaju čime se sve bavi Abdić, ali ih to ne smeta da mu nastave slati fantastične količine nafte, naoružanja i hrane (po Čermakovim riječima, te su količine najmanje dvadeset puta veće od količina koje bi trebale zadovoljavati potrebe 250 tisuća žitelja Cazinske krajine).

Državni vrh, (a i Čermak posebice) vrlo dobro zna da dobar dio onoga što dobiva Abdić iz Hrvatske ide "drugoj strani", ali to te ljude ni najmanje ne smeta: za njih je važno – jedino važno da se novac od te priljave trgovine gomila na njihovim privatnim računima u inozemstvu.

Sasvim im je svejedno što ta hrvatska nafta završava u srpskim tenkovima koji ubijaju naše branitelje.

U nastavku sjednice članovi VONS-a i dalje će se baviti Abdićem, a sada će biti riječi o tome kako ratnog zločinca Abdića i njegove najbliže suradnike treba izuzeti od zakona i omogućiti im da se u Hrvatskoj legalno bave kriminalom.

No, to nije običan kriminal: to je kriminal u službi stjecanja osobnog bogatstva političke hrvatske elite.

Dio tog bogatstva stečen na krvi naših branitelja danas je vidljiv u adaptiranim dvorcima hrvatskih tajkuna (pa i u dvorcu Klokovec).

Te zločine nitko ne može pobiti. Ti zločini moraju biti kažnjeni i bit će kažnjeni.

Hrvoje Šarinić: I, onda bi trebalo brata od Fikreta, Muhameda kojega smo stavili sada praktički u zatvor, ili blizu - riješiti problem.

Jer, meni je i Fikret telefonirao da smo pokrenuli krivični postupak protiv njegovog brata, koji sudjeluje isto u ovom transportu robe, itd.

Onda bi i to trebalo normalizirati.

Franjo Tuđman: A, gdje je taj brat?

Hrvoje Šarinić: Brat je na Rijeci, u Opatiji, itd., i onda su ga naši u nekom konvoju uhvatili, i Fikret je kod mene intervenirao i ja sam bio intervenirao.

Međutim, krenuo je sudski postupak.

Franjo Tuđman: Dobro, to, molim lijepo, predsjedniče Vlade, vidi.

Nemojte mi floskule prodavati, drugo odveć su ozbiljne stvari - radi se o hrvatskim državnim granicama.

Pa, prema tome, taj koji hoće biti u takvim okolnostima nezavisan, neka ide u nezavisnost, i to da budemo načistu s time, jer zaista nemam vremena, puca mi glava od svih tih problema, i od toga, i sastanaka, i uvjeravanja svijeta, znači istražnog suca uvjeravati da treba voditi hrvatsku državnu politiku ili ne.

Nikica Valentić: Dobro, to ćemo mi vidjeti predsjedniče.

Franjo Tuđman: Nemojte dopustiti, oni takvi kakvi jesu i taj Fikret s kojim možemo računati, možemo računati tako dugo dok vidi da mu je interes.

Nikica Valentić: Mi smo njemu maksimalno pri ruci. Što se dešava? Dešava se u tom velikom lancu istraga, zatim stvarno to možete prekinuti ali možemo vidjeti o čemu se radi, pa Vlado to vidi, pa ćemo sugerirati.

Ivan Jarnjak: On se našao tamo kod... Merđanića (Ragib Merđanić, visoki dužnosnik UDBE, op.p.) i problem je u tome što smo rekli da sa Merđanićem mi idemo do kraja, ali treba vidjeti, treba ga onda izuzeti, a druga stvar - Fikretu Abdiću treba reći da njegovi ljudi ne bave se kriminalnim radnjama na području Republike Hrvatske jer nema nikakvog razloga za to a oni se bave, oni se gospodine predsjedniče, uz ovo što im se daje legalno, bave i kriminalnim radnjama.

Švercaju oružje itd., nema razloga da to rade. Mogu sve to legalnim putem prevesti.

Franjo Tuđman: To smo rekli, ali da tu ne pristupamo formalno.

Gojko Šušak: Predsjedniče, on će formalno i s njim sam dogovorio, on će Jarnjaku donijeti listu imena ljudi, a registracije vozila svih koje on upotrebljava, ostatak neka čisti.

Ivan Jarnjak: To smo mi tražili od njega, ništa drugo.

Gojko Šušak: To je dogovoreno. Rekao sam za ovo drugo ne treba intervencije, daj točno što imaš, s čime raspolažeš, mi ćemo to povući.

Nikica Valentić: Predsjedniče, vi znate, to ne treba smetnuti s uma, njegovu principijelnost, prema tome, treba ga malo držati pod paskom.

Slavko Degoricija: Predsjedniče, ovo što je rekao Nikica sasvim su pouzdani podaci.

Njegov zet je iz Vrginmosta Srbin, snabdijeva Vrginmost i Vojnić zasigurno sa svim, da se zna.

NAPOMENA: 27.07.1991. Policijska stanica Vrginmost izdvojila se iz sastava MUP RH i uključila se u tzv. Miliciju SAO Krajine, 30.07.1991.

Policijska stanica Vojnić izdvojila se iz sastava MUP RH i uključila se u tzv. Miliciju SAO Krajine.

Franjo Tuđman: Ne samo da se zna, nego ja sam njemu rekao Fikrete u svom interesu, u našem interesu sada iskoristi te svoje veze sa Srbima pa ih privoli da idu razgovarati itd.

Slavko Degoricija: I ja sam predsjedniče, samo da se zna.

Vladimir Šeks: U Austriji, od tvrtki koje on kupuje i nabavlja to su djelomično vlasnici Srbi, u Beču.

Nikica Valentić: To je logično i mi to znamo i treba vidjeti, trebamo biti oprezni.

Vladimir Šeks: Treba platiti cijenu jednu za prijevoz.

Franjo Tuđman: On je igrač, on je i sa jugoarmijom, i sa Srbima i s nama i sa svima, ali je on ipak došao do spoznaje da taj svoj može graditi i svoje poslove sa Zagrebom, sa Karlovcem, sa Rijekom i zbog toga je sada s nama.

Prema tome, nemojmo, ako bi mu Srbi ponudili da bi imao bolje uvjete, prema tome...

Hrvoje Šarinić: Samo suradnjom sa svima je mogao i opstati.

Franjo Tuđman: Da, čak i spasiti razaranje tamo itd.

Dokaz: saslušanje tuženika

Saslušanje svjedoka: Josip Manolić, 10000 Zagreb, Nazorova 57., bivši premijer RH

Kaurinović Vlado, 44330 Novska, Brestača 203, umirovljeni izvidnik HV

Nikica Valentić, 10000 Zagreb, bivši premijer RH

Ad II. Tužbe

U svezi teze da je protiv tužitelja pokrenut postupak i obustavljen po Tuđmanu, izjavljujem sljedeće:

Sredinom 2008. godine u jednom razgovoru s Josipom Manolićem u Rijeci upitao sam što je kao drugi čovjek u državi učinio po pitanju krijumčarenja nafte u Bosnu i Hercegovinu u vrijeme Domovinskog rata?

Bivši premijer odgovorio je da je postupak protiv Čermaka započet je, ali je Tuđman izričito naredio da se obustavi.

Pri tomu nije spomenuto, je li to bio pravni postupak.

Naime, u to vrijeme sve se rješavalo unutar vrhuške vlasti izvan proceduralnih okvira.

No, iz odgovora Manolića razvidno je da je Hrvatska vlast zbog osobnog bogaćenja, živate svojih vlastitih branitelja koji su ih branili - prodavala „za šaku škuda“, a najodgovornija osoba po predmetnom pitanju bila je – Ivan Čermak glavni logističar Hrvatske.

Jasno, to nisu bili Judini srebrnjaci nego milijunske vrijednosti.

Dokaz: kao Ad I.

Ad III. Tužbe

Tvrđnje u knjizi „Tko je jamio, jamio“ uopće nisu neistinite, već, a contrario, nažalost predstavljaju surovu hrvatsku povijest u kojoj su - u njenom najblistavijem razdoblju, za vrijeme Domovinskog rata – pojedinci opljačkali svoj narod.

Pokrali su novac namijenjen nabavi oružja s tajnih računa na koje su hrvatski domoljubi uplatili preko dvije milijarde dolara, pokrali su i dio novca od stambenog fonda, pokrali su stotine milijuna DEM prilikom promjene dinara u HRD-e, pokrali su sve što su mogli.

Čak su i neki „generali“ (Zagorec, Čermak, ima ih još...) preko noći postali multimilijunaši – što je najnemoralnija činjenica, jer časnici moraju biti časni.

Zbog toga je poginulo više branitelja nego što bi bilo da smo bili bolje naoružani, zbog toga je bilo više naših zarobljenika po srpskim logorima, zbog toga imamo preko 1900 samoubojstava branitelja, zbog toga ima više razorenih obitelji, zbog toga nam je zemlja osiromašena.

Neovisno o ovom predmetnom postupku smatram da svaki branitelj i svaki poštenu građanin ove zemlje mora inzistirati na kažnjavanju svih ratnih profitera i na bezuvjetnom oduzimanju vrijednosti koje su opljačkali od hrvatskog naroda.

Izjavljujem da ću ja osobno i dalje inzistirati na tome.

Dokaz: kao gore

Ad IV. Tužbe

Tvrđnje iznesene tijekom emisije „Dossier.hr“ kao i one u knjizi „Tko je jamio, jamio!“ ne predstavljaju nikakvo teško difamiranje osobe tužitelja, nego difamiraju moju osobu.

Ja sam osobno direktno bio uključen u obranu suvereniteta RH za razliku od foteljaške elite.

Mnogi naši političari i kojekakvi društveni aktivisti u početku devedesetih godina bili su u najboljim godinama i u punoj životnoj snazi.

Poplavile su im grudi od udaranja u svoja hrvatska prsa, a snažnim glasovima držali su vatrene govore. No, mogli su dati mnogo, mnogo više, mogli su svoj doprinos domovini dati tamo gdje je bilo potrebnije – na bojišnicama, s puškama u rukama.

Tamo nije bilo ugodno; kiša, snijeg, blato, mokra odora, cure cipele, zuji iznad glave, padne granata blizu, krv, rane, pogine suborac zarobljeništvo... Bilo je lijepo i ugodno na sjednicama VONS-a, Vrhovnog vijeća ili drugim sjednicama, iz svjetlosnim godinama udaljenog Zagreba iz udobnih, mekih fotelja - biti lukavi teoretičar i misliti kako steći što veće bogatstvo za sebe i svoje potomke...

Tužitelj traži od mene kao tuženika da mu isplatim iznos do 70.000,00 kuna zajedno sa zakonskim zateznom kamatom na ime naknade neimovinske štete kojom su istom kako on tvrdi u tužbi, povrijeđeni njegova osobnost, čast i ugled, a nikakvim orijentacionim vrijednosnim kriterijima ne dokazuje njihov intenzitet.

Pretrpljene duševne boli prema spomenutom obrazloženju samo su mjerilo težine povrede prava osobnosti i uzimaju se u obzir pored odlučujućih okolnosti koje su mene primorale da progovorim o hrvatskoj istini.

Obzirom da je ovo pravna država očekujem da Sud pravično presuđuje na temelju načela pravde i socijalne adekvatnosti kojima se određuju razumne i društveno opravdane granice osobnih prava.

Prema tom shvaćanju pojedinac, u ovom slučaju tužitelj dužan je nužno trpjeti one zahvate u svoja osobna dobra koji su, u danim uvjetima kao posljedica zajedničkog življenja društveno adekvatni tj. odgovarajući i pravični.

U postupku savjesne i brižljive ocjene dokaza što je temeljni postulat Pravosuđa u svijetu, Sud je ovlašten dati prednost drugom pojedinačnom, a osobito općem interesu, interesu naroda.

Na taj će način zahvat u osobno dobro postati opravdan i izgubiti element protupravnosti.

Priznanje neimovinske štete trebao bi biti izraz čovjekovog duševnog života, izraz čovjekove mirne koegzistencije u izvjesnoj kulturnoj sredini, no ja kao autor ovog podneska pitam se kako ratni zločinci, profiteri, koji su pljačkali svoj narod -mogu mirno spavati, a kamoli mirno koegzistirati?

Poradi svega navedenog, protivim se tužbi i tužbenom zahtjevu, te predlažem da naslovni Sud nakon provedenog postupka odbije tužbeni zahtjev tužitelja i

istom naloži da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Napomena: Napominjem da vezano za ovaj Poslovni broj: PN-1211/09slijedi Protutužba kojom ću tražiti obeštećenje, te povrat imovine Ivana Čermaka Republici Hrvatskoj.

Opatija, dana 31. ožujka 2009. godine

Saša Radović

GLAVA V.

Oni su i prije težili smutnji, izvrtali su stvari i podvaljivali, dok nije došla Istina i jasno se pokazala Božja stvar.

KUR'AN, TEVBE, DIO 7/49

Vrijeme leti, travanj 2009., malo sunčan, malo tmuran, otisnuto je novo dopunjeno izdanje knjige, „Tko je jamio, jamio!“.

Nove tvrdo ukoričene knjige dostavljamo u biblioteke diljem Hrvatske.

Važno je da ostane zapisan dio hrvatske povijesti, da se ne izgubi.

Građanska inicijativa „Stegnite remen vi, bando lopovska“ priprema proglas.

Povjerenici su: Josip Dell'Olio, Domagoj Štirinić, i Sanja Knežević,

članovi tima: Radovan Smokvina, Munir Podumljak, Domagoj Margetić, Saša Radović, Željko Popović i Mijat Stanić. Članstvo: preko 62.000 građana.

Proglas za javnost:

Zbog 18 godina krize u našoj državi koja je rezultat sustavne pljačke hrvatskog naroda pod pokroviteljstvom svake Vlade do danas, građanska inicijativa, daje ultimatum:

Vlada Republike Hrvatske do 23:00 sata u utorak, 28. travnja, 2009. godine, javnim priopćenjem u medijima treba objaviti da će do kraja svog mandata ispuniti 13 zahtjeva građanske inicijative:

1. Smanjivanje stope PDV-a na 11% za sve prehrambene proizvode.
2. Oslobođenje od participacije za lijekove i liječenje.
3. Izglasavanje Zakona o ne zastarijevanju kaznenih djela u privatizaciji i pretvorbi.

4. Osnivanje fonda za povrat opljačkane imovine.
5. Objava registra branitelja.
6. Ukidanje prava na povlaštene mirovine saborskih zastupnika.
7. Ukidanje zabrane prosvjedovanja na Markovom trgu.
8. Odustajanje od Pelješkog mosta i svih megalomanskih projekata.
9. Povećanje iznosa mirovina najmanje 5%.
10. Poništenje Zakona o golfu i Zakona o poljoprivrednom zemljištu.
11. Ukidanje naplaćivanja visokoškolskog obrazovanja.
12. Ukidanje prava glasa dijaspori i lažnim biračima na nepostojećim adresama.
13. Uvođenje prakse isplate poticaja seljacima prije sjetve, ne godinu kasnije.

Nalazimo se pod čizmom nesposobne Bande lopovske kojoj je svjetska recesija došla kao bonus u kojem traže mjesto i opravdanje za svu pljačku od osamostaljenja Republike Hrvatske do danas.

Ukoliko se Vlada pozitivno ne očituje po svim točkama zahtjeva, u petak, 1. svibnja, 2009. godine u 17:00 h na Trgu bana Josipa Jelačića u Zagrebu, građani Republike Hrvatske izaći će na masovni prosvjed i zatražiti neopozivu ostavku Vlade Republike Hrvatske.

Proglas je objavljen putem interneta i pismom Vladi.

— · —

Kraj travnja 2009. donio nam je nova uzbuđenja: pobune studenata i sindikata.

Bile su to dobre najave nekih novih gibanja, neke uznemirujuće silnice upućene vladajućoj strukturi.

Studenti traže besplatno školovanje. Sistemom domina, pobuna je zahvatila, u praktičnom smislu, kompletno visoko školstvo u Hrvatskoj. Masovnost, intenzitet i dužina trajanja iznenadila je arogantnog resornog ministra Dragana Primorca, ali i cijelu Vladu Republike Hrvatske.

Desetak sati prije početka studentske akcije, prodekan Boras iz vlastitoga je stana svekolikom Fakultetu uputio mail-poruku koja je kao proglas osvanula na ostakljenim vratima fakultetske zgrade: "Svako nasilno blokiranje, ometanje ili opstruiranje nastave je nezakonit, neetičan i nedemokratski postupak." U daljnjem tekstu upadljivo je podcrtano da studenti okupljeni u Inicijativu za besplatno školovanje nemaju dozvolu nadležnih organa za bilo kakav javni protest, a kamoli za nasilno blokiranje nastave. Međutim, na užas bespomoćnog upravnog aparata studentska se vlast počela instalirati u ponedjeljak, 27. travnja, točno u podne.

U Hrvatskoj je fakultetsko obrazovanje nekad bilo besplatno, odnosno financirano kroz porezna izdvajanja građana. Danas više od 50% hrvatskih studenata plaća svoj studij. U mnogim je europskim i EU-zemljama studiranje besplatno: u Cipru, Češkoj, Danskoj, Estoniji, Finskoj, Grčkoj, Irskoj, Mađarskoj, Malti, Norveškoj, Poljskoj, Sloveniji, Švedskoj i Škotskoj...

Ukupne školarine svih studenata u Hrvatskoj, uključujući i postdiplomski studij iznose oko 500 milijuna kuna. Državi koja ima proračun veći od 120 milijarda kuna i koja se nominalno zalaže za „društvo znanja“ ne bi trebao biti problem platiti pola milijarde kuna. Država nema novca za obrazovanje, ali ima preko 200 milijuna kuna za „širenje demokracije“ u Afganistanu, odnosno 380 milijuna za sve vojne akcije širom svijeta. Ima i 350 milijuna za vjerske zajednice, koje uz dodatne donacije, još i ne plaćaju poreze. Katoličkoj crkvi vraćaju se objekti goleme vrijednosti, za Zagrebačku arenu troši se 650 milijuna kuna, rukometne dvorane stoje gotovo dvije milijarde kuna. S vremenom će ti troškovi narasti na šest milijardi.

Politička vrhuška tvrdi - ekonomska kriza! Činjenica je da se u Hrvatskoj godinama vodi takozvana neoliberalna politika u korist elite koja se obogatila u privatizacijskoj pljački. Sve je pokradeno, privatizirano ili „poklonjeno“. Imamo stalnu krizu. Novca nema, nema više ni zaduživanja.

Rješenje je jednostavno, imamo svježije uzore, tako se trenutno radi u čitavom svijetu: na red dolaze najprije banke - nacionalizacija banaka koje su svojedobno prodane u bescjenje. Samo dvije najveće hrvatske banke, trenutno u stranom vlasništvu (ali dobrim dijelom i u tajnom vlasništvu hrvatske elite), imaju godišnju dobit više od pet milijarda kuna. Zatim treba ratnim zločincima, profiterima, oduzeti opljačkane milijune, milijarde i svu imovinu, pa lupiti po džepu bogate manjine porezom na luksuz, imovinu, dobit...

Po Deklaraciji UN-a o ljudskim pravima i Ustavu Republike Hrvatske obrazovanje je pravo, a ne roba. Obrazovanje mora biti dostupno svima, ne samo bogatima, ionako ga već plaćamo iz poreznih izdvajanja. Školarine su dvostruko naplaćene, pa netko slikovito reče – plaćanje školarina, porez je na budale.

Senat Zagrebačkog sveučilišta naredio je studentima povratak u klupe, ali ključevi fakulteta još su u rukama studenata.

S distance, s koje ovo pišem, vidljivo je da su studenti „uletiti“ u akciju previše spontano, emotivno i s velikom dozom egoizma. Osim jedne deklarativne podrške predstavnice studenata zagrebačkog Filozofskog fakulteta, na skupu sindikata: "Studenti su s vama da vam pomognu, ako treba i u marširanju prema Markovu trgu", studenti nisu ni jednom konkretnom izjavom ili gestom pokazali solidarnost s problemima starijih naraštaja, odnosno s problemima svojih roditelja i općeg hrvatskog puka. Sistem, „ja, samo ja, samo moja

prava – a nikakve obveze“ nikada nije donosio uspjeh. Možda je upravo ta doza egoizma bila element da jezičac na vagi pretegne na krivu stranu. Uz to, uz agresivan marketing vladajuće garniture, te uz „petu kolonu“ iz vlastitih studentskih redova – otupljena je oštrica prvog ozbiljnijeg studentskog bunta u 21. stoljeću.

· —

Bio je 30. travanj, toplo ali tmurno, oblačno vrijeme. Sjedio sam na terasi i surfao po portalima. Bogu hvala – netko bi to rekao drukčije, spomenuo Krishnu ili Shivu, a ne mog Boga – informacija ima napretek! No, dobro je vijesti provjeriti na nekoliko mjesta, na našim i na stranim stranicama. Često se u nekoj finesi, detalju koji promiče nedovoljno pozornom čitatelju, nađe istina. Volim istinu, kakva god da je, znam da je mnogi ne vole, skrivaju je ali ona izađe...

Zadnjeg dana u mjesecu uvijek podvlačim crtu, sabirem i oduzimam. Ovaj mjesec, travanj, pozitivan je. Čini mi se da „svakog dana u svakom pogledu, sve više napredujemo“! Nadam se da ćemo brzo napredovati do samog kraja. Što brže – to bolje! Kako kaže naš premijer Sanader: „Idemo dalje!“.

A, čini mi se i to, da je topli i tmurni travanj 2009. previše topao i u klimatiziranim prostorima Zabranjenog grada, odnosno na zabranjenom Markovom trgu. Povlaštenoj gospodi i gospođama koji smiju slobodno hoditi i disati po tom zabranjenom trgu sigurno nisu mila podrhtavanja žabokrečine hrvatske javnosti.

Paralelno sa studentskim buntom krajem travnja, dogodila se pobuna i u zamrlom, starijem sloju hrvatske javnosti. Sindikati se bune, doduše prilično pitomo i umjereno, zbog toga što je Vlada smanjila plaće korisnicima državnog proračuna.

Prosvjedni skupovi sindikata održani su u Osijeku na Ekonomskom fakultetu, u Rijeci u hotelu Neboder, u Zagrebu u Studentskom centru, te u Splitu na Fakultetu elektrotehnike. Sudjelovali su povjerenici i članovi sindikata prosvjete, znanosti, zdravstva, kulture i socijalne skrbi koji okupljaju oko 70 posto od 180.000 zaposlenih u javnim službama.

Definiran je dan početka štrajka, 12. svibnja. Vrijeme za štrajk izabrano je zbog toga što će početkom svibnja učitelji, nastavnici, sveučilišni profesori, znanstvenici, liječnici, medicinske sestre, djelatnici socijalne skrbi i kulture i ostali javni službenici primiti plaće umanjene za šest posto. Tako će plaće u javnim službama ponovno zaostati za plaćama u gospodarstvu koje i dalje rastu svima osim korisnicima državnog proračuna.

Sindikalni čelnici na skupu u Studentskom centru (SC) najavili su da se članstvo prethodno treba izjasniti na referendumu.

Trajanje štrajka „za pravednu cijenu i dostojanstvo rada u javnim službama“ sindikalci nisu htjeli otkriti, jer bi to "i Sanader htio znati". Rečeno je da ne treba imati iluzija da će jedan štrajk biti dovoljan za postizanje ciljeva.

Na skupu od oko tisuću sindikalnih povjerenika iz Zagreba i okolice, redali su se govornici, s manje ili više oštrim stavovima. Bilo je prijedloga i za prosvjed na Markovom trgu. Vilim Ribić iz Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja bio je umjereniji - rekao je da javni službenici za vrijeme štrajka neće ići na zabranjeni Markov trg pred Vladu i Sabor, nego će se okupiti na trgu bana Jelačića.

„Štrajkom ćemo demonstrirati protiv svih apsurdna u ovoj zemlji, a posebice protiv apsurdna da se smanjuju plaće jedino onima kojima plaće ionako zaostaju za prosjekom, te ćemo na vlast izvršiti pritisak da nam osigura pravednu cijenu rada onda kada Hrvatska izađe iz krize“ - istaknuo je Ribić.

Prisutna je bila i predstavnicu studenata zagrebačkog Filozofskog fakulteta, koji prosvjeduju tražeći pravo na besplatno obrazovanje. Izrazila je već spomenutu podršku studenata sindikatima i to je bio jedini studentski kontakt izvan fakultetskih okvira. Sindikalci su već ranije podržali studentski prosvjed.

Predsjednik Hrvatskog liječničkog sindikata Ivica Babić najavio je da će sindikati nastaviti borbu za pravednu socijalnu Hrvatsku, te optužio Vladu da je jednostranim smanjenjem plaća javnim službenicima posegnula za nasiljem, onda kada joj je to zbog dnevnopolitičkih ciljeva bilo potrebno. I ostali čelnici osam sindikata javnih službi upozorili su da je odlukom Vlade, uz podršku poslodavaca, rad u javnom sektoru obezvrijeđen, Parafrazirajući jednu popularnu pjesmu poručili su vlastima: "Možete uzeti naše plaće, ali ponos ne". Od 27. do 29. travnja proveden je referendum i članstvo se izjasnilo za štrajk.

S moje terase pogled puca na Kvarner, Krk, Cres, Rijeku. Pale se prve svjetiljke. Iz tamnih krošnji borove šume mrak se spušta na terasu. Naglo postaje hladno, moje mačke povlače se u kuću. Ostat ću još malo za stolom, volim predvečerja i svjetlucanje grada u daljini. Nekada sam s ove terase brojao brodove na sidrištu ispred luke. Bilo ih je uvijek; deset, dvadeset, pa i pedeset... Sada pred riječkom lukom nema ničega. Rijeka više nema ničega, uništena je privreda, industrija, brodogradnja, pomorstvo... Hm, uništena – nije Rijeka uništena nego pokradena, opljačkana. Nezajažljivost političke elite devedesetih godina i kasnije, progutala je resurse. Dobar primjer je Croatia Line (bivša Jugolinija), firma u čijem je vlasništvu bilo mnogo brodova. Kad bi ponestalo novca, snažni, agresivni šef Dario Vukić prodao bi dio osnovnih sredstava, jedan brod, pa onda još jedan brod, pa još i t.d. Tako je „nestalo“ pedesetak brodova. Uskoro se gubitak popeo na 300 milijuna kuna. Dio novca trošio se za plaće, dio je završavao u državnoj blagajni, a veliki dio u privatnim džepovima. Nisu svi „odgovorni“ htjeli primati novac. Za njih su se

kupovale skupe umjetničke slike ili sl. Za nekoliko godina brodovi su se istopili (ne potopili!) i Croatia Line je propala.

Danas lokalni moćnici sanjaju o turizmu. Apsurd! Rijeka, lučki grad i turizam!

Ubacujem DVD u laptop i priključujem slušalice. Bolje se čuje, razgovjetnije je. Mile Parać poručuje da je snimio samo tri video kasete i da ih je dobro spremio.

Citiram njegove riječi: "Ako se meni štogod dogodi, ako me ubiju, neka znaju da moja žena i moj sin znaju za ovu snimku i da je ova video kazeta kopirana u tri primjerka i pohranjena na tri različita mjesta ..." - Mile Parać.

Tehnika napreduje, nema više video kasete, zamijenili su ih diskovi, jednostavnija su presnimavanja. Možda postoje samo tri Paraćeve kasete, ali snimaka je mnogo više... Video snimku može imati tko god želi, ušla je u mrežu, u internet, poletjela u cijeli svijet, u svaku kuću. No, čini se da takve atraktivne i interesantne snimke službenici u USKOK-u i u Državnom odvjetništvu ne gledaju ili ne smiju gledati.

Ponovno gledam i slušam snimku:

Ja sam Miro Parać, rođen 21. studenog 1968. godine. Povodom mojih problema i opasnosti za moj život odlučio sam da snimim kasetu i iznesem na vidjelo pravdu i poštenje.

Ovo su novine, danas je 15. travanj 1997. godine (pokazuje novine op.p.).

Ovako; imao sam prijatelje iz Posedarja, Stanislava Dežmalja Bradu i njegovog brata Miljenka Dežmalja. Oni su otišli u Paragvaj i poginuli, nisu poginuli nego su ubijeni.

Priča ovako počinje; Brada je znao da je 13. ili 15. lipnja 1992. godine u Dubrovnik došlo iz Južne Amerike 25 kilograma kokaina. Brada nije imao čovjeka da to izvadi s broda pa se obratio Micu Kramariću, vlasniku diskoteke The Best. On ga je preporučio gospodinu generalu Ivanu Čermaku da priča s njim o toj stvari. Ivan Čermak je odmah javio bivšem milicajcu, poslije policajcu Zdravku Novaku. Gospodin Novak je odmah izvadio sa svojim ljudima tih 25 kilograma kokaina s broda i odnio za Zagreb iz Dubrovnika. Od tih 25 kilograma kokaina, samo je pet kilograma dao Stanislavu Dežmalju, pokojnom. Tu drogu, kokain, transportirali smo, ja i Mirko Markulin iz Zadra, roditelji su mu u Murteru, a on živi u Antverpenu u Belgiji, u Anversu. Nas je koštalo to 300.000 dolara.

Poslije Bradine pogibije nitko ne daje novce, nitko više ne pita za Bradinu djecu, Bradinu ženu. Oni su dali pet kilograma od 25 kilograma kokaina Bradi. Brada je prodao pet kilograma i kupio oružje za Hrvatsku vojsku. Poslije su

rekli Bradi da se počelo šušcati po Zadru i po Hrvatskoj i da stvari blokiraju do daljnega. Do daljnega se dogodilo da je Brada otišao na put sa svojim bratom Miljenkom.

Stanislav Dežmalj Brada poginuo je 13. lipnja 1993., poginuo, ubijen. Javljeno je iz hrvatskog MUP-a američkoj tajnoj policiji DEA-i da je Brada krenuo u Argentinu, iz Argentine u Paragvaj. Dočekani su i ubijeni. Ubijeni su na način da su bili u autu, auto je imao plin iza, da je crijevo od plina presječeno, da su zaspali svi u autu i da je auto udarilo u kamion s balvanima. Kad je auto udarilo u kamion s balvanima, oni su ubijeni, strijeljani i opljačkani da bi se reklo da je to pljačka ili tako nešto slično.

Povodom ovoga svega što ja hoću da ovo snimim je što ja i Mirko Markulin hoćemo da naplatimo naše novce iako se oni prave gluhi, i gospodin general Ivan Čermak i Zdravko Novak. Imaju novce, mi ne znamo jesu li prodali ili nisu, 20 kilograma kokaina je završilo kod njih. Mi ovih dana spremamo se da idemo tražiti, ne onih 20 kilograma kokaina, nego 300.000 dolara ili u prijevodu 450.000 maraka što zapada nas, što smo mi uložili tu. Ima nekih sumnji da su jako opasni ljudi i da može čak doći do fizičke likvidacije mene Mile Paraća ili gospodina Mirka Markulina, pa stoga ja snimam ovo, ako mi se što dogodi, da pohranim, da izađe na vidjelo pravda što se dogodilo s mnom i s Markulinom, ako se što uopće i dogodi. To su moji novci za koje sam život riskirao, novci za koje sam obitelj riskirao. Ja bih isto volio da imam novaca, da mogu biti sa ženom i obitelji, ali ne mogu moram raditi. Sad radim, putujem non stop po Južnoj Americi, Europi, mučim se. Pa sam se zamislio, zašto bih se ja mučio pored svojih novaca, to su moji novci kod generala Ivana Čermaka i Zdravka Novaka, to su moji novci. On kupuje svojoj kćerci od 200 ili 300 tisuća maraka konja, imam i ja maloga Dina. Opet ponavljam u Hrvatskoj ne prodajem drogu, na bavim se nikakvim kriminalnim radnjama, hoću da živim pošteno. Ovo je moja domovina, za nju sam spreman bilo što.

Ne znam što više da kažem. Ovo radim zbog svoje sigurnosti ako dođe do moje fizičke likvidacije. Ja nisam običan kriminalac, da sam običan kriminalac, 20 kilograma kokaina ne bi bilo kod generala Čermaka, ne bi završilo kod njega. Ja bih htio samo da se ovo mirno završi, da dobijem što je moje, da zaboravim bilo kakve veze s tim, jer ta roba, 25 kilograma kokaina nije prodana u Hrvatskoj. Prodana je u Italiji...

Mobitel vibrira, pa skidam slušalice. Poziv je iz Dubrovnika. Video snimka teče dalje. Puštam da teče dalje, jer znam sadržaj, nebitan je sve do kraja snimka, sve je već rečeno.

Dogovaram s Josipom Del'Oliom detalje o sutrašnjem prvosvibanjskom prosvjedu na Trgu bana Jelačića, o redosljedu govornika. Kao što smo i pretpostavljali, Vlada je ignorirala ultimatum da prihvati naših 13 zahtjeva i prosvjed će se održati.

Pogriješili smo u prosincu 2008. Tada je u najavi prosvjeda odabran previše pasivan modus, tiho oružje, strano i irealno većini starijih građana, a to je Facebook. Na taj način informaciju o prosvjedu nije dobio golemi broj građana kojima je računalo „baba Roga“. U Hrvatskoj starije generacije koriste internet u zanemarivo malom postotku. U tom segmentu učinjen je propust, nije bilo uobičajene promidžbe plakatima i letcima, mnogi nisu znali za prosvjed. To se u konačnici iskazalo slabo i nedovoljno za postizanje učinkovite, kritične mase.

Josip mi je rekao da će naši aktivisti u Zagrebu noćas u 3 sata polijepiti 500 plakata i tijekom prijepodneva podijeliti mnoštvo letaka. Seljaci iz blizine Zagreba traktorima će doći na trg, a podržat će ih Slavonci, Baranjski i ribari iz Istre i Dalmacije. Završavam razgovor.

Slijedi kraj Paraćeve video kasete;

Ja samo želim 300.000 dolara da se isplati mane i Mirka Markulina ili u prijevodu 450.000 maraka od gospode, generala Ivana Čermaka i gospodina bivšeg milicajca, poslije policajca Zdravka Novaka. To bi bilo sve, vi razmislite kad vidite ovu traku što ćete uraditi, hoćete li ih privesti, hoćete im suditi, hoćete li vjerovati njima ili meni, ja nemam što izgubiti. Novac je moj, mogu oni reći što hoće, ali znajte jednu stvar: To su moji novci, govorim iskreno, najiskrenije u životu, ja nikom ne bacam prašinu u oči, samo hoću da dođem i da isplata bude korektna.

Kraj snimka.

Naježio sam se, već je hladno na terasi, predvečernji vjetar s Učke probija se kroz krošnje.

Razmišljam, pitam se poštovani čitatelji, što kažete na ovu Paraćevu priču? Vjerujete li njemu ili Ivanu Čermaku i njegovim suradnicima? A, onda pomislim na raskošni stilski namještaj u zlatnom dvorcu Klokovcu, na Čermakove konje od 200 ili 300 tisuća nekadašnjih njemačkih maraka, koje spominje Mile Parać, na milijune današnjih eura tog pseudogenerala, - na jad i bijedu hrvatskog građanina... Odakle mu milijuni?

Za kakvu sam se to karikaturu od pravne države borio? Nitko ništa ne poduzima. Ovako javno iznošenje kriminala, prevare dilanja kokaina i ubojstva - u svakoj imalo pravnoj državi izazvalo bi jednu od dvije moguće varijante. Ili bi Milu Paraća zatvorili i osudili za klevetu – ili bi vrli general Čermak godinama sjedio u Lepoglavi. Treće solucije – nema!

Gdje je DORH? Državni odvjetnik Mladen Bajić vjerojatno je na podužem odmoru, ali gdje su zamjenici, istražitelji, policija? Spavaju li svi oni, ili se prave da nisu čuli ni vidjeli? Čini se da baš nikoga u ovoj jednoj državi ne

zanimaju; kriminal, prevare, dilanja droge i ubojstva. Ili to Mile Parać ima bujnu maštu, pa je sve izmislio? Ja osobno, mislim da nije izmislio.

Grč u želucu, prokleti PTSP, da mi je revolver u pri ruci ispucao bih nekoliko metaka u mračne krošnje borova.

GLAVA VI.

Zato će prokletstvo proždrijeti zemlju, i zatrt će stanovnike njezine; zato će izgorjeti stanovnici zemaljski; i malo će ljudi ostati.

KNJIGA PROROKA IZAIJE, GL. 24/6

Zagreb, sunčan dan, 1. svibnja 2009. Trg bana Jelačića, 17 sati i 10 minuta.

Glasnogovornik; Josip Dell'Olio, organizator prosvjeda i povjerenik građanske inicijative: "Stegnite vi svoj remen bando lopovska!" prilazi mikrofonu:

Građani Republike Hrvatske, dobar dan!

U ime demokracije i pravde, pozdravljam vas! Pozdrav Zagrebu, Slavoniji i Baranji, Istri, Dalmaciji i svima koji su zajedno s nama danas. Hvala svima vama koji ste se okupili, ovdje, kada zajedno upućujemo jasnu i glasnu poruku:

Izvanredno stanje – izvanredni izbori!

vlada republike hrvatske mora pasti kako bi mi mogli živjeti!

dolje korumpirana i nesposobna vlada!

U zadnjih smo nekoliko dana mogli upoznati do sad neviđeno lice naše korumpirane Vlade. Iako bi se lako moglo pretpostaviti da smo od iste, uslijed njene dvoličnosti i konstantne manipulacije javnim mnijenjem, sve vidjeli, to očito nije bio slučaj. Naime, naprasita i arogantna vlada koristi svaku priliku kako bi javnost obasula svojim navodnim istinama, pa makar se istih već sutradan odrekla.

Kao u Orwellovoj osamdesetčetvrtoj ovdje za svaki dan vrijedi proklamirana istina Velikog brata, našeg premijera Ive Sanadera, koji nam se prije izbora cinično smješkao sa plakata na uglu svake ulice, nudeći nam laži i obmane. Jadna je Vlada koja živi od izbornih prijevara, a još jasniji njezin narod.

No, zadnjih je dana, očito, nastao muk. Ivo se ne javlja. Kao da je posustao u svojoj naprasitoj elokventnosti. Kada bi sama činjenica da je Sanader odlučio zaštititi bila jedini rezultat ovog prosvjeda, minimum naših ciljeva bio bi ispunjen. No, to nije slučaj. Vladina šutnja koju čujemo, tisuću je puta

arogantnija od njene uobičajene isprazne retorike. Iz njene šutnje o našim zahtjevima pogrešno bi bilo iščitati otvoreno priznanje vlastitih pogrešaka i stid. Radi se, o još jednoj manipulaciji. Sva sila stručnjaka za medijsku manipulaciju, vojska političkih psihologa i profesionalnih intelektualnih jebivjetara radi na formiranju pristupa hrvatske Vlade vlastitom narodu. Oblikovanje njihove prakse u funkciji je modeliranja nas, naše volje i akcije u svrhu njihovih interesa. U svrhu interesa Bande lopovske! No, jedna je vlada što na narod gleda kao na materijal za oblikovanje, a još jasniji narod koji igra kako ona svira.

Naši prijatelji sa Filozofskog fakulteta od samog početka svoje borbe s velikom mudrošću nastoje pobijediti promidžbeni stroj zajedničkog nam neprijatelja, velike televizijske kuće čiji urednici poslušno oslušuju poruke s Markova trga.

Naši prijatelji sindikati svaki se dan ponovno susreću s pokušajima manipulacije javnošću što dolaze sa Markova trga. Naša inicijativa s istim je neprijateljem suočena na mnogo bezobzirniji način. Zato kažimo:

dolje Banda lopovska svih društvenih sfera!

Dolje razbojnici pljačkaši napaćenog naroda!

Dolje korumpirana vlada Republike Hrvatske!

Ovaj prosvjed mora utjerati strah u kosti svih koji svoj probitak temelje na pasivnosti opljačkanog naroda. Naš zahtjev za rušenjem Vlade nipošto ne znači pozitivno očitovanje o programu neke buduće vlade. Programi nas ne zanimaju. Kao što su izgovorene riječi obmana, ako iza njih ne stoje djela, tako su i programi mrtva slova na papiru ukoliko se ne provode. A nama je jasno kako se njihova obećanja neće provoditi dok ne budu znali kako ih u svakom trenutku vlastitim snagama možemo zbaciti s trona. To je ono čega se plaši Sanaderova Vlada, kao i oporbeni lakrdijaši koji nam najveću uslugu čine uskraćujući nam svoje simpatije. Politički aktivirani građani nisu gospodari istine, mi naravno ne možemo iščitati koji je političar častan i koji će raditi za nas. U tom smislu svi su nam isti, na sve moramo gledati kao na potencijalne prevarante i lopove. Tome nas je dosadašnja praksa naučila. No, mi smo gospodari vlastitog interesa, mi predobro znamo kada naš interes biva povrijeđen. Radi se o našem životu, o životu naše djece. Mi smo u stanju u svakom trenutku izvršiti pritisak na svaku Vladu i tako je natjerati da nam služi.

Vlada nas obmanjuje svojim farsama da su teška vremena i da svi se moramo solidarizirati. Da, uistinu se moramo solidarizirati, ali međusobno, nipošto s njima! Teška vremena i izvanredno stanje njima su savršen alibi za

lov u mutnom za proguravanje interesa bogatih i moćnih koji u normalnim vremenima nikada ne bi mogli proći bez otpora naroda.

No, mi smo pokazali kako ćemo teško nasjesti na njihove obmane. 5. prosinca 2008. ukazali smo kako upravo teška vremena zahtijevaju jači angažman građana u obrani svojih interesa, jači i veći angažman radnika, seljaka, studenata, nezaposlenih i svih potlačenih i obespravljenih građana Republike Hrvatske. Zato kažimo ponovno:

izvanredno stanje – izvanredni izbori!

Vlada republike hrvatske mora pasti kako bi mi mogli živjeti!

dolje korumpirana i nesposobna vlada!

Zatim su nastupili sljedeći govornici: Domagoj Margetić, Munir Podumljak, Saša Radović, Željko Stipić, Željko Popović, Mijat Stanić, Sanja Knežević i Dragutin Dukić.

Kompletno izlaganje govornika bilo je u tonu oštrog prosvjedovanja protiv politike koju provodi aktualna hrvatska Vlada i traženje njene hitne smjene.

Hrvatska je nastala na temeljima nemorala i pljačke od strane vlastite političke elite, rečeno je u izlaganju. Govornici i prosvjednici spomenuli su brojne afere iz novije hrvatske povijesti za koje do danas nitko nije odgovarao. Počelo je s pljačkom donacija namijenjenih kupovini oružja za obranu Hrvatske 1991. godine. Spomenute su i one dvije milijarde dolara koje su hrvatski domoljubi dostavili na tajne račune, zna se i za dostave novca u vrećama (keš). Hrvatski narod zna da je najveći dio završio na privatnim računima političke elite i ratnih zločinaca, profitera – i ne buni se. Spomenut je otkup stanova, veliki dio sredstva od kupoprodaje završio je na isti način. Slijedi kriminalni financijski inženjering, zatim privatizacija na hrvatski način. Na jednom od transparenata navodi se: "Todorić domoljub umjesto odlaska u rat kupuje Konzum, Jamnicu i uljaru s tatinim novcima".

Otvoreno je rečeno da je praksa iz 1991. nastavljena i danas, te da Hrvatska treba novi početak.

Prešlo se i na aktualne probleme korupcije i kriminala. Spomenuta je istraga o netransparentnoj nabavci vojnih kamiona, poslu u kojem je država oštećena za 10 milijuna kuna (oko 1,3 milijuna eura) s primjedbom da je lako pretpostaviti gdje su završili ti milijuni. U vrijeme kad je posao o nabavci kamiona sklopljen, na čelu Ministarstva obrane bio je Berislav Rončević, kojeg premijer Sanader i HDZ-ova parlamentarna većina fanatično i bez argumenata brani.

Korupcija i kriminal podjednako su rašireni i u oporbi. Gradonačelnik Zagreba, Milan Bandić, (SDP), umiješan je u niz financijskih afera i kojekakvih skandala. No, to nije bila zapreka da ga njegova stranka, druga po snazi u Hrvatskoj, ponovno ne predloži za mjesto gradonačelnika, na izborima 17. svibnja 2009. godine.

Zaključeno je da su sve političke opcije iste i da im se jedino važno domoći se vlasti i nastaviti pljačku onog što je još ostalo u Hrvatskoj.

"Ne mogu nam začepiti usta grahom!", "Ivo lopove, Ivo lopove", "Ivo, tvoje vrijeme je otkucalo", "Dolje Vlada, dolje Bando", "Dosta je! Bando lopovska", neke su od poruka koje su verbalno i pomoću transparentata prosvjednici uputili Hrvatskoj vladi i premijeru Sanaderu.

Glasnogovornik inicijative "Stegnite svoj remen vi, bando lopovska!" zaključio je prosvjed u 18 sati i 20 minuta.

Zvučnici su utihnuli, narod se povukao s trga, spuštene transparenti. Što reći? Naš tim odlazi u Gornji grad na pivo. Spajamo stolove, sjedamo na drvene klupe, netko kaže: „Bilo je dobro!“.

Ne! Nije! Nije bilo dobro! Lažno se smješamo. Opet osjećam onaj grč u želucu.

Stiže piće, razgovaramo. Previše je dojmova, prekratak odmak, premalo vremena za zaključke. Slijedi kratki dogovor o prosvjedu na zabranjenom Markovom trgu, 1. lipnja 2009. godine. Razilazimo se.

Na povratku iz Zagreba slažem kockice u mozaik. Iako je prekratak vremenski odmak, dojmovi ipak dobivaju čvršći okvir. Ipak smo nešto učinili. Nikada se u dugoj povijesti hrvatskog naroda nitko nije usudio javno, otvoreno i glasno izreći: „Vlada Republike Hrvatske mora pasti da bi mi mogli živjeti!“

Mi smo to rekli.

Na autocesti prema Rijeci u večernjim satima rijetke su policijske kontrole. Nakon naplatne kućice dodajem gas i kazaljka brzinomjera naglo kreće udesno; 200 kilometara na sat, 220...

BMW Z3 vozim već deset godina, danas vrijedi oko 10.000 eura. Pomislih na Sanaderov oklopljeni BMW, to je malo skuplji automobil – kupio ga je naš premijer nedavno za 4.187.595,00 kuna. Točno toliko! Sve se zna! Prokleti internet, reći će Banda lopovska.

Na to je Ivo platio još i kasko osiguranje od 160.318,10 kuna. Sve zajedno, blizu 600.000 eura.

Jeftino je kad narod plaća, kad mi plaćamo. Neki kažu, lako je tuđim po koprivi. Banda lopovska zaista nema mjeru.

Dok zemlja tone u recesiju, a stotine ljudi svakoga mjeseca ostaje bez posla, dok vlast zagovara štednju i stezanje remena, Sanader se igra s našim milijunima. Tek kad su (zločesti!) mediji otkrili „BMW skandal“ i stavili ga na portale, Vlada brže-bolje odlučuje prodati taj skupocjeni automobil. Sada navodno nema kupaca, pa će ga premijer i dalje koristiti. Neki kažu da skromnost nije vrlina, našem premijeru nitko ne može prigovoriti skromnost.

Još 600.000 eura iz vaših i mojih džepova, dragi čitatelji!

Počinju prve kapi kiše. Uključujem brisače i usporavam.

Očekivali smo mnogo veći odaziv građana na prosvjed, nego što je to bio slučaj s demonstracijama 5. prosinca 2008. godine.

Zašto nisu došli? Pozvali smo ih proglasom: 'Prvog svibnja građanima ne nudimo grah, već dostojanstvo. Pozivamo sve da nam se pridruže'

Pozvali smo sve; građane, udruge, sindikate, studente...

S organizacijom prosvjeda počeli smo još 18. veljače i održali dvadesetak sastanaka s raznim udrugama i sindikatima. Policiji smo prijavili prosvjed na zagrebačkom Trgu bana Jelačića i od grada zatražili dozvolu za postavljanje bine. 500 plakata polijepljeno je diljem grada, Lijepili smo plakate u noći sa 29. na 30. travnja, ali svi su netragom nestali istog dana. Ujutro su se još mogli vidjeti, ali kasnije su nestali. Dijelili smo u Maksimiru flyere, sve dok nam to nisu zabranili, ali je ipak podijeljeno oko 8000 komada. Obećali su nam seljaci da će iz blizine Zagreba traktorima doći na trg, a podržat će ih Slavonci, Baranjski i ribari iz Istre i Dalmacije. Na Facebooku, pod sloganom upućenom Vladi "Stegnite remen vi, bando lopovska!", 62 tisuće potpisnika pridružilo se ideji da se 1. svibnja, 2009. na Međunarodni praznik rada, na glavnom zagrebačkom trgu organizira prosvjed "svih potlačenih".

Jesmo li pogriješili negdje?

Tri proljetna događaja 2009.; pobuna studenata, najava sindikalnih štrajkova i naš prosvjed, bili su dobar temelj za pozitivna previranja neposredno prije lokalnih izbora koji se održavaju 17. svibnja 2009. Lokalni izbori mogu rezultirati snažnijim pomakom. Gubitak vlasti HDZ-a na lokalnoj razini, pomiješan s velikim nezadovoljstvom u javnosti, mogao bi biti uvod u razdoblje političke nestabilnosti i prijevremene parlamentarne izbore. Oni bi se, možda, mogli održati istodobno kada i predsjednički, krajem ove ili početkom sljedeće godine, jer aktualnom predsjedniku Stjepan Mesiću istječe drugi mandat. Po hrvatskom Ustavu, on se više ne može kandidirati za tu

funkciju. No, prije svega treba očistiti biračke spiskove od pet stotina tisuća lažnih glasača.

Pokušavam se sjetiti slike Jelačić „placa“. Koliko je bilo ljudi; možda dvije do tri tisuće – ne više! U procjene tiska nitko više ne vjeruje, nije problem u novinarima, nego u urednicima zavisnim o „strukturama“. Oni odlučuju koliko je bilo, a ne koliko je zaista bilo.

Priključili su nam se predstavnici sindikata Nezavisnih carinika i Nezavisnih cestara, ali ne i ostalih velikih sindikata. Veliki sindikati ne žele ići oštro, jer predstoje dugotrajni pregovori s Vladom. Hrvatska je još uvijek zemlja straha, verbalni delikt, Goli otok i Titova čvrsta ruka još će godinama biti čvrst okvir naše podsvijesti. Vodstvo sindikata nema onu potrebnu oštrinu i odlučnost da se bori za svoje članstvo. Dobro uhljebljeni sindikalni vođe, s dobrim mjesečnim primanjima, vjerojatno su zaključili da preoštar stav izražen zahtjevom za smjenu, ne bi bio povoljan okvir za pregovore. Mogle bi se uzdrmati i njihove stolice. Vjerojatno zbog toga nisu javno podržali naš prosvjed.

Interesantno je, znakovito, ali i vrlo loše, što studenti nisu došli na Trg. Mi smo u svom proglasu jasno izrazili stav prema njihovom buntu potpunim podržavanjem. Jedna od 13 točaka ultimatuma Vladi bila je i – besplatno školovanje. Bila je to izvanredna prilika da studenti izađu, da mediji zabilježe prepun Trg mladih. Nacionalne TV i tisak, ne bi mogli eskivirati desetke tisuća ljudi kao što su lukavo eskivirali naš prosvjed.

Očekivali smo barem nekoliko tisuća studenata. Zašto nisu došli? Je li to bila kalkulacija, strah od suprotstavljanja ili nešto treće?

Neposredno nakon prosvjeda razgovarao sam s jednim svojim prijateljem, novinarom istraživačem, eksponiranom osobom nepodobnom za ovu vlast, slijedi mu suđenje i t.d. Rekao sam mu da smatram nedolazak studenata iskazom egoizma, jer se bore samo za svoja prava, a ne respektiraju ostale probleme nacije i države. Studenti traže pravo na besplatno školovanje i na pravedno vrednovanje znanja. Kad završe fakultet i postdiplomske studije, godinama moraju čekati posao, a kad ga dobiju taj je posao mizerno i ponižavajuće plaćen. Nalaženje posla gotovo je nezamislivo bez jakih veza i poznanstava moćnih osoba.

Međutim, studenti ničim nisu ukazali da je u Hrvatskoj ozbiljno poremećen sustav društvenih vrijednosti, u kojem je znanje pojedinca potpuno nevažno i u kojem vrijede posve drugačiji kriteriji. Ne kažu da ih smeta što visoka kvalifikacija stečena na studijima i golem novac koji njihove obitelji moraju potrošiti za školovanje, ne jamče da će, kad jednom dobiju posao, imati pristojan život. Ne bune se zbog toga što se status na društvenoj ljestvici zauzima temeljem drukčijih mjerila. Uspješni ljudi u Hrvatskoj danas su poduzetnici sa sumnjivo stečenim kapitalom, osobe bliske kriminalnom miljeu,

polusvijet iz estradno-sportskog miljea i dakako političari ogrezli u mnogim korupcijskim aferama i različitim financijskim skandalima.

Studenti ne kažu da im roditelji grcaju u kreditima, dugovima i općem siromaštvu, da im njihova zemlja Hrvatska grca u dugovima, kreditima i u siromaštvu, i da im je Banda lopovska opljačkala domovinu.

Zbog isključivog razmišljanja samo o svojim problemima, zapravo uz izolaciju koju su studenti sami sebi nametnuli, njihova pobuna ne može uspjeti. To je bilo moje mišljenje.

Moj uvaženi prijatelj nije se složio s mojim mišljenjem. On smatra da vlast za sada javno ne pokazuje znakove nervoze, ali je očito da ih najviše brine studentski štrajk, jer nitko nema političku kontrolu nad studentskom pobunom.

Interesantno je zabilježiti mišljenje jednog slovenskog sociologa (Rastko Močnik). On smatra da se neoliberalni sistem urušio sam od sebe, ne zbog akcija bilo koje eksploatirane klase, uključujući i studentske nemire, već zbog svoje vlastite logike. Poklopilo se više procesa koji su onda konvergirali u sadašnju opću katastrofu i krizu. U svezi aktualnih studentskih prosvjeda on kaže. "Ovo što se događa bunt je novog proletarijata, kognitivnog proletarijata, za kojeg je pronađen izraz 'kognitarijat'. To su ljudi koji proizvode ideje, kompjuterske programe, dizajn, reklamne slogane, sve ono što donosi vrijednost u aktualnom kapitalizmu. Oni su danas, u evropskim i svjetskim razmjerima, najviše eksploatirani."

O druga dva pitanja, po perspektivi i po rezultatima pobune sindikata, te o akciji „Stegnite remen vi, bando lopovska“, složili smo se:

S razjedinjenim sindikatima vlast neće imati problema parcijalnim zadovoljavanjem njihovih zahtjeva u nekom doglednom periodu. Rješenje će biti hipotetično; kad bude bolje vrijeme – bit će veće plaće. Ako bude...? Vlada tu ništa ne riskira, a prilično naivni, sindikalni corpus, bit će zadovoljen obećanjima na duge staze.

Prosvjed inicijative „Stegnite remen vi, bando lopovska“, prestao je brinuti vladajuću garnituru onim časom kad su kontrolni mehanizmi utvrdili da iza te akcije ne stoji nikakav politički background, odnosno neka politička opcija. Zbog toga je prvomajski ultimatum Vladi elegantno riješen ignoriranjem i „represijom 2.0“.

Takozvana represija druge generacije koja je naslijedila konvencionalnu i zastarjelu metodu blokiranja pristupa internetu nepodobnima, pokazala se ovaj puta učinkovitom. Svjetska se mreža „otela s lanca“ zbog nemogućnosti cenzuriranja interneta, odnosno zbog nedohvatljivih servera, ali su ostale konvencionalne komponente represije. Provode se zastrašivanja posjetitelja, trganje plakata, zabrane, privođenja, uhićenja, i slično.

Inicijativi građana, "Stegnite remen vi, bando lopovska!" u potpunosti bile su blokirane medijske najave; dio tiska marginalno je popratio najavu, nacionalne TV potpuno su ignorirale inicijativu, polijepljenih 500 plakata po Zagrebu svjetlosnom je brzinom nestalo, zabranjeno je dijeljenje letaka... Internet se ponovno pokazao nedovoljnim za prikupljanje kritične mase. Treba proći još nekoliko godina, jer se u Hrvatskoj, koja sve više zaostaje za razvijenim svijetom, globalna mreža još nije zavukla u svaku kuću.

Ipak, prvomajski je prosvjed ispunio je svrhu, uspostavljena je dobra i čvrsta podloga za daljnje djelovanje. Dogovorili smo treću akciju pod istim imenom, "Stegnite remen vi, bando lopovska!" u ponedjeljak, 1. lipnja 2009. ispred zgrade Hrvatske vlade, na mjestu na kojem su takva okupljanja zabranjena. Bit će to miran mimohod po Zabranjenom gradu (zabrana okupljanja na Markovom trgu sramotna je za svakog hrvatskog građanina), neće biti nasilja ili neke agresivnosti. Mi ćemo se cijelo vrijeme kretati kako nam ne bi mogli reći da blokiramo promet i govoriti, govoriti... Netko će nas čuti.

GLAVA VII.

Dao si nas na podsmijeh susjedima našim, da nam se rugaju i sramote nas, koji žive oko nas.

PSALAM, 44/13

17. svibnja 2009. godine, lokalni izbori! Još jedan pseudo demokratski igrokaz. Biračka mjesta otvaraju se u sedam ujutro, politička i ekonomska elita ove zemlje od ranog će jutra moći promatrati kako im „stoka sitnog zuba“ koju su lagali, pljačkali i obmanjivali godinama, ponovno daje nekakav demokratski legitimitet - tek toliko da se ne bi reklo da je Banda lopovska nedemokratski došla na vlast.

Teoretski pošteno, narod odabire najbolje – u naravi, od zla, gore! Začarani krug, farsa, vrte se isti ljudi. Svejedno je zaokružiš li ovo ili ono, čije god ime ili političku opciju na listiću u nedjelju zaokružili čeka nas isti deponij, na vlast će doći isto smeće, na vlasti će ostati dobro umrežena, uigrana, kriminalna oligarhija. Ostat će netko od 840 opskurnih tranzicijskih likova čija se imena na različitim funkcijama rotiraju zadnjih dvadeset ili više godina.

Sve se zna, dogovoreno je i zacrtano u jedinoj, relevantnoj stranci HDZSDP. Tu i tamo omakne se kakva sitnica, izmakne netko kontroli Velikog brata i njegovih poslušnika, ali se i taj netko brzo umreži. Ne bi valjalo da nije tako, što bi bilo s onim kamionima, Pelješkim mostom, dvorcima, tajnim računima...? Morali bi opet aktivirati Goli otok, osposobiti kamenolome.

Na čas mi pred očima bljesne lik Zorana Milanovića. Mlad, atraktivan u nastupu, elokventan, oštar kao sablja. Milanović je svojim nastupima u

učmalom političkom ozračju Hrvatske unio svježinu i nadu. No, kratko je trajalo, oštrica pukla! Zoran se preselio u veliki stan (rado bih zavirio u kupoprodajni ugovor) ... i priča gotova! HDZSDP! Od tigra postade maca.

Bilo je mučno gledati i slušati kako Milanović „bratski“ daje potporu premijeru Sanaderu u onoj smiješnoj akciji dugih cijevi protiv „terorizma“ 2008. godine. Potporu u proganjanju duhova, vjetrenjača, letećih tanjura? Ma, kakvi teroristi – naš problem je kriminalna i korumpirana vlast. Zna to dobro Milanović, ali o tome šuti. Zna on da treba velike ribe izvući na obalu da pokrepaju, ali šuti, uklapa se u shemu.

Primjedba izvjestitelja Europskog parlamenta, Hanesa Swobode da treba procesuirati velike ribe, ni našem premijeru Sanaderu nije se ni malo svidjela. Koje li ironije!!! Tko bi pametan sam sebi odsjekao ruku ili glavu?

Vratimo se na izbore.

Jesu li legalni? Što je s biračkim spiskovima, jesu li ti spiskovi valjani? U Hrvatskoj ima 555.000 lažnih, mrtvih, nestalih i ne znam kakvih sve, glasača (vidi str. 197.). O toj sramnoj činjenici znali smo odavno, ali se skrivalo, nije se spominjalo. Danas o tome bruji cijeli svijet. Svi znaju!

Vodeći ljudi GONG-a svojim su priopćenjem uoči održavanja lokalnih izbora „pozvali građane da im jave ako uoče ozbiljne nepravilnosti tijekom izbornog dana“. Što bi oni poduzeli „ako uoče ozbiljne nepravilnosti tijekom izbornog dana“?

Ta ista udruga tijekom je izbora za Hrvatski sabor 2007. godine, usprkos informacijama, dokazima i spoznajama kojima su raspolagali njezini čelnici, prikrivala činjenicu da su izbori za Hrvatski sabor 2007. godine održani protuzakonito. GONG je tada prikrio činjenice o nezakonitim (lažnim) popisima birača, kao i o kršenju Izbornog zakona u pogledu omjera broja birača u pojedinim izbornim jedinicama. Drugim riječima, GONG je te 2007. godine, kao nevladina udruga (uz izdašnu Vladinu financijsku pomoć iz sredstava proračuna) pomogao HDZ-u i Vladi Ive Sanadera u prikrivanju nezakonitosti u raspisivanju i provedbi izbora za Hrvatski sabor.

Izbori došli i prošli. Ostao mulj, blato i močvara. Gluhi, slijepi i nijemi hrvatski građani pasivno su potrpali papire u kartonske kutije i otišli kući. Svi su čuli za afere, krađe, manipulacije svojih lidera, ali su im opet dali svoje glasove. Svi vide pred sobom jad, bijedu, perspektivu u pučkim kuhinjama, ali glasuju za one iste koji su im to priuštili. Nijemi su, šute, ali glasuju!!! Čudan i jadan taj moj narod!

Birački spiskovi bili su OK, sve je bilo OK. Nema nepravilnosti, aktivisti GONG-a trljaju ruke, slijedi izdašna financijska potpora iz sredstava proračuna za njihov trud. I naša jedina umrežena, relevantna stranka

HDZSDP trlja ruke, utvrđeni položaji, fotelje, sve se posložilo, sjelo na svoja mjesta. Zauzeli su velike i male gradove, sela, sve...

Rezime? Teško je komentirati kad se vratimo na činjenicu o polumilijunskom višku lažnih fantomskih glasova. Uz takvu masu stvarno nepostojećih, ali teoretski postojećih glasača neosporno je da izbori nisu legalni. Na to ni jedna politička stranka nije reagirala, pa zaista za ove izmanipulirane izbore nitko pametan ne može reći da su demokratski. Jedini pravi rezultat je to da ONI "idu dalje", u legalizaciji ukradenoga. Hrvatska sve više sazrijeva u raj za lopove koji će jedini imati novac za financiranje predizbornih kampanja. Samo oni mogu sebe nuditi kao jedini, pravi i pošteni model opstanka svih građana Hrvatske?! Lopovi i poštenje !!!

Stranke guraju svoje kandidate i pri tomu troše brdo naših milijuna, nezavisni kandidati izvlače neke „svoje“ milijune iz čarapa za promidžbu. Nitko ne pita – odakle ti milijuni? Bez dokaza o porijeklu imovine u demokratskom svijetu nema kandidature.

Kakve šanse imaju drugi građani u ovakvim relacijama? Nikakve! Izbori i kompletan sustav Hrvatske temelji se na nepoštenju; na lažnim biračkim spiskovima, rezervnim glasačima, legalizaciji sumnjive imovine kojoj je nemoguće dokazati porijeklo, krađama radnih ili položajnih mjesta u državnoj ili javnoj upravi...

Što bi bilo da neka organizacija (kao na primjer GONG ili sl.) prijavi nepravilnosti u izborima i zatraži zakonsku pomoć? Opet, ništa? Imamo kadrove stvorene na temeljima „izvrsnosti“, koji izvrsno skrivaju ili brišu sve što nije podobno, kao da se nije ni dogodilo.

Što reći? Izbori došli i prošli i još jedno, ništa! Kao da ih nema!

Sindikalni čelnici trljaju ruke, sindikalno članstvo rezignirano sliježe ramenima, obećanja o većim plaćama u dalekoj budućnosti, ostvarit će se kad se ostvare – vjerojatno nikada! Studenti ispuhali, sankcije slijede, morat će moliti za humano postupanje, ostaju problemi potpisa, ispita... Profesori kažu da neće biti sankcija, ali...? Moj prijatelj se prevario u procjeni snage studentske pobune.

A, naš prvomajski prosvjed na Jelačić „placu“ ? Što bi bilo da je došlo naših 62.000 članova, da su nam se pridružili sindikati, studenti, građani? Što bi bilo je nas 100 ili više tisuća otišlo na Zabranjeni trg?

Što bi bilo, kad bi bilo? Hipotetsko pitanje, nemam odgovora. Držim prste iznad tipkovnice, ne znam što napisati?

Ah, da, citirat ću našeg premijera Sanadera: „Idemo dalje!“.

– * –

Na terasi opatijskog kafića „Amadeusa“ kadkad popijem jutarnju kavu s prijateljima. Izbjegavamo „teške“ teme, obično razgovaramo o sportu, nogometu, boksu, fightu... No, u nedjelju su bili izbori, pa su jutros na redu političari.

- Nisu svi političari lopovi! – kaže Boran.

Ova konstatacija izrečena u tonu pitanja bila je upućena meni. Boran je bio na izbornoj listi, njegov prijatelj se kandidirao za gradonačelnika Opatije. Nije uspio. Otpio sam gutljaj kave i dohvatio čašu s vodom da dobijem na vremenu.

- Imaš pravo, nisu svi lopovi u onom bukvalnom smislu, ne krađu baš svi. Ali svi, baš svi političari, znaju za sve ono što se dogodilo i što se svakodnevno događa u Hrvatskoj. Znaju da su ratni zločinci, profiteri pokrali milijune, da je politička elita opljačkala Hrvatsku, znaju da se i danas vlast bogati na kriminalan način. Dakle, svi su prljavi, nemoralni, jer znaju, a ne čine ništa protiv toga – rekao sam.

- Neki pokušavaju; Stazić, Kajin, pa i Mesić... Ima ih još!

- Hm, ulazimo u vrlo klisko područje. U sferi morala nekad je vrlo tanka granica između ispravnog i neispravnog. Ti, uvjetno rečeno, pošteni političari konstatiraju, kritiziraju, ali žive u blatu, u okruženju manipulacije, pljačke, laži, obmane. Oni kritiziraju, ali nema neke akcije, pobune, i ako treba – ostavke. Visoke plaće, dodatna primanja u povjerenstvima, odborima, korupcija, drp... Psi laju, karavane prolaze, oni mirno prelaze preko svega i ne odriču svojih enormnih primanja i beneficija, na račun svoga naroda. Reci mi, je li to pošteno?

- Oni su legalno izabrani. Dakle, naša vlast je legalna. To nitko ne može poreći – odgovori umjesto Borana Zdravko, visoki časnik u mirovini.

- Djelomično si u pravu. Naglašavam, djelomično! – odgovorio sam i nastavio. – Već sami izbori, manipulirani su i nelegalni, jer u Hrvatskoj ima pola milijuna lažnih glasova. No, zažmirimo i pretpostavimo da su nam zastupnici izabrani legalno, Problem se vrlo brzo javlja, legalni su samo do onog časa dok ne počnu krasti – ili svjesno tolerirati krađu. Tada više nisu legalni! Tada su to lopovi. Da je Hrvatska pravna država, ti zastupnici bili bi na izdržavanju kazne u Lepoglavi ili drugdje.

- Predsjednik Mesić često je vrlo oštar... - nastavlja Zdravko.

- Mesićeve nastupe sve teže podnosim. Imam dojam da se ruga hrvatskom narodu. On sa smiješkom detektira problem ili neku kriminalnu radnju, a onda

doda da su za to odgovorne nadležne službe, jer on nije kompetentan ni za što. On godišnje potroši preko 60 milijuna kuna našeg novca za otvaranje izložbi, promocija i sličnih marginalija – ukratko ni za što! Fikus, skup fikus! Ma, kakve nadležne službe, pravi predsjednik jedne države treba udariti šakom po stolu i zatražiti da mu za dva sata donesu izvješća, što su učinili i zašto nisu učinili.

-Ma, pusti politiku, večeras igra Barcelona...

- Tako je, gurni još dublje glavu u pijesak, bježi od stvarnosti kao što bježi i ostala stoka sitnog zuba. Hrvatska zaista zaslužuje to što ima, jadan taj moj narod i jadan ja skupa s njim i s vama. Ali, zapamti što sam ti rekao – uskoro nećeš dobiti mirovinu. Ni, ja! Sve su požderali...

Tišina za stolom, kao da se uvukao strah. Strah, nemoguće! Zdravko je bio ludo hrabar u ratu; i sam ranjen, preko brisanog prostora kroz paljbu, izvukao je dvojicu ranjenih boraca. Bilo je to na dubrovačkom ratištu. Dobro znam tu priču, vjerujem im, dvojici od te trojice bio sam trener dok su bili mladi dečki. I ostali za stolom čvrsti su ljudi, nemoguće da se boje nekakvih riječi, diskusija, mišljenja... Možda je to stid?

Ispred kafića prolaze dvije mlade djevojke. Lijepe! Izvrstan izgovor za skretanje s teme. Olakšanje!

- Eh, bila je jedna mala, slična... - počne Fadil i svi se nasmijemo.

· —

Hrvoje Šarinić živi u Opatiji. Sreo sam ga jučer. U šetnji prema njegovom luksuznom stanu u Voloskom (dio Opatije, op. autora.), porazgovarali smo o vremenu rata i stvaranja Hrvatske. Dotakli smo i jedan segment naše povijesti, jednu sjednicu Vrhovnog vijeća iz 1991. godine na kojoj je Šarinić upozorio Tuđmana i ostale članove na rastrošnost tadašnjih ministara. Tu sjednicu opisao sam u svojoj knjizi „Tko je jamio, jamio!“.

Vrhovno državno vijeće Republike Hrvatske intenzivno je održavalo sastanke tijekom kritične 1991. godine. Taj skup osnovan 9. travnja 1991. godine, sastavljen od članova samo jedne stranke u deklariranom višestranačkom sistemu, zapravo je izvan ustavna tvorevina bez definiranog uporišta u zakonima. Iz dokumentacije vidljivo je da na tim sjednicama nikada nije bilo tvrdih, oprečnih mišljenja ni oporbenih stavova što je inače temelj svakog demokratskog odlučivanja. No, zaključci tog Vijeća provodili su se.

Šarinić je na sjednici Vrhovnog vijeća koja se održala 8. lipnja 1991. godine u svom izlaganju upoznao članove vijeća s „nepravilnostima“ u 11 ministarstava. Izložio je da neki ministri kupuju automobile „kakvih nema ni u emiratima“, te da se nekontrolirano troše enormne količine novca na opremu i

adaptacije ministarstava. Sve to događalo se bez ikakve evidencije i kontrole, pa je više nego sigurno da je dio novca „bježao i pobjegao“ na privatne račune.

(Dio Šarinićevog citata sa spomenute sjednice Vrhovnog vijeća Republike Hrvatske):

U zadnjih nekoliko mjeseci kupljeno je u ministarstvima desetak i više raznih modela automobila. To su najluksuzniji crni automobili s bijelom kožom iznutra. Do tih informacija teško je doći, ministarstva su vrlo škrta u davanju takvih informacija. Ustanovljeno je da ima 11 raznih modela automobila, koliko je to neracionalno, to se lako može zamisliti. Automobili su takvog luksuza i takve cijene neprimjerene našoj situaciji i našim mogućnostima.

Šarinić je upozoravao da „zli i nepodobni“ novinari pišu, a javnost sve više govori o tome. Vijesti o gramzljivoj hrvatskoj vrhuški proširile su se i na ratištima. U jednom izvješću spominje se:

(Dio citata Franje Tuđmana):

da se o tome raspreda od Australije do Slovenije.

U Australiji kojekakvi HOS-ovci pišu da Vlada hrvatske umjesto da je nabavljala oružje itd. da je kupovala luksuzne automobile, pa da je vrijeme da pada.

Budućnost je pokazala da su krađe novca namijenjene obrani zemlje i pljačke naših resursa nastavljene sve do danas u daleko većem obimu nego što su bile tadašnje nabavke skupih automobila. No, Šarinićevo upozorenje o neodgovornom trošenju novca u samom rađanju naše nove države, u vremenu Domovinskog rata, pozitivno sam ocijenio. Bio je to početak, prve krađe narodnog novca i tada se još moglo stati. S predsjedničkim ingerencijama i sa svojom neospornom karizmom i snagom, Franjo Tuđman mogao je lako spriječiti te prve krađe, smijeniti i kazniti ministre, lopove i zacrtati pravi put stvaranja nove države. Ali, nije! Razlog je danas poznat. On sam, u to vrijeme, već je ogrezao u pljački svoje domovine, u osobnom bogaćenju.

Pasivnom rezistencijom, nedjelovanjem toga lipnja 1991. godine, zaštitio je lopove, ministre.

Franjo Tuđman oduvijek je imao sklonost prema sumnjivom stjecanju materijalnih dobara – ili narodnim jezikom rečeno, lopovluku. Njegova druga zatvorska kazna u vrijeme SFR Jugoslavije nije bila rezultat nacionalizma ili ljubavi prema Hrvatskoj – kako se to prikazivalo u javnosti. Nije tu bilo nikakve domoljubnosti nego je razlog njegovog robijanja bio običan kriminal. Tuđmana se teretilo za 16.000 DEM za koje je trebalo dokazati izvor zarade. Veće zatvorske kazne izvukao ga je susjed iz Nazorove ulice Stevo Krajačić,

moćna osoba iz uskog vrha jugoslavenske hijerarhije. Krajačić je za Tuđmana intervenirao kod Dušana Dragosavca, sekretara CK SKH. Tuđmanu je „progledano kroz prste“, kazna je bila blaga.

Šarinićevo izvješće, Vrhovno vijeće i predsjednik Tuđman te 1991. godine ignorirali su u potpunosti. Da su tada ministri, lopovi bili procesuirani, te primjereno kažnjeni – Hrvatska bi krenula putem pravne i pravedne države. Dogodilo se obratno, otvorena je Pandorina kutija; zlo, pljačka, zločin i nemoral, postali su dio naše stvarnosti.

Toleriranjem nemoralna i osobnim bogaćenjem, Tuđman je postao i ostao uzor novoj hrvatskoj političkoj eliti. Formiran je novi model ponašanja – dijametralno suprotan civilizacijskim i religijskim normama.

Druge Šarinićeve aktivnosti okarakterizirao sam mnogo grublje, a dijelom i kao ratni zločin profiterstva. Šarinić je radio u inozemstvu i može se pretpostaviti da je dio svoga kapitala stekao rezultatima svoga rada. No, nema nikakve sumnje da je pokrao novac hrvatskog naroda u najkritičnije vrijeme u vrijeme rata. O tome postoje nepobitni dokazi, notorne činjenice, pisani dokumenti.

Među prvim pljačkama hrvatskog novca od strane vlasti bilo je prisvajanje novca od dijaspora namijenjenog za obranu domovine. Otvoreni su računi u stranim bankama na koje je naša naivna dijaspora dostavljala donacije. Neki od tih hrvatskih domoljuba nisu imali ušteđevine, pa su uzimali kredite da pomognu svojim sunarodnjacima. Već je spomenuto da se na računima našlo oko dvije milijarde dolara. Bilo je i mnogo direktno dostavljenog keša u vrećama. Novac je trebao biti utrošen za obranu zemlje, za nabavu oružja, no naša vrhuška nije tako mislila. Vreće pune novca spremali su u svoje podrumne, a s računa podizali su milijune. Na ratišta su stizale minimalne količine oružja. Da nismo, mi dragovoljci i branitelji, oteli znatne količine oružje iz kasarni JNA (vojarni) – Hrvatske ne bi bilo!

Nema nikakve evidencije, koliko je zbog slabog ili nikakvog naoružanja, poginulo naših branitelja, koliko ranjeno, zarobljeno...? Umjesto oružja politička elita kupovala je dvorce, vile, mercedese... Novcem svoga naroda hrvatski su ratni zločinci, profiteri - napunili svoje bankovne račune.

Jedan od tih zločinaca, nedvojbeno dokazano je i Hrvoje Šarinić.

Moram ponoviti po stoti put - ratni zločini ne zastarijevaju! Ivan Čermak, Hrvoje Šarinić i mnogi drugi, još su živi, može im se suditi i oduzeti imovina stečena na krvi hrvatskih branitelja. Ne samo da se može – MORA SE!

Čermak, Šarinić i comp. koji su direktno opljačkali svoj narod, nisu sami, oni su imali, i danas imaju svoje pomagače, suradnike, jatake, satelite ili ih nazovite kako hoćete. I njih treba procesuirati, suditi im! Što reći za jednoga

Mladena Bajića koji šest godina skriva u ladici kaznenu prijavu protiv Hrvoja Šarinića, uz nedvojbene dokaze o ratnom zločinu profiterstva. Redovito se šalju požurnice – i ništa! Je li i on pomagač ratnih profitera?

Ministarstvo unutarnjih poslova znalo je odavno za mnoge zločine profiterstva, ali prvi ozbiljni pokušaji da se tome stane na kraj dogodili su se tek 2001. godine.

Generalnom direktoru (Dr. Erik Buxbaum) austrijskog Sicherheitsa dostavljena je 7. rujna 2001. zamolba od strane našeg Ministarstva za pomoć u rekonstrukciji novčanih tijekova. Navedeno je da se, po raspoloživim saznanjima, novac u austrijskim bankama uplaćivao kao pomoć hrvatske dijaspore iz cijelog svijeta od 1991. – 1996. godine.

Nadalje se navodi da postoje ozbiljne indicije da se navedeni novac nije trošio na humanitarnu, karitativnu i sličnu namjenu – nego je završavao na privatnim računima fizičkih i pravnih osoba. Tim novcem kupovale su se tvrtke, nekretnine i pokretnine.

Između ostalog navodi se da je račun kod Bank fur Karten und Steiermark, Hauptplatz 18, 9500 Villach, Austria, otvoren 14. 03. 1991. godine s nazivom, Račun potpore Republici Hrvatskoj (Unterstützung fond) na kojem su ovlaštene potpisnici bili Hrvoje Šarinić, Gojko Šušak i Jozo Martinović.

Račun na kojem je bilo preko 100 milijuna DEM, navodno je zatvoren 1998. godine.

Brojevi računa za valute su bili:

350-647-635 za dolare USA

350-647-678 za dolare Kanada

350-647-643 za DEM

350-647-651 za CHF

350-647-686 za AUD i

350-647-600

350-647-619

350-647-627

350-647-579

350-647-589

350-647-360

S računa Bank fur Karten und Steiermark, Hauptplatz 18, 9500 Villach, Austria, u razdoblju 1991.-1993. godine na privatni bankovni račun Ferdinanda Jukića broj: 9909-182868 kod Steba Steirische Bank iz Graza isplaćeno je cca 6 milijuna USD.

Nema nikakvih saznanja o razlozima transfera kao i daljeg transfera novca s privatnog računa.

S računa Bank fur Karten und Steiermark, Hauptplatz 18, 9500 Villach, Austria, u razdoblju 1991.-1993. godine na privatne bankovne račune Ivana i Željka Mikulića kod Osterreichische Sparkasse i Raiffeisen bank u Beču, Seillersasse 8. isplaćeno je cca 11 milijuna USD. Nema nikakvih saznanja o razlozima transfera kao i daljeg transfera novca s privatnih računa.

S računa Bank fur Karten und Steiermark, Hauptplatz 18, 9500 Villach, Austria, u razdoblju 1991.-1993. godine na privatni bankovni račun Stjepana Spajića, broj: 202-41042007 kod Hypo Bank u Grazu isplaćeno je 250.000 ATS. Nema nikakvih saznanja o razlozima transfera kao i daljeg transfera novca s privatnog računa.

Na kraju dopisa stoji zamolba austrijskom Sicherheitu da se zatražene informacije o rekonstrukciji novčanih tijekova dostave što prije. Ovih nekoliko podataka o pljački hrvatskog narodnog novca samo su dio ledenog brijega, samo mali isječak magistralne provale političke elite u resurse Hrvatske. Bilo je još mnogo Jukića, Mikulića, Spajića i drugih koji su pokrali svoj narod.

Osim toga više je nego sigurno da ti Jukići i Mikulići nisu sami požderali novac svoga naroda. Podijelili su ga s ostalom lopovskom vrhuškom.

Navedeni, rijetki pokušaj iz 2001. godine da se kriminalu i ratnim zločincima, profiterima stane na kraj prošao je kao i svi takvi pokušaji - u košu za smeće.

Iz gornjeg slijedi da je naše resorno Ministarstvo, a samim tim i Državno odvjetništvo, bilo dobro i detaljno informirano o direktnim pljačkama hrvatskog narodnog novca. I da godinama nisu ništa poduzimali, te i da i danas ništa konkretno ne poduzimaju.

Nakon saznanja o ratnim zločinima profiterstva, donator Domovinskog rata Radovan Smokvina 20. studenog. 2003. godine dostavlja Kaznenu prijavu Državnom odvjetništvu. Taj dokument koji ćete upravo pročitati – odnosno ignoriranje tog dokumenta - jedno je od najvećih sramotnih djela (nedjela!) svih naših struktura vlasti od početka naše državnosti do danas. To je sramota cijele Hrvatske, svih nas. U bilo kojoj demokratskoj zemlji (osim Demokratske Republike Sjeverne Koreje, Kine, Egipta, Irana, Zimbabvea i ostalih „banana“ republika) taj bi dokument rezultirao „hidrogenskom“ eksplozijom. Kompletan državni vrh završio bi na sudu, a dobar dio u zatvoru.

Nitko, ni jedan pošten čovjek, posebice vjernik, ne može ostati miran na sramotu svoje zemlje -da njegovo Državno odvjetništvo 6 godina šuti o evidentnim zločinima, da resorno Ministarstvo i Vlada također 6 godina šute o evidentnim zločinima. Svi su to znali i prije, ali nakon dostave konkretne kaznene prijave, nitko se ne može praviti da – ne zna! To je daleko više nego obična sramota – to je zločin!

RADOVAN SMOKVINA
Poljanska cesta 48
51414 IČIĆI

Državno odvjetništvo RH
Odjel za suzbijanje kriminala (USKOK)
Gajeva 30A
10 000 ZAGREB
Zagreb, 20.11.2003.

K A Z N E N A P R I J A V A

protiv
Hrvoja Šarinića, Okićka 2, 10 430 SAMOBOR
zbog ORGANIZIRANOG KRIMINALA

Obrazloženje:

Hrvoje Šarinić i Gojko Šušak otvorili su 14.3.1991. godine na svoje ime povjerenički račun kod „Bank fur Kaernten und Steiermark AG“ u Villachu/Austria na koji su hrvatski i nehrvatski državljani uplaćivali značajne svote novca namijenjenog obrani Republike Hrvatske. To je učinio i podnositelj ove prijave uplativši iznos od 40.000,00 CHF.

Dokaz:

- potpisni karton povjereničkih računa u Villachu (prilog 1)
- potvrda o uplati 40.000,00 CHF (prilog 1a)

Novčane uplate bile su namijenjene za nabavu sredstava za obranu RH. Povjerenik za upravljanje povjereničkim računom i pojedinačni potpisnik Hrvoje Šarinić bio je obvezan prema postignutom dogovoru s uplatiteljima i po zakonima Republike Austrije podnijeti izvješće uplatiteljima o svim detaljima potrošenog novca. Unatoč više zahtjeva da se izvješće o potrošenom novcu podnese to se nije dogodilo.

Objavljivanjem afere Šarinić u medijima u proljeće 2002. godine osnažena je sumnja da uplate na bankovni račun u Villachu nisu utrošene za svrhu za koju su bile namijenjene i protivno volji davatelja sredstava. Pokretanjem istražnog postupka protiv HRVOJA ŠARINIĆA i ostalih od strane Državnog odvjetništva u Klagenfurtu zbog organizirane prevare ukinuta je bankovna tajna rješenjem Županijskog suda u Klagenfurtu od 21.1.2002. godine i ustanovljeno je da je preko 100 milijuna eura iseljeničkog novca završilo na računima OF SHORE kompanija u Liechtensteinu i Monaku kao i u džepovima raznih privatnih osoba.

U prilogu se nalazi popis najznačajnijih pronevjera iseljeničkog novca a priložena je i zbirka dokumenata o povjereničkom računu u Villachu. Ni za jednu od navedenih novčanih transakcija nije priložena dokumentacija u koju je svrhu novac isplaćen, pa se osnovano sumnja da najveći dio isplata nije utrošen za nabavu oružja za obranu Republike Hrvatske, nego protivno volji uplatitelja protupravno prisvojen. Time je osumnjičeni počinio kazneno djelo masovne prevare i pronevjere povjerenih mu sredstava ako ne može priložiti dokumentaciju ili na drugi način dokazati što je bila svrha milijunskih isplata.

Dokaz:

-popis nekih od najznačajnijih isplata za koje ne postoje dokumenti, pa je osnovano sumnjati da su ti novci pronevjereni (prilog 2)

- zbirka dokumenata „Pronevjera iseljeničkog novca“ (prilog 2a)

-rješenje Županijskog suda Klagenfurt, 21.1.2003 (prilog 3)

S kakvom je drskošću i kriminalnom energijom osumnjičeni HRVOJE ŠARINIĆ postupao s tuđim novcem vidljivo je i iz činjenice da je 15.7.1998. ostatak tuđih sredstava na povjereničkim računima u Villachu u isnosu od DEM 3.041.939,00 doznačio na račun svoje stranačke zaklade pod zvučnim imenom „Zaklada hrvatskog državnog zavjeta“ i sve račune ugasio kako bi im se zameo svaki trag.

HDZ-ova Zaklada je priznala da je novac tuđi i da joj ne pripada, ali umjesto da ga vrati onima kojima pripada – dolazi do sramne i pravno neodržive nagodbe Vlade RH i HDZ-a po kojoj je Vlada prisvojila cjelokupna preostala sredstva na računima u Villachu koja joj ni po kojoj osnovi na pripadaju, što je predmet sudskog spora. Osumnjičeni Hrvoje Šarinić evidentno je i nesporno pronevjerio 3.041.939,00 DEM kada ih je protivno volji vlasnika sredstava (uplatitelja) doznačio Zakladi. Sredstva uplaćena na povjerenički račun ostaju i dalje vlasništvo uplatitelja, a povjerenik samo upravlja s njima sukladno volji uplatitelja.

Dokaz:

- doznaka s računa u Villachu na račun Zaklade od 15.1.21998. godine (prilog 4)

-nalog za likvidaciju računa od 15.7.1998. (prilog 5)

Budući da se radi o udruživanju više osoba i višestrukom počinitelju kaznenih djela nema sumnje da se radi o organiziranom kriminalu. Od toga polazi i Državno odvjetništvo u Klagenfurtu kao i Županijski sud u Klagenfurtu kako je izričito navedeno u rješenju od 21.1.2002. godine o ukidanju bankovne tajne. Tamo se kvalificira kazneno djelo kao „TEŠKI ZLOČIN GOSPODARSKE

PRIJEVARE I KRIMINALNOG ORGANIZIRANJA“ (strana 1., prvi redak rješenja Županijskog suda u Klagenfurtu od 21.1.2002. godine).

Radovan Smokvina

Mislim da nakon ovog teksta svaki čitatelj „ostaje bez teksta“. Svaki komentar suvišan je, ostaje nam da zatvorimo oči i duboko spustimo glavu. Sramota za Hrvatsku, sramota za sve nas!

Najgore od svega je to što nisu samo pojedinci s imenom i prezimenom opljačkali hrvatske trezore. Učinila je to svjesno i odgovorno čitava grupa ljudi, u konkretno Šarinićevom slučaju – stranka HDZ. Oni su svjesno opljačkali svoj narod i svoje naivne dragovoljce i branitelje. Prevarili su naše radnike iz Njemačke, Švicarske, Australije, Argentine... i pokrali njihov teško zarađeni novac.

Gdje je otišlo 3.041.939,00 DEM? Koliko se tih lopovskih hadezeovaca vozi u skupim automobilima? Je li i onaj bezobrazno skupi blindirani Sanaderov BMW od 600.000 eura dio tog okrvavljenog novca?

Mladen Bajić rođen je 1950. godine, daleka mu je mirovina, zato ne žuri s poslom, proći će desetljeća... Dok je Bajića, Hrvoje Šarinić ne mora brinuti, može mirno šetati opatijskim parkovima, dobre volje, nasmijan.

Ipak, preko noći, može se nešto dogoditi, promijeniti... Mora se dogoditi!

Na kraju našeg razgovora sa Šarinićem na opatijskoj šetnici rekao mi je da je uvijek bio protiv netransparentnog trošenja novca. Dodao je da mu je Tuđman bio kao otac i da ga je apsolutno slušao.

Koje li ironije!

Rastali smo se, nisam mu pružio ruku.

GLAVA VIII.

Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nogu za nogu.

DRUGA KNJIGA MOJSIJEVA, GL. 21/24

HRVATSKI TIANANMEN

Inicijativa građana "Stegnite remen vi, bando lopovska!" u lipnju je 2009. godine ukazala na još jedan segment dobrog planiranja naše Vlade. Krajem 2008. godine, pod izgovorom borbe protiv terorizma izvršena je smjena vodećih kadrova zaštitnih mehanizama uz znatno pojačanje policijskih snaga i formiranje takozvanog hrvatskog FBI-a. Na prvi pogled to se činilo

nepotrebnim – ali nije tako. Skupi mehanizam za još jaču kontrolu javnosti, doduše još je jedan teški uteg na osiromašeni hrvatski standard, ali razloga ima. Pojačanje i osnivanje nove skupe organizacije sa skupim voznim parkom, naoružanjem, novim prostorijama i pratećom logistikom stoji milijune eura, ali takva organizacija, čini se opravdava svoje postojanje, U predstojećim pobunama, protestima, prosvjedima, štrajkovima – koji neminovno predstoje u bliskoj budućnosti – duge cijevi i Specijalne postrojbe imat će itekako važnu funkciju. Banda lopovska bit će dobro zaštićena.

Do sada Vlada nije koristila te moćne represivne potencijale, jer uspavana i pasivna hrvatska javnost još ne diže glavu. No, 1. lipnja 2009. godine – krenulo je!

Inicijativa "Stegnite remen vi, bando lopovska" imala je namjeru posjetiti Markov trg, 1. lipnja 2009. u 12 sati i uz mirni prosvjed podijeliti zaslužnim državnim institucijama zaslužena priznanja.

Kako je i najavljeno tjedan dana ranije, Inicijativa se u podne zaputila ka Zabranjenom gradu, prema Banskim dvorima i Saboru. Namjera je bila uručiti Vladi Republike Hrvatske i Hrvatskom saboru Ordene Velereda Fige sa zlatnim vijencem i popratnim tekstom - "Građani Republike Hrvatske vraćaju vam ono što ste im dali".

Orden Velereda Fige simbolizira „figu“, stisnutu šaku s palcem između kažiprsta i srednjaka. Narod zna što to znači.

Inicijativa je dočekana spremno - u policijskom i svakom smislu. Kad su predstavnici Inicijative stigli do Kamenitih vrata, ispriječio se kordon policije i pripadnika Specijalne postrojbe. Policija i hrvatski FBI pokazali su spremnost i snagu. Dogodilo je nešto novo u novijoj hrvatskoj povijesti – prvi puta je „demokratski“ izabrana narodna vlast okrenula svoj oružani stroj prema svom narodu.

Slično se dogodilo prije 20 godina, također u lipnju, daleko, na drugoj strani globusa. Na najvećem trgu svijeta Tiananmenu, preko milijun kineskih građana, pretežno studenata 1989. godine prosvjedovali su protiv korupcije i remećenja ljudskih prava. U Pekingu su se članovi Politbiroa pobojali da bi ih put brzih i radikalnih reformi pomeo, te je zaključeno da se prosvjed prekine. Pokrenute su postrojbe s teškim naoružanjem i tenkovima. U noći između 3. i 4. lipnja 1989. godine vojska je izvršila zadaću, pobuna je ugušena na najbrutalniji način. Počinjen je okrutni zločin protiv civila. Kineska je vlada tada objavila da je u sukobima između demonstranata i vojske ubijena 241 osoba, te da je bilo oko 7.000 ozlijeđenih, no organizacije za ljudska prava tvrde da je brojka daleko veća. NATO–vi izvori tvrde da je bilo oko 7.000 poginulih, a sovjetski obavještajni podaci govore o 10.000 žrtava.

Hrvatska je dobila svoj Tiananmen. U podne na Kamenitim vratima, 1. lipnja 2009. godine na prilazu Markovom trgu, hrvatska je vlast upotrijebila identičan model kao kineska komunistička vlast prije dvadeset godina – silom i oružjem prekinuti prosvjed. Razlika je samo u veličini, velika Kina i mala Hrvatska, na Tiananmenu je bilo milijun i više prosvjednika - u Zagrebu šačica građana. No, model je isti – nema razlike – s jedne strane građani, s druge strane oružana sila! Što bi se dogodilo da su naši prosvjednici inzistirali na svome pravu da prođu kroz Kamenita vrata? Bi li se oglasilo oružje?

Kao i na Tiananmenu, ni na Kamenitim vratima nije bilo nikakvih protuzakonitih radnji i razloga za iskazivanje i uporabu policijske i vojne sile. Protuzakonite i protuustavne radnje učinila je hrvatska vlast, kao i kineska – bezrazložnim pokretanjem sile protiv svojih građana.

Sličnost događaja s Kamenitim vrata, odnosno Trga sv. Marka s kineskim trgom Tiananmenom bila je i u izvještavanju, odnosno u blokadi medija. Kina na godišnjicu Tiananmena blokira pristup internetskim stranicama koje govore o masakru na središnjem pekinškom trgu. Microsoftov Bing, Hotmail, Twitter, Flickr i slični servisi nedostupni su, na BBC portal nije se moglo doći. Jedino je Google ostao dostupan, pa se preko njega moglo vidjeti slike strašnih događaja. Strane televizije koje emitiraju putem kabela, za pretplatnike imale su zatamnjene ekrane svaki puta kad bi na BBC-u ili CNN-u najavili nešto u svezi Tiananmena. Strani novinari se ovih dana nisu smjeli ni približiti Tiananmenu.

I po tom elementu hrvatski mediji slijedili su kineski model. Vjerojatno su morali slijediti, nije bilo nikakvih vijesti o Inicijativi 1. lipnja 2009. godine. Koordinator akcije Josip Dell'Olio kaže:

"Planirali smo krenuti jedan po jedan prema Trgu, a ne skupno kako taj nenasilni prosvjed ne bi bio okarakteriziran kao javno okupljanje, inače zabranjeno na Trgu svetog Marka. Ali, odmah su ih zaustavili i za svih 15-ero ljudi iz tima znali su kako se zovu. Znali su njihova imena i prezimena! Ispitivali su ih gdje sam ja i zatražili su informaciju gdje se nalazim. Tu su počeli problemi. Našu povjerenicu Sanju Knežević nisu htjeli pustiti da ode sama do Banskih dvora da preda zaslužena priznanja“.

Znakovito je i najblaže rečeno bezobrazno – protuustavno i nezakonito ponašanje snaga represije prije svega prema mladoj, ali punoljetnoj građanki, povjerenici Inicijative Sanji Knežević. Zabrana kretanja pojedinim građanima Hrvatske nije zabranjena na javnom prostoru trga, pa se takvo ponašanje policije i specijalaca treba okarakterizirati kaznenim djelom. Čini se da su našim policajcima i specijalcima uzori Kina i Demokratska republika Sjeverna Koreja koju smo tih dana gledali na TV zbog nuklearnih pokusa. Za intervenciju kod Kamenitih vrata korejski „Dragi vođa“ Kim Jong Il, vjerojatno bi učinkovite postrojbe odlikovao nekim Veleredom.

"Tek kad su aktivisti pozvali novinare, dva policajca su otpratila Sanju u Vladu i ona je pokušala predati priznanja. No, nije uspjela. Djelatnik na ulazu u Sabor nije htio primiti orden Velereda Fige namijenjen "barba Luki", predsjedniku Sabora Luki Bebiću, niti unijeti primitak u urudžbeni zapisnik! Kada sam to čuo, odmah sam otišao u dubrovačku policijsku postaju, te sam podnio kaznenu prijavu protiv djelatnika Sabora zbog sprječavanja javnog izražavanja mišljenja i zloporabe položaja. No, u policiji su mi rekli da ne mogu podnijeti takvu prijavu, jer je riječ o državi" - nastavio je svoje izlaganje Dell'Olio.

"Tužit ću ih zbog sprječavanja javnog okupljanja! Kada su novinari došli, njima su dopustili da se u grupi šecu po Markovom trgu, s transparentima. Dozvolili su i okupljanje neke grupe ljepotica. To je totalna diskriminacija prema nama, a ono što su naši aktivisti doživjeli danas je totalna represija!", rekao je na kraju Dell'Olio.

Najavio je i ustavnu tužbu protiv države, a prosvjed novinara koji se dogodio prije točno godinu dana zbog premlaćivanja Dušana Miljuša iz Jutarnjeg lista, poslužiti će na sudu.

Inicijativa "Stegnite remen vi, bando lopovska!" u potpunosti je uspjela. Banda lopovska se boji! Protiv šačice građana trebaju im kordoni policije i duge cijevi. Nema ni najmanje sumnje da se boje. Iako apatična hrvatska javnost sliježe ramenima uz obavezno: „Mi ne možemo ništa!“, hrvatska vrhuška ne spava mirno. Članovima Bande lopovske, ratnim zločincima, profiterima, mrtvi hrvatski domoljubi remete san. Prečesto sanjaju ružne snove, krv i leševe naših branitelja. Oni drugi lopovi, pljačkaši hrvatskih resursa, koji su se obogatili kriminalnom pretvorbom također ne spavaju mirno. Može ih dočekati vrlo ružno jutro, kišovito, maglovito, posjetitelj pred vratima. Može to biti onaj Netko tko će postaviti pitanja: „Odakle ti to? Vrati opljačkano, gade prokleti, mojoj državi Hrvatskoj!“.

I dogodit će se to jednog jutra; sutra, prekosutra, kad-tad...

— · —

Nakon Kamenitih vrata i mrkih lica naših čuvara „legalno“ izabrane vlasti (uz ilegalnih, mrtvih i izmišljenih 555.000 glasača) opet vozim autocestom prema Rijeci. Opet dodajem gas, znam policija ima drugog posla, mora biti spremna. „Ništa nas ne smije iznenaditi“ (NNNI) govorio je davno neki drug, ne znam više koji... Nema policajaca na cesti, nitko ne kontrolira nesavjesne vozače. Stišćem papučicu do kraja, kazaljka brzinomjera panično skače udesno; 200, 220, 240 kilometara na sat, nezakonito, neodgovorno... Može tako, sve se tako događa u mojoj maloj – vrlo truloj državi Hrvatskoj. Ma, kakav zakon...

Za one neupućene treba reći da se kod brzine od 250 kilometara na sat cesta naglo sužava, oko prima iskrivljenu sliku. Nije pametno prebrzo voziti, ali nije

pametno ni ono što pišem i govorim. Kažu mi da će me negdje dočekati, da će mi, ovo ili ono... tko zna što učiniti. Počesto vozim motocikl, jedan prijatelj reče da će mi netko oduzeti prednost. Namjerno! Ne vjerujem - i oni se boje da će netko saznati, da ću ja saznati, da ću ih naći... Ali, ipak čuvam se!

Čvrsto držim volan, razmišljam o našoj Inicijativi. Svakim danom, javljaju se nove tisuće članova. Registriranih nas ima preko 64.000, ali onih koji tiho podržavaju program Inicijative – mnogo je više, mjere se stotinama tisuća. To je lako provjeriti, pitajte svoje prijatelje, susjede, poznanike, slučajne prolaznike s ulice ili iz kafića. Svi će oni – kad se malo opuste i otvore, tiho ispod glasa reći – da ovo ne valja, da ovako ne možemo dalje, da nam je vlast lopovska, da su sudovi korumpirani, da nemamo perspektivu...

Program Inicijative je širok, ali se može svesti na jednu, jedinu rečenicu; Moramo ono „tiho,, podržavanje pretvoriti u GLASNO. Hrvatsku šutnju moramo razbiti. Hrvatski FBI i kordoni policajaca mogu biti korisni da zaustave grupice građana u šetnji Markovim trgom, ali neće koristiti kad 100 ili 200 tisuća hrvatskih građana dođe u Zabranjeni grad i GLASNO zatraži da Banda lopovska položi račune.

Dogodit će se to, sutra, prekosutra, kad-tad... ipak je ovo Europa, neće nas moći zaustaviti, nije ovo Kina i nije 1989. godina.

Inicijativa ide dalje, ne brinem se, vodi je dobra, velika ekipa mladih ljudi. Ima nas i nekoliko starih. Nećemo stati.

Mrak se spušta na horizont, zeleni krajolik postaje crn, samo nebo je još svijetlo. Ponedjeljak je, slab promet, poneki automobil i nekoliko kamiona voze prema moru. Stalno sam na lijevoj traci autoceste. Neki kažu da ne valja žuriti – ali mi nemamo vremena. Hrvatska nema vremena, ako ne požurimo neće valjati, požderat će sve.

Problem je kako razbiti čvrstu koru, čelični obrambeni mehanizam vlasti lukavo građen na temeljima pasivnosti hrvatske stoke sitnog zuba. Bilo kakav pismeni dokument, prijava, tužba, žalba – bilo kakav dopis koji nije po volji vrhuške – završava u košu. Svejedno je, je li to Bajićev koš, koš u Hrvatskom saboru ili koš predsjednika Republike Hrvatske. Sve je to „ista pašta“, isti umreženi čvrst sustav temeljen na sicilijanskom modelu „omerte“, zakona šutnje. I osvete!

Kako potegnuti, započeti, krenuti s tužbama protiv ratnih zločinaca, profitera? Oni moraju vratiti opljačkano našoj državi – to je imperativ! Moramo naći način kako srušiti taj kriminalni zid koji odbija sve što zadire u Njihov krvavi plijen.

Tužbe za ratne zločine profiterstva i povrat imovine moraju krenuti, ne smijemo dopustiti da ih bacaju u smeće. Ako ne bude moguće u našoj državi, ako Banda Iopovska blokira sve prilaze – morat ćemo potražiti pomoć izvana.

Gasim radio, prejak je šum guma po grubom asfaltu autoceste. Približavam se odmorištu Ravna gora. Kazaljka rezervoara za gorivo upozorava da bi bilo dobro skrenuti po benzin, ali znam da je tu benzinska postaja Tifon. Neću stati, mogu mi se pojaviti oni grčevi u želucu. PTSP! Znam da je Čermak, vlasnik Tifona, ne znam je li ga prodao ili nije – znam samo da je taj Tifon bio moje vlasništvo, i vlasništvo svakog hrvatskog građanina. Pokrao nam ga je Ivan Čermak dok su hrvatski domoljubi ginuli na ratištima.

Jedan članak stalno mi se vrzma po glavi. Objavila ga je uprije nekoliko tjedana u uglednom američkom dnevniku Wall Street Journal mlada aktivistica po imenu Nataša Srdoč. Ona je suosnivačica Adriatic instituta za javni poredak. Optužila je Hrvatsku za korupciju i kriminal, a premijera Sanadera za ilegalno bogaćenje. U tom članku spominje se i slučaj Brodosplita kao primjer korupcije gdje su bili uključeni brojni političari, a navodi se i to da je Hrvatska jedna od zemalja preko koje se švercaju velike količine droga. Nataša Srdoč piše da hrvatska vlada blati Hrvatsku i uništava budućnost njenih građana, te da je ugled zemlje u svijetu već dugo urušen. Navodi da zbog Ive Sanadera Hrvatska ne može u EU.

Pokušavam se sjetiti detalja u članku; Hrvatska vlada želi uvesti zemlju u euroatlanske institucije. Kao pomoć za to hrvatskoj je vladi dostavljena milijarda eura od poreznih obveznika iz SAD i zemalja EU. No, kao što je u Hrvatskoj običaj, novac je negdje „izmigoljio“, potrošen je bez vidljivih rezultata i konkretnih reformi. Poznavatelji hrvatskog političkog modela ponašanja lako mogu pretpostaviti gdje je završila milijarda eura: manjim dijelom u jalovom administriranju, a većim u inozemnim bankama na tajnim računima.

Članovi parlamenata i izabrani dužnosnici imaju odgovornost pred svojim poreznim obveznicima za novac koji je poslan Hrvatskoj. Nema sumnje da će oni zahtijevati polaganje računa, transparentnost i stvarne rezultate. Hrvatska više ne može plasirati „spin“ vijesti u domaćim i stranim medijima. Lideri u cijelom svijetu znaju istinu.

Sanaderova vlada opire se ekonomskim politikama i procesu reformi koje vode ekonomskom rastu i dobrobiti svih građana. Po Tuđmanovom receptu, vrhuška se brine za dobrobit samo povlašćenih građana, ne svih. Većina članova hrvatske vlade izvan je zakona kad je riječ o političkoj korupciji i o sukobu interesa. Uz ovakvu hrvatsku vladu nećemo se uspjeti riješiti organiziranog kriminala.

U Hrvatskoj postoji izražena politička korupcija i ne postoji neovisno sudstvo. Samo uz neovisne suce iz inozemstva Hrvatska može doći do neovisnog

sudstva. U inozemstvu se intenzivno prate događaji u Hrvatskoj, stranci su svjesni ovih problema – tvrdi Nataša Srdoč.

Sve to i znatno više, poznato je svakom hrvatskom građaninu koji ne boluje od Alzheimerove demencije ili nekog drugog mentalnog poremećaja. No, ono što posebno privlači pozornost u tom članku rješenje je u pravosuđu koje autorica spominje. Njezino mišljenje identično je mojem prijedlogu i odnosi se na suce iz inozemstva koji su jedino rješenje za naše korumpirano pravosuđe. Ja smatram da je uz inozemne suce također imperativno uvođenje inozemnih državnih odvjetnika, tužitelja koji neće 6, 10 ili 20 godina kriti ratne zločine, kaznene i druge prijave po ladicama... Ti strani suci i tužitelji pošteno (!) bi procesuirali, sudili, kažnjavali i oduzimali opljačkanu imovinu.

Ono što je također intrigantno i budi tračak nade u bolje sutra, interes je stranih institucija. Čini se da, inače nezainteresirano inozemstvo, u zadnje vrijeme brine o Hrvatskoj. Ima u tome logike i razloga; „ne laje pas zbog sela, nego zbog sebe“. Ni za koga nije dobro da u okružju razvijenog svijeta, europska država Hrvatska bude centar međunarodnog kriminala, pranja novca, trgovine drogama i ljudima.

Članak Nataše Srdoč i njezina aktivnost dobro se uklapaju u mozaik pozitivnih pomaka u 2009. godini.

Adriatic Institute for Public Policy osnovan je 2004. godine, nakon povratka Nataše Srdoč sa studija (MBA) u Americi. Ta institucija definirana kao „think tank“ zapravo je neovisna nevladina udruga koja u Hrvatskoj promovira liberalnu ekonomiju, što manje intervencionizma države u ekonomiju, smanjenje državnog aparata, te vladavinu prava. Udruga ima u svom savjetodavnom tijelu ugledne svjetski renomirane stručnjake; nekadašnjeg američkog državnog odvjetnika Edwaina Meesea II. (u Reaganovoj administraciji), bivšeg estonskog premijera Marta Laara, nekadašnju rumunjsku ministricu pravosuđa Monicu Macovei, novozelandskog ministra u više mandata Mauricea McTiguea, te druge lidere.

Takva respektivna institucija može otvoriti neka saznanja i pomoći hrvatskoj javnosti da konačno progleda.

Unutarnji pritisak nezadovoljnih građana raste. Vrijeme je za novu generaciju poštenih i kompetentnih lidera koji će raditi za dobrobit građana Hrvatske.

Ne vjerujem previše u tuđu pomoć, izvana, vjerujem u sebe i u ljude koje cijenim. Ali, trebat će nam svaka pomoć, dobra je i ona izvana, zlo je previše duboko pustilo korijenje, bit će ga teško počupati.

Prolazim kroz posljednji tunel, još samo nekoliko kilometara do naplatne kućice na Grobničkom polju. Za pola sata bit ću na padinama Učke iznad

Opatije, sjesti na osvjetljenu terasu, otvoriti vistu, zabilježiti, podvući crtu ispod današnjeg dana i zbrojiti. Znam da će rezultat biti pozitivan, bio je to dobar dan pred Kamenitim vratima.

Sutra je novi dan, treba nastaviti, ne smijemo stati, vrijeme neminovno teče...

Plaćam cestarinu. Asocijacija; Hrvatske ceste, autoceste, mostovi, veliki projekti, državni aparat iz kojeg elita izvlači gomile eurat, korupcija, Žužuli; Ante, Slaven, Jozo, Miomir, pa Jure Radić, Marina Matulović - Dropulić. Misli mi odlutaju u prošlost, prije više od 40 godina studirao sam arhitekturu u Zagrebu s Marininim suprugom Duškom Dropulićem. Bio je jedan od najboljih studenata, vrlo inteligentan, perspektivan – uvijek spreman pomoći drugima.

Danas je Duško u moralnoj kaljuži, u Bandi lopovskoj. Uz stalni sukob interesa, manipulacijama i mutnim poslovima moj kolega Dropulić podebljava svoje i suprugine milijunske račune.

Pokušavam otjerati ružne misli, no blato mulj i močvara moje domovine zavukli su se preduboko u mene. Neki kažu da je dobro misliti pozitivno, ali ne vjerujem u to, zavaravanje je to samog sebe i svoga okružja. Moguće je da zbog svoje sugestivnosti takav model daje neke pozitivne rezultate, ali češće su to razočarenja, jer nema racionalnog temelja. Bolje je razmišljati realno i objektivno raščlaniti dostupne činjenice, jer smo tako bliže istini.

Hrvatska istina danas ne valja, ali siguran sam – znam, sutra će ta hrvatska istina biti bolja!

GLAVA IX.

Ne poželi kuće bližnjega svojega, ne poželi žene bližnjega svojega, ni sluge njegove, ni magarca njegova, niti išta što je bližnjega tvojega.

DRUGA KNJIGA MOJSIJEVA, GL. 20/17

Internet, ta čudna amorfna, neuhvatljiva tvorevina prije svega nekoliko godina činila se dobrim alatom, kao što je to kalkulator, televizor, aparat za kavu.... Uglavnom nešto dobro, ali ne toliko važno u životu kao na primjer dobra nogometna utakmica. No, vrijeme leti daleko brže nego prije 50, ili 20 godina. Moćna mreža razapela je svoje nepoderive niti u sve kutke naše svakodnevice. Internet je od benevolentne kućne zabave izrastao u moćnu globalnu instituciju bez koje danas ne može egzistirati ni jedan intelektualac, pa ni jedna država u svijetu. Ne može se reći da u internetu nema lažnih i krivih informacija, no silno mnoštvo istinitih podataka i notornih činjenica, pokriva i anulira sve lažno. Malo po malo internet je, bez obzira na navedeni, ali minorni otklon – postao pojam istine, najvišeg postulata u Svemiru. Iz beskrajnog bunara internetovih podataka uvijek se može izvući istina.

I prije interneta znali smo da je istina najveći neprijatelj svih totalitarizama, pa iz jednostavne računske operacije lako je zaključiti da je internet neprijatelj nedemokratskih sistema.

Internet je „baba Roga“ ne samo velike Kine i mnoštva sličnih društava, nego i male Hrvatske - ne mislim pri tomu na narod nego na vlast. To bestjelesno, nedodirljivo, digitalno čudovište s bezbrojnim pipcima koji se zavlače svuda, otelo se kontroli moćnika. Previše toga izađe na vidjelo, previše nas iz stada „stoke sitnog zuba“ ulazi u mutne tajne povlaštenih. I ne samo to, onim časom kad netko iz elite padne, kad izgubi položaj i vlast – internet pokazuje svoju učinkovitost. Sa svih strana pljusnu podaci koji pokazuju koliko toga je bivši član elite pokrao u svom mandatu, koliko je svojih bližnjih zaposlio, koliko je vila ili jahti kupio opljačkanim narodnim novcem i slično. Veliki brat okreće glavu od njega, ne brani ga više ako i sam nije ugrožen.

S jedne strane kukavno je što se to događa tek nakon pada osobe s vlasti – ali bolje ikad nego nikad! Činjenica je da na tom, vlasti mrskom internetu osvanu svakakve priče, no to su u golemoj većini slučajeva istinite priče. A, sve više je onih koji to čitaju i to je dobro. Lopove i pljačkaše svoje domovine treba razotkriti, osuditi i oduzeti im imovinu.

Nema radnog dana, nedjelje ili praznika kad ne otvorim laptop ili PC, a često i oba u isto vrijeme. Najprije potražim vijesti na internetu, pa onda sve ostalo. Moram priznati sam sebi da je to jedna vrsta ovisnosti, ali više ne mogu bez toga. I svakog dana, naročito nakon objave knjige „Tko je jamio, jamio!“, dobivam brdo „mailova“.

U nekoliko lipanjskih dana stiglo mi je, između ostalog, osam poruka od osam pošiljatelja s identičnim attachmentom. Bio je to dopis s podacima o imovnom stanju bivše dubrovačke gradonačelnice, Dubravke Šuice. Na kraju dopisa jedno ime i prezime s brojevima telefona i mobitela.

Pretpostavljajući da je to potpis autora navedenog attachmenta, nazvao sam telefonom (dubrovački broj), predstavio se i zatražio izvore podataka. Moj sugovornik je potvrdio da je ime na dopisu njegovo, ali da on nije autor,

„Ja vama nisam poslao nikakav dopis. Pretpostavljam da se radi o e-mailu koji sam i ja dobio i koji sam proslijedio svojim kontaktima, a onda je to nekako došlo i do vas“, odgovorio je moj sugovornik na pitanja u svezi dopisa o milijunskoj imovini Dubravke Šuice.

Iste po ruke dobili su i neki moji poznanici, pa se može reći da priča o Dubravki Šuici nesmetano kruži po planetu Zemlji.

Dakle, neidentificirani autor u navedenom dopisu uspoređuje imovinu koju je Dubravka Šuica posjedovala 1999. godine. U to vrijeme radila je kao profesor

Engleskog jezika na fakultetu u Dubrovniku. U vlasništvu imala je „trošni stan u radničkom dijelu grada, u Gružu (neboderi) i automobil Renault 4“.

Prema slobodnoj procjeni, Šuica je tada imala mjesečnu plaću od oko 4300 kuna, stan od 65 kvadrata u vrijednosti od oko 130 tisuća tadašnjih DEM, te automobil Renault 4 u vrijednosti od oko tisuću DEM.

Deset godina kasnije, kako stoji u dopisu, Dubravka Šuica je kraj svog drugog gradonačelničkog mandata dočekala kao milijunašica i prava veleposjednica.

Šuica danas u svom imovinskom portfelju posjeduje: vilu na Pločama (elitni dio grada), vilu na Viktoriju (elitni dio grada), kuću u Cavtatu, stan u Lapadu (Ingrine nove zgrade, u neboderu gdje je Jasmin Repeča kupio stan), stan u Zagrebu, te jahtu u vrijednosti od 500 tisuća američkih dolara.

Uz to posjeduje udjele u trgovačkim društvima, i to: vlasništvo nad 27 dionica Hotela Belvedere, 69 dionica Atlanske plovidbe, te 63 dionice HT-a. U suvlasništvu (sa svojim suprugom) navodno posjeduje još dvije kuće (na Pelješcu), kao i „više gospodarskih objekata“. Spominje se i jedno poljoprivredno imanje.

Ukupna vrijednost današnje imovine Dubravke Šuice, procjenjuje se, po navodu autora, na vrijednost od oko osam milijuna eura ili oko 60 milijuna kuna.

„Navedena gospođa želi izgubiti vlast kako bi otišla u diplomaciju gdje bi imala imunitet, pa je tako ne bi zadesile prijave koje je USKOK spremio protiv nje“, stoji u zaključku pisma o imovini Dubravke Šuice.

Što reći na ovaj zbujujući slijed podataka? Pokojni sportski reporter Mladen Delić uzviknuo bi: „Ma, je li to moguće?“. Odgovor glasi: „Da, ovo je Hrvatska!“.

O anonimnom dopisu o Šuicininim aktivnostima može se reći da možda nije točan u izvjesnim detaljima – možda bivša dubrovačka gradonačelnica nije pokrala baš osam milijuna eura, no više je nego sigurno da je nešto „ujamila“. Uz svima znani mentalitet hrvatske vlasti, posebice HDZ-ove, nemoguće je da Šuica nije opljačkala mene i hrvatski narod barem za milijunčić eura. A, taj milijunčić, dva ili tri... nije moguće uštediti od plaće gradonačelnice u dva mandata.

Dakle, sasvim je svejedno u smislu definicije lopova (ili bande lopovske), je li Šuica ukrala jedan, dva – ili osam milijuna eura.

A, onda se dogodilo i ono što će se dogoditi svim ratnim zločincima profiterima i bandi lopovskoj kojoj bez sumnje pripada i Dubravka Šuica. Kad se pada onda se pada, strmoglavi pad s vlasti vuče dalje u provaliju. Sistem

domina, kad prvi padne, past će svi! Šuica gubi izbore za novi mandat gradonačelnice - i rulet počinje...

Moćna globalna mreža zatresla je svojim pipcima i nastavila sapunicu; svijetom kruži novi nastavak, Šuicin biser pod naslovom: „Šuica prodala Srđ ispod cijene i ostavila gotovo praznu gradsku blagajnu“. Uz naslov u mreži je i slika, tako da svi bijeli, crni i žuti stanovnici globusa mogu vidjeti kako izgleda rasna hrvatska članica Bande lopovske.

Po nerealno niskoj cijeni od 55 kuna po kvadratu vlast Grada Dubrovnika predvođena Dubravkom Šuicom prodala je cca. 50 tisuća kvadrata gradskog zemljišta na Srđu! Ondje će se graditi golf tereni.

U ugovoru stoji da je 47.041 metra kvadrata zemljišta na platou Srđa i Bosanke prodano za samo 2,603.888,6 kuna. Ugovor su potpisali 5. svibnja 2009. godine, tadašnja dubrovačka gradonačelnica Dubravka Šuica (do izbora 12 dana) i prokurist tvrtke "Razvoj golf" Ivan Kusalić. Pred drugi krug izbora, 27. svibnja (4 dana do drugog kruga izbora, kada Dubravka Šuica gubi vlast) tvrtka, "Razvoj golf" (izraelski kapital) uplaćuje Gradu Dubrovniku iznos od 2,6 milijuna kuna.

"Ne znam ništa o tome", kazala je Šuica na telefonski upit, je li istina da je to prodano za pedesetak kuna po kvadratu. "Ne, ne, nisam informirana", kazala je na upit, po koliko je prodano to zemljište. Nije vrijedilo spomenuti da se radilo o gradskom zemljištu i da je ona sama, braneći postupak izvlaštenja parcela od privatnih vlasnika, govorila da je gradnja golf terena stvar od "nacionalnog interesa" (da je golf nacionalni interes, još je jedna genijalna jezična akrobacija Ive Sanadera).

"Nisam upoznata s time, doviđenja", kazala je Šuica na kraju i spustila slušalicu.

Đivo Dražić, i sam vlasnik zemljišta na Srđu te aktivist Udruge Grad komentirao je Šuicine izjave: "Ne vjerujem da nije upoznata s cijenom tog zemljišta. Koliko sam ja pratio situaciju, ona je ta koja se sastajala s investitorima i razgovarala s njima o investicijama.

Službena cijena bila je oko 20 eura kada zemljište još bilo pod minama i kada nije bilo prostornih niti ikakvih drugih planova za nju. Ali, nakon donošenja odluka o urbanizaciji i dovođenju infrastrukture, stvarna je tržišna cijena kvadrata tog zemljišta skočila na oko 200 eura po kvadratu. Barem su meni tako rekli procjenitelji", kaže Dražić.

U svojoj gramzljivosti (brdo eura koje je nagrabila u svojim mandatima ukazuje na gramzljivost) Šuica nije vodila računa čije je zemljište koje prodaje – „samo da se proda“ (i vjerojatno da se pobere provizija). Dogodilo se da u

prodanom zemljištu, z.č. 2240 i 2241, te još 7 čestica nisu u vlasništvu Grada nego u vlasništvu države.

Često velike provale, pljačke ili razbojništva propadnu na nekoj trivijalnoj sitnici i policija pohvata lopove. Slično se događa Šuici, zbog prodaje državnih čestica Županijski državno odvjetništvo istražuje slučaj.

I tu se ogleda hrvatski dvostruki moral, zapravo gubitak moralnih mjerila: nitko ne istražuje odakle Šuici vile na Pločama i Viktoriju...

Na ovom mjestu dobro je učiniti stanku i kliknuti na ikonu kalkulatora:

2,603.888,6 kuna po kursu eura od 7,35 kuna iznosi 354.270 eura. Slijedi da je jedan kvadratni metar prodan za cca 7,50 eura.

No, stvarna vrijednost kvadratnog metra nije 7,50 eura nego 200 eura. Iz toga slijedi da je stvarna vrijednost zemljišta od 47.041 metra kvadratna, 9.408.200 eura.

Dakle, umjesto stvarne vrijednosti od, 9.408.200 eura, plaćeno je 354.270 eura. Ne treba nam nikakva viša matematika, integrali, diferencijalne jednadžbe, dovoljna je najobičnija računaska radnja; oduzimanje: Dubravka Šuica i Banda lopovska pokrali su Hrvatsku za preko 9 milijuna eura.

9 milijuna eura moglo se utrošiti na vrtiće, škole, bolnice...

Što mislite dragi čitatelji, je li Šuica gurnula koji euro u svoj duboki džep?

Idemo dalje! Uz mito, korupciju i pljačku, vrlo dobro uklapa se i sukob interesa. Otkup parcela obavljao se uz pomoć dubrovačkog dogradonačelnika Antuna Kisića koji je istovremeno bio pravni zastupnik tadašnjeg investitora tvrtke Sommerfeld. Tvrtka Sommerfeld projekt golf terena 2004. godine prodala je Braslavu Turčiću, koji se nakon tri godine povlači iz projekta.

Projekt je zatim ustupljen tvrtki "Borgo", tvrtki kćeri "Razvoj golfa" koji je, kako stoji u Sudskom registru, u vlasništvu nizozemske tvrtke "Elitech B.V.". Među osnivačima dubrovačke tvrtki kćeri, "Razvoj golf Dubrovnik" pojavljuje se Maja Brinar, zamjenica ministra gospodarstva Goranka Fižulića. Ta Maja Brinar supruga je vlasnika spomenutog Borga koji je "Razvoj golfu" ustupio posao.

Teško se prati slijed tih manipulacija, ali još nije gotovo: Vlasnik nizozemskog "Elitecha" zapravo je "Golf International Group S.A" registriran na britanskim Djevičanskim otocima (jedno od utočišta crnog kapitala). Ta grupacija poslovno je vezana s londonskim "Loyd's Property Investmentsom" koji nudi

mogućnosti gradnje i stjecanja vlasništva u projektu "Royal Golf Park Dubrovnik", vrijednom od 250 do 400 milijuna eura.

Megaprojekt koji se naziva i "high end" odnosno "projektom kakvog nema u bližem okruženju" stvar je na koju je Šuica zaboravila i oko koje je neinformirana.

Uz mito, korupciju, pljačku i sukob interesa, nije spomenuta laž koja se također izvrsno uklapa u cjelinu. Iz ove ružne farse slijedi da nema baš nikakve sumnje da je Dubravka Šuica - vrsna lažljivica.

Svoje „slabo pamćenje i zaobilaženje istine“ začinila je oproštajnim pismom dan nakon predaje vlasti: "Također mislim da svi primjećujete koliko mi je teško napustiti snove o još boljem, ljepšem, suvremenijem i prosperitetnijem Dubrovniku, snove koje smo svi zajedno u okviru mogućnosti, pretvarali u realnost sve ove godine. Pa ipak, možemo biti ponosni, jer nemali je broj djela i projekata koji svjedoče o našoj iskonskoj ljubavi prema Gradu. Također, snagu mi daje spoznaja kako naši snovi nisu nepovratno izgubljeni. Duboko u sebi osjećam i vjerujem kako će uslijediti njihov nastavak. "

Nakon milijunskih šteta u eurima Gradu Dubrovniku i osobne milijunske koristi u eurima – Dubravka Šuica ostavila je svojoj gradskoj upravi dug od 20 milijuna – u kunama.

Nedostaje još nešto, šećer dolazi na kraju: jedan od najvećih stručnjaka po pitanju hrvatskog modela rasapa Hrvatske, Miomir Žužul (poznate korupcijske afere), čije se ime povezuje s gradskim projektima odnosno sa Šuicom, izjavio je da bi bilo sjajno vidjeti Šuicu kao veleposlanika.

Žužulovu izjavu treba korigirati; bilo bi sjajno vidjeti Šuicu u nekom ženskom zatvoru. A, s njenom nezakonito stečenom imovinom, barem djelomično sanirale bi se štete koje je učinila svome gradu i svojoj državi.

— · —

Priče o Šuici, sada već slobodno možemo reći globalne, jer ih čitaju na Aljasci i u Australiji – inicirale su nešto pomniju elaboraciju izbora 17. svibnja 2009. godine.

Analitičari zaključuju da je dobro uzdrman vrh naše mafije. Bez obzira na Sanaderove i Milanovićeve igrokaze i izjave o pobjedama, kao i na činjenicu da su izbori zbog manipulacija i nesređenih glasačkih lista apsolutno nelegalni (!) – dogodili su se neki pomaci izvan kontrole političkog vrha. Najneugodnija su iznenađenja na rubovima hrvatskog pereca. Od tekuće vlasti otpali su simbolički prevažni Dubrovnik i Vukovar, pa onda Osijek i Split, a Istra, Zagreb i sjever ionako nisu ni bili upitni. Naknadno pao je i Šibenik. Tako su, osim Zadra (zahvaljujući Kalmetinom nabijanju proračunskih

sredstava i prenapuhanom broju glasača), promjene zahvatile skoro cijeli Jadran. Treba uzeti u obzir da je u tim mjestima gdje je Hrvatska geografski najtanja bilo mnoštvo prekograničnih dvostrukih glasača. Oni su lako mogli doručkovati doma, prijeći u susjednu državu te kod svoje ručati i glasovati, a na večeri biti doma - i tako spojiti ugodno s korisnim.

Ova promjena vodećih pozicija u gradovima možda i nije neka naznaka osobito pozitivnog kretanja, jer u „državnom dealu“ odnosno u korupciji i pljački domaćih resursa nema bitne razlike po stranačkoj liniji (u tome imamo jedinstvenu HDZSDP, ali ni ostale parlamentarne stranke nisu daleko). Većina građana ipak toga nije svjesna, te je izlazak na birališta i glasovanje za promjene zapravo bio izraz prkosa. Pravi pomak dogodio se upravo u tom prekomjerno naraslom prkosu hrvatskih građana i otkazivanju poslušnosti vladajućoj garnituri.

Drugi pozitivni segment u tom turbulentnom kolopletu, izmicanje je kontroli nekih novih gradskih struktura. Novo ustoličeni dubrovački gradonačelnik Andro Vlahušić prvi je poremetio godinama ne uznemirivani dubrovački kriminalni milje. On radikalno prosljeđuje stvari (Šuica i dr.) nadležnim državnim organima, koji nemaju kuda nego raditi svoj posao. Kako će se stvari odvijati u Šibeniku i Trogiru - treba pričekati i vidjeti.

Veliki brat posrnule je gradske poslušnike (koji su za njega, za stranku i za sebe svašta radili po sistemu „polo meni pola Šarcu dajem“), gurnuo u sigurnu hladovinu saborskog imuniteta. No, ostaje pitanje, hoće li ta zaštita biti dovoljna?

Kad kola krenu nizbrdo teško ih je zaustaviti. Kad ponestane novca nema više ni glazbe. A, novca ne samo da nema u napuštenim utverdama, nego ga nema ni u državnim erarima. I sve više presušuje.

Nekidan sam se vratio iz Dubrovnika. Polovina lipnja, autoceste prazne, strane registracije prava su rijetkost. Turista ima, ali ih nema u dovoljnim količinama, pa se u borbi za goste cijene usluga, nemilice obaraju. Optimistička predviđanja o turističkom spašavanju Hrvatske mjehurići su od sapunice. Pad fizičkih pokazatelja do sada je između 10 i 20 posto (što znači oko 30 - 40 posto financijski). Očekivanja od glavne sezone su više nego sumorna, i to ne toliko za sam turizam, koliko za nezasitnu državnu kasu. Ne zaboravimo; sedmi i osmi mjesec nose više od 50 posto ukupnih prihoda u turizmu.

Koliko god se izbori 17. lipnja 2009. činili bespredmetni, ilegalni i manipulirani – ipak su inicirali nešto. Netko kopa po biračkim popisima, prijete se građanskim i ustavnim tužbama. Bez novca se sve teže može kontrolirati situacija, financije tonu li tonu, ulica svako malo napravi dar – mar; sindikati, studenti, Kamenita vrata, Markov trg, seljaci s traktorima...

Izbori su nam iznjedrili na nacionalnoj i globalnoj razini aferu Šuicu kao simbol jedne amoralne, pljačkaške i nadasve podle epohe hrvatskog naroda.

Povijest pozna pljačkaške pohode osvajača i agresora, uvijek je to amoralno i ružno. Ali, najpodlije su pljačke svog naroda.

Priče o Šuici klasične su priče nove hrvatske države, iznikle na zasadima Tuđmanovog kriminalnog modela osobnog bogaćenja iz 1990, 1991. godine. Zato ni malo ne začuđuje dubrovački slučaj, ima mnoštvo takvih slučajeva oko nas – manjih i većih. No, osim toga što je politički drp kod nas uobičajena pojava, treba se upitati, je li Šuicina afera dovoljna za neke akcije, na primjer – za oduzimanje te opljačkane narodne imovine. Jasno, uz pretpostavku da su navedeni podaci točni i da je Dubravka Šuica danas zaista “milijunašica i prava veleposjednica“. A, to je jako, jako lako konstatirati. Treba samo Dubravki uputiti čarobno pitanje: „Poštovana bivša gradonačelnice, gospođo Šuica – odakle Vam to?“

Hoće li Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminala što poduzeti, a ako i poduzme, hoće li naše bajno sudstvo donijeti korektnu i poštnu presudu, te vratiti opljačkanu imovinu Hrvatskoj? Sve do nedavno, odgovor bi bio: „Ne, nitko neće ništa poduzimati“. A, ako i poduzme, proces će trajati godinama i blago u miru počinuti – u zastari. Šuica će mirno uživati u svojim milijunima.

No, vremena je sve manje, svijeća dogorijeva, uskoro će kraj... Oni koji slušaju, gledaju i razmišljaju – znaju! Moraju misliti o sebi, o svojoj koži. Sutra će ih netko prozvati, dokumenti mogu „nestati“, ali ostaju kopije, požurnice... Može im se svašta dogoditi. Ako ni USKOK, ni DORH ni pravosuđe ne budu djelovali – morat će netko drugi, neki drugi ljudi. Hrvatska ovako dalje ne može.

Scenarij naše bliske budućnosti vrlo je vjerojatan upravo s tim spomenutim „drugim ljudima“. Objektivno raščlanjujući problem – USKOK i Državno odvjetništvo, pojedine vrlo jasne i jednostavne slučajeve rješavaju mjesecima i godinama. Ali, često se događa da te iste institucije, nakon vrlo kratkih istraga oslobađaju evidentno krive osobe (Miomir Žužul i dr.). Takve prozirne modele kršenja elementarne pravde razvijeni svijet ne prihvaća.

Iz ove kratke, svima znane elaboracije slijedi da će Čermak, Šarinić, Šuica i još neki, jednog jutra dosanjati one svoje ružne snove koji ih proganjaju u olujnim noćima. Horror film „Noć vještica“ ili „Petak 13.“ -ne znam koji nastavak -dogodit će im se pred vratima. Pojavit će se iz tame neki “drugi čovjek“, pozvonit će na vratima i upitati: „Odakle ti to?“.

Tom čovjeku neće trebati deset mjeseci ili deset godina za istragu. Bit će dovoljno samo nekoliko sati. Otići će u gruntovnicu i saznati što je njihovo i što imaju njihovi bračni drugovi, sinovi, kćeri, rođaci... Zatim će lako

procijeniti koliko vrijedi glamurozni dvorac Klokovec, Tifon, Šarinićeve nekretnine, Šuicine... Doznat će i za one milijune na računima. O onda će neki „drugi ljudi“ uzeti i vratiti to opljačkano pravim vlasnicima, državi Hrvatskoj.

Svi znamo, a i naši državnici kažu da nam je Hrvatska u krizi, ili ako hoćete – u banani. Pomognimo sami sebi, dograbimo gadove, objesimo ih za pete, poispadat će im milijuni iz džepova. Tako treba, tako je pošteno – to su naši milijuni, pomognimo našoj državi.

Na trenutak zatvaram oči, zamišljam vas dragi čitatelji, osmijeh vam je na licu, ali i nevjerica. Osmijeh, jer mislite kako bi to bilo lijepo, a nevjerica jer mislite da je to nemoguće.

Ne! Nije nemoguće, vjerujte, dogodit će se jednog dana! Neće svi hrvatski građani dovijeka ostati stoka sitnog zuba. Ja ne želim više biti dio tog jadnog stada. Predugo sam bio naivan, glup, lijen, predugo imam grčeve u želucu i PTSP. Neću više!

Čvrsto sam odlučio, tužit ću ratne zločince profitere, Ivana Čermaka i Hrvoja Šarinića, te aktualnu profiterku Dubravku Šuicu.

Zašto baš to troje, ima ih „još i koš“? – reći će netko. Ima, ali to nije važno. Ovo troje eklatantan su primjer hrvatskog zla, zločina i tragedije nove hrvatske države. Sistemom domina, kad padne to troje, past će ih mnogo... Tražit ću povrat njihove imovine mojoj domovini Hrvatskoj za čije sam stvaranje dragovoljno 1991. godine obukao odoru Hrvatske vojske. Pokrali su to od vas i od mene...

Još ne znam kako i kome tužiti, znam da će me ONI odbijati i slati od vrata do vrata, ali to nije važno. Branit će ONI zločince koji su mi opljačkali domovinu svim silama, reći će da to nije moja stvar, da nemam pravo tražiti pravdu za svoju državu.

A, tko to ima pravo, ako ja nemam?

Reći će ONI i napisati svašta, samo ne istinu, ali to nije važno. Ići ću do kraja!

GLAVA X.

I uzeše ovce njihove i goveda njihova i magarce njihove, što god bijaše u gradu i što god bijaše u polju.

PRVA KNJIGA MOJSIJEVA, GL. 34/28

Danima buljim u prazan dokument, napišem ponešto pa izbrišem. Sad je to lako, briše se s ekrana, pocrniš samo ono što treba, pa tipka gore desno na

kojoj piše „del“, pritisneš i pobriše se. Nekad je to bio bijeli papir, tinta i gušće pero, pa kad pogriješiš, sve ponovo.

Ali, pravi je problem kad ne znaš što napisati. Ne znam kako dalje, kako započeti ono što sam naumio. Kakva god tužba bila, ONI će je odbaciti, zaobići, izbjeći... Hrvatska pravda daleko je od one prave elementarne, civilizacijske, religijske. Naši pravdoljupci (eklatantan primjer je Hebrang i mnoštvo sličnih „Hebranga“ u svim institucijama...) nikada ne gledaju što je ukradeno, opljačkano, prevareno. Oni traže onoga koji zbori o tome, onoga koji prijavi kriminalno djelo, a ne onoga koji to kriminalno djelo čini. Nije moralno, ni pošteno, ali dobro rade, brane sebe i svoje. Izgradili su dobre mehanizme zaštite svojih nedodirljivih položaja, nemoralne zakone koji štite kriminalce, a osuđuju one koji upiru prst u kriminal. Nema ništa gore od ozakonjenog zločina.

Dvije groteskne vijesti aktualne krajem lipnja 2009. godine još su me više učvrstile u uvjerenju da će program konfiskacije nezakonito stečene imovine ratnih zločinaca, profitera i ostale Bande lopovske - biti teško provesti. Ne sumnjam da će ipak biti proveden, ali bit će teško. Moje oružje je istina, na drugoj strani stajat će laž prevara, podmukla podmetanja, manipulacije...

Prva vijest bila je smjena ravnatelja policije, Vladimira Fabera. Vijest sama po sebi nije nešto posebno, ali groteskna je i nakaradna pozadina. Navodno je Sanader smijenio Fabera zato što nije spriječio seljačke prosvjede, takozvane traktorske demonstracije. Pojavile su se i informacije da su iz Europske komisije upozorili Sanadera na negativne pojave u sustavu policije i sustavu sigurnosti u Hrvatskoj, posebno na kriminalizaciju policijskog sustava. Spominje se i povezanost visokih dužnosnika i službenika sigurnosnog sustava s organiziranim kriminalom na Balkanu, ali i s međunarodnim kriminalnim miljeom. Navodno, su zbog toga i Vladimir Faber i Tomislav Karamarko trebali odstupiti!

No, to je još jedan lagani spin da se zamagli slika. Faber je smijenjen isključivo zbog toga što nije htio odustati od istrage o kamionima. Nije htio tolerirati kriminal HDZ-ove elite. Sanaderu je sigurno bilo daleko važnije zaštititi Rončevića (a samim tim i sebe) nego oslušivati sugestije iz Europe.

Čini se da je Vladimir Faber dobro izučio zanat i zna kako se nositi s moćnim mafijskim lobijem. Možda, kao Mile Parać, ima nešto snimljeno i pohranjeno... Nema sumnje da ima dobre karte u rukavu, jer mu nisu odrubili glavu. Što više, postavljen je na visoko mjesto državnog tajnika Ministarstva.

Afera o sumnjivoj kupovini nebojnih kamiona za MORH 2004. godine dugo se zataškavala i skrivala od javnosti. No, kad je konačno prodrila u medije pokrenuta je istraga po tipičnom komunističkom modelu. Kao što se događalo u nekadašnjem Komitetu SK, umjesto stručne istrage (policija, DORH) istragu o preskupim kamionima preuzelo je saborsko Povjerenstvo - potpuno

nekompetentno i nestručno tijelo. Istražna farsa započinje i na prvom svjedočenju 3. travnja general Jozo Miličević izjavljuje da je izravnom pogodbom o nabavi 39 tzv. nebojnih kamiona iz 2004. država oštećena za 14,8 milijuna kuna. U transkriptu svjedočenja stoji da je general optužio bivšeg HDZ-ova ministra obrane Berislava Rončevića, jer je od njega izrijekom tražio izmjenu sadržaja izvješća o spornoj nabavi kamiona za MORH.

Nakon što je predao izvješće, ali bez izmjena koje je od njega Rončević zatražio, pripadnici Inspektorata koji su radili na tom predmetu po kratkom su postupku smijenjeni. Rončević je predložio i Miličevićovo umirovljenje.

Čitam dalje, previše je toga, bilo bi dosadno iznositi nizove priglupih i subjektivnih zaključaka pojedinih članova Povjerenstva. U tom nestručnom, laičkom skupu „istražitelja“, argumenti i činjenice nisu imali nikakvu vrijednost. Smiješno je i zaista zaglupljujuće da je većina fantomskog Povjerenstva zaključila da general Miličević ne smije govoriti pred novinarima, jer mu je to zabranio ministar obrane Branko Vukelić.

Na kraju ove žalosne balade Saborsko istražno povjerenstvo za nabavu vojnih kamiona konačno se raspalo, a svaka je frakcija donijela svoje zaključke. Članovi HDZ-a i HSS-a održali su u ponedjeljak "sjednicu" Povjerenstva na kojoj su, naravno jednoglasno, zaključili da Berislav Rončević nije oštetio državni proračun nego je nabavio kvalitetne kamione.

U cijeloj ovoj farsu najupečatljiviji bio je genijalni amater pravnik, doktor Andrija Hebrang. Lansirao je glupost kakvu ni pas s maslom ne bi pojeo. Okosnica njegove diskusije je, da su krivi oni koji ukazuju na kriminalno nedjelo – a ne onaj koji ga čini (Rončević). Po Hebrangovoj pravdi treba osuditi i kazniti sve one koji se usuđuju reći lopovu da je lopov! On bi osudio i potjerao na Goli otok Nenada Stazića (jedan od rijetkih nekorumpiranih političara), predsjednika Povjerenstva koji se zaista trudio u pronalaženju pravih krivaca i ukazivao na Rončevića. Hebrang tvrdi da tako kaže zakon, da je kleveta prokazati kriminalca. Glasnika loše vijesti treba ubiti. Absurd! Užas! Grčevi u želucu, i u nekom zdravom želucu – ne samo u mom, bolesnom! Nema ništa gore od ozakonjenog zločina. Sve podignute ruke koje su takve zakone donijele – treba odsjeći!

Evidentno je i jasno svakom hrvatskom učeniku, studentu, djelatniku i starcu u staračkom domu da je Rončević oštetio vas, i mene i državu Hrvatsku za 15 milijuna kuna. Nije potrebno dodati da svi ovi navedeni slojevi društva znaju da je tih 15 milijuna kuna – pokradeno! Dio je otišao u Sanaderov blindirani BMW, dio na jedan od 80 tajnih računa HDZ-a u Austriji, a preostali dio direktno u nečiji džep.

I konačno jedna suvisla konstatacija predsjednika Mesića: "Previše se raspravlja o tome tko je otkrio nepravilnosti, umjesto tko je u tome sudjelovao.

Ne treba tu saborsko povjerenstvo već samo treba tražiti da se utvrdi odgovornost. U ovom slučaju svoj posao treba obaviti policija, Državno odvjetništvo i USKOK", naglasio je danas Mesić pitajući, između ostalog, zašto je u skraćenom izvješću Državne revizije izostavljena bit nabavke MORH-ovih kamiona, odnosno razlika u cijeni.

Policija i USKOK odradili su svoj posao u ovom slučaju korektno. Ministar unutrašnjih poslova Tomislav Karamarko, potvrdio je završetak financijsko-tehničkog vještačenja u slučaju "MORH-ovi kamioni". Ekspertizom na Strojarskom fakultetu utvrđeno je da su bitno jeftiniji kamioni MAN konstruirani također po NATO standardima, te su i u tehničkoj prednosti ispred kupljenih 15 milijuna kuna skupljih kamiona marke IVECO. Rončević je tvrdio drukčije; da kamioni MAN nisu u standardu NATO, braneći na taj način kupovinu preskupih kamiona marke IVECO. Rezultatom istrage policiji ostaje još samo dužnost da podigne kaznenu prijavu protiv potpisnika štetnog ugovora, a to je u ovom slučaju Rončević.

Što će reći Hebrang? Hoće li i dalje biti pametan? On se i prije isticao pametnim izjavama: "Korupcija nije vezana uz vlast, korupciju izmišlja kriminalni milje kako bi skrenuo pažnju s nekih svojih afera." (tijekom saborske rasprave o Zakonu o sprečavanju sukoba interesa, svibanj 2008.). Ako je tako vrstan u svom poslu (kirurg) – jadni pacijenti!

A, sada duboko udahnimo i pripremimo se na novi igrokaz o Rončeviću. Na scenu dolaze mučke iliti manipulacije, odnosno teške, rovovske, zakulisne igre. Najprije slijedi koordinacija DORH-a i Ravnateljstva policije, nakon povratka s puta glavnog državnog odvjetnika Mladena Bajića. Poznavajući Bajićevu „brzinu“, pitanje je kad će se i hoće li se uopće vratiti s puta. Zatim, kaznena prijava protiv sklapanja štetnog ugovora, nije u domeni rada USKOK-a, pa bi slučaj trebalo preuzeti Općinsko odvjetništvo u Zagrebu. Na pitanja; Hoće li, kada će, ili nikada neće - krenuti ta kaznena prijava??? – odgovore „samo zvijezde znaju“!

Prije godinu ili dvije, ni slučajno ta kaznena prijava ne bi ugledala svjetlo dana – kao što i nije ugledala iako se sve i prije znalo. No, danas je situacija nešto drukčija, Hrvatska puca po svim šavovima. Miševi se uvlače u svoja skrovišta, čuvaju se gladnih mačaka, naša vrhuška zazire od gladne ulice, sutra ili prekosutra netko će pitati, pitati...! A, netko će morati odgovarati za sva namjerna bacanja u koš; spisa, prijava i drugog papirnato „smeća“, godinama dugih odugovlačenja ili pak vrlo brzih, prebrzih oslobađanja povlaštenih.

Krim obrada koju spominje ministar Karamarko vrlo je neugodna po bivšeg ministra Rončevića. Za sklapanje štetnog ugovora predviđena je kazna zatvora do 3 godine. A, nepobitno je dokazano da je Rončević potpisao štetan ugovor.

Moguće je podizanje kaznene prijave i protiv osoba koje su znale da je ugovor štetan. U tom bi slučaju mogao biti osumnjičen i Ivica Bačić, bivši pomoćnik ministra obrane, a danas državni tajnik u MUP-u.

Sve je kristalno jasno – krivnja Rončeviću je dokazana!

Podizanje kaznene prijave – Hrvatska je pravna država!

Nepodizanje kaznene prijave – lopovska Hrvatska!

Druga groteskna vijest manje je bitna po materijalnoj vrijednosti, ali je u moralnom (odnosno nemoralnom) smislu - užasna!

Profesoricu Ekonomskog fakulteta Dešu Mlikotin-Tomić, koju USKOK uz još 23 osobe tereti za primanje mita, Senat zagrebačkog Sveučilišta jednoglasno je unaprijedio u trajno zvanje redovnog profesora. To je najviše zvanje koje se može postići na Sveučilištu, a donosi povećanje plaće od 1500 do 2000 kuna.

Podsjetimo, Deša Mlikotin-Tomić optužena je za davanje ocjena na neviđeno, te studentici Aleksandri Njegomirović upisala prolaznu ocjenu u zamjenu za novac. Na Županijskom sudu u tijeku je postupak protiv nje.

Rektor Sveučilišta Aleksa Bjeliš kazao je kako izbor u zvanje nema veze s nastavnim djelovanjem.

„Mi smo izbor prof. Mlikotin-Tomić u trajno zvanje redovitog profesora ujesen zaustavili, ali samo privremeno dok se ne završi istražni postupak. Istražni je postupak završio, a pokazalo se da u istrazi u pitanje nisu dovedeni nikakvi elementi koji se odnose na izbor u zvanje, pa nije bilo nikakvog razloga da se taj proces dalje zaustavlja“ - rekao je Aleksa Bjeliš, te dodao da fakulteti samostalno, na temelju optužnica, donose odluku hoće li, ili neće pokrenuti stegovni postupak. Naglasio je da to uopće nije povezano s izborom u zvanje.

Osim Deše Mlikotin-Tomić, veću plaću mogao bi dobiti i asistent Tomislav Gela za kojega je u tijeku postupak za izbor u zvanje docenta. On je nakon privođenja u sklopu akcije 'Indeks' neko vrijeme bio u pritvoru.

Može li gore? Kakav je to mentalni tumor u mozgu rektora Sveučilišta Alekse Bjeliša? Što je s tim Senatom, „jesu li ljudi ili im noge smrde“? Kako ih nije stid?

Afera Indeks ruši ugled svih generacija u Hrvatskoj, kompletne hrvatske znanosti. Danas ili sutra, kad kažem nekome da sam diplomirani inženjer (diplomirao sam 1967. godine u Zagrebu) nasmijat će mi se i pomisliti koliko sam profesora morao podmititi. Trebalo je učiti i položiti 56 ispita koliko ih je

bilo na mom fakultetu. Uz Dešu Mlikotin-Tomić i njoj slične, danas to nije potrebno – ako roditelji imaju eure...

Promicanjem podmitljivih profesora kriminalaca, Bjeliš i kompanija srozali su nešto najvrjednije, a to je moral onih koji podučavaju mlade naraštaje. Duboko su uvrijedili i povrijedili sve poštene učitelje, nastavnike i profesore.

Profesori su nekad bili moralna vertikala, pojam poštenja. Aleksu Bjeliša i članove Senata zagrebačkog Sveučilišta sramota je zvati profesorima.

Smjena Vladimira Fabera i sramotna priča o optuženici Deši Mlikotin-Tomić, nedvojbeni su dokazi da hrvatska vlast smatra svoje građane mentalno retardiranim. Loše je što to društvo s Markovog trga smatra da može činiti sve što hoće, ali dobro je što misle da su nedodirljivi.

A, nisu!!!

GLAVA XI.

Nije li zloća tvoja velika? I nepravdama tvojim ima li kraja?

KNJIGA O JOBUI, GL. 22/5

Opet sjedim na terasi sa zgrčenim prstima iznad tipkovnice. Ukočili su mi se od čekanja. Čekam prosvjetljenje, znak s neba, zapravo ne znam što čekam, ne znam kako započeti, kome se obratiti, gdje istresti svoj jad, tugu, bijes... Neću da budem dio hrvatskog stada utopljenog u mulj, blato i močvaru. Zločinci su me pokrali, opljačkali su mi domovinu za koju sam se borio oružjem, perom, politički, demokratski, etički, svakako... Stidim se zemlje u kojoj živim, otišao bih ali nemam kuda, Hrvatska mi je jedina domovina, nemam druge. Dosta mi je, ne mogu više!

Na povratku iz HV konzervirao sam dvije kragujevačke strojnice AK-47, strojnicu Stayer, kutiju streljiva 7,62 mm i desetak bomba. Sve to zakopao sam u šumi na Učki, iznad kuće u kojoj živim. U noćima, kad otvorenih očiju u mraku razmišljam o Njima, poželim uzeti bateriju i lopatu, otići u šumu, otkopati...

Jutro je pametnije od noći. Ne bi valjalo! Moram ih tužiti, legalnim putem tražiti da vrate imovinu stečenu na krvi mojih suboraca. Ne mogu sve tužiti, ima ih previše, tužit ću jednog, dvojicu.... Kad jedan padne – past će svi!

Zatvorio sam oči i podbočio rukama čelo. U sjećanju promiču slike Kupreškog polja, Popovog polja, Škabrnje, Mostara... U Mostaru je bilo najgore! 1993. godine u kasnu jesen izgubili smo vezu s naša dva snajperista u Mostaru. Otišao sam po njih u Mostar, srušen grad, jedva sam prepoznao moju gimnaziju, od kuće u kojoj sam odrastao ostali su samo temelji. Proveo sam

noć u gradu, nije bilo pet minuta bez praska granata. U jutro, sljedećeg dana pronašao sam naše specijalce u blizini Starog mosta. Tada sam posljednji puta vidio most moje mladosti. Više do 400 godina ispod njega je tekla zelena Neretva, najljepša rijeka na svijetu.

Nekoliko dana kasnije, 9. studenog 1993. godine Stari most je srušen.

U to vrijeme Specijalne postrojbe bile su dobro naoružane, ali ostala vojska sve do kraja 1994. godine oskudijevala je i u oružju i u opremi. Iako je međunarodna zajednica uvela embargo na kupovinu oružja, nabava nije bila problem. Trebalo je imati novac; dolare, marke, franke, lire... Crno tržište bilo je otvoreno.

Naviru sjećanja; jednog kišnog proljetnog jutra 1992. godine. Vlado Vranješ iz Opatije, sa svojim kombijem i ja sa svojim osobnim automobilom kao osiguranje, uputili smo se u jedno manje mjesto u austrijskim brdima. Izvršili smo uplatu u jednoj gostionici, a zatim smo vozili za vodičem šumskim putom duboko u brda. Iz dobro skrivenog skladišta, ukrcali smo puške do vrha u kombi.

Duboko u noći, preko Slovenije dopremili smo oružje u Hrvatsku. Takvih primjera bilo je mnogo.

Dakle, problem slabog naoružanja mogao se riješiti. Problem je bio novac.

Nedostatak novca za kupovinu oružja Tuđman i njegova svita dobro su iskoristili. Proglasili su naoružanje prioritetom «domovinske i iseljene Hrvatske». Skupljeno je ono što je već više puta bilo spomenuto u ovim tekstovima – bila je to golema milijardska svota novca u raznim valutama za koju nikada nećemo saznati kolika je bila. Uz donacije iz inozemstva, u financiranju obrane sudjelovali su i sami građani Hrvatske kupovinom svakakvog naoružanja (kalašnjikovi AK-47, škorpioni, papovke, vinčesterke, „pumperice“ mawerick, karabini, stari thompsoni 45 i dr.). Cijena jednog kalašnjikova u početku srpske agresije bila je od 700 do 1000 DEM, kasnije nešto niža. Nikada se neće saznati kolike su bile zarade hrvatskih trgovaca, manipulanata oružjem i ratnih profitera, jer se plaćalo uglavnom gotovinom, pa je kontrola nemoguća.

Istina o profiterstvu trgovine oružjem i naftom moguća je i realna samo po evidenciji poslijeratne imovine. Pri tomu treba razlikovati skupinu trgovaca oružjem koji nisu pokrali hrvatski novac nego su zaista isporučili ono za što im je plaćeno. Oni su uz svoju korektnu zaradu – pomogli nama dragovoljcima i braniteljima.

Druga skupina, znatno veća, a to se odnosi uglavnom na hrvatsku političku elitu, ratni su zločinci, profiteri koji su hrvatski novac „jamili“, a poluprazne i prazne kontejnere (umjesto punih oružjem) slali na bojišnice.

Slično je bilo i s naftom, no mnogo gore. Naftu su ti gadovi, hrvatski zločinci, slali preko Bosne pravo u srpske tenkove da ubijaju hrvatske branitelje. Na krvi naših domoljuba ubrali su teške milijune, ugradili ih u svoje dvorce, pokupovali rasne konje...

Mnogi će se upitati, kako to da smo uz - danas svima poznatu činjenicu da je politička elita pokrala najveći dio novca namijenjen za oružje – ipak imali naoružanje. O tome hrvatska vrhuška ne voli govoriti; za oružje i vojnu opremu pobrinuli su se dragovoljci, branitelji i njihovi zapovjednici, ljudi u odorama – ne oni u odijelima i kravatama iz toplih fotelja.

U rujnu 1991. godine Zbor narodne garde, narodna zaštita i policija započeli su osvajanje vojarni (kasarni JNA). Zaplijenjeno je mnogo oružja. U vojarni Varaždinskog korpusa ostalo nam je; blizu 27000 pušaka, tone streljiva, 75 tenkova T-55, nekoliko desetaka oklopnih transportera, pedesetak samovoznih protuzrakoplovnih raketnih sustava, 200 topovskih oruđa i dr.

U početku smo imali samo tenkove 55 - tice, Mnogi naši branitelji sjećaju se tih robusnih bojnih strojeva, njihove buke dok se kreću po brdovitom terenu, njihovih razornih topova. U početku rata nismo ništa znali o naprednim tenkovima 84. Dogodilo se jedne večeri da smo razgovarali motorolama i odjednom su počele padati granate u blizini. Srpski tenkovi 84 imali su elektroniku za detekciju ciljeva, registrirali su našu komunikaciju i okrenuli cijevi prema nama.

Tenkovi 84 bili su u to vrijeme među najmodernijim, s razornom artiljerijom, sensorima, odličnim nišanskim spravama, izuzetno pokretljivi i s kvalitetnim oklopom.

Kasnije su i naše postrojbe imale 84. No, jedan slučaj s tenkovima 84 ostat će u zapisima Domovinskog rata, kao nešto posebno, sramotno, podlo, žalosno - povijest rijetko bilježi slične slučajeve:

U vrijeme najžešćih borbi, državni vrh Hrvatske, u dogovoru s generalštabom JNA (Miloševićem) krajem 1991. zatražio je povlačenje 15 tenkova M-84 s bojišta istočne Slavonije. Tenkovi su listopada 1991. povučeni iz 108. slavonsko-brodske brigade HV-a koji su bili stacionirani prema Vukovaru. Neki tenkovi povučeni su direktno s bojišta gdje su jedan dan bili angažirani na proboju opsade Vukovara.

General Anton Tus ogorčen povlačenjem tenkova u najkritičnijem momentu odlazi Tuđmanu i prosvjeduje. Tuđman bez grižnje savjesti opravdava ovaj potez - poštivanjem ugovora koji je potpisala Vlada SFRJ i Kuvajt 1988. godine. Koje li ironije!

Za ovaj potez Tuđmana i hrvatskog vrha - za prodaju najmodernijih tenkova Kuvajtu u vrijeme najtežih borbi, slobodno se može reći da je zločinački

pothvat. Razlog je bio vrlo prozaičan; 2 milijuna dolara po tenku, 15 tenkova, trideset milijuna na inozemne privatne račune!

Za ovaj zajednički „sjajni“ posao Hrvatske i Srbije, najodgovorniji su bili; Tuđman, Šušak i miljenik porodice Tuđman, Ivan Čermak, u to vrijeme pomoćnik ministra obrane za logistiku.

Povlačeći paralelu s današnjicom vidimo da se ništa nije promijenilo, hrvatska politička elita grabila je i grabi, bez obzira na žrtve, narod, domovinu...

Bilo je i drugih izvora našeg naoružanja. Muslimani su već od početka 1992. godine dobivali vojnu pomoć od Saudijske Arabije i Irana. Oružje je stizalo u Hrvatsku zrakoplovima i brodovima iz Irana, Turske i Malezije. U prvoj fazi dostave naoružanja Armiji BiH od 1992. do 1993. godine, mi smo uzimali oko 30% od svakog kontingenta naoružanja. U drugoj fazi od 1993. do 1995. HV-u i HVO-u pripalo je oko 50% oružja i vojne opreme.

Iz gornjeg slijedi da je manji dio oružja i opreme kupljen na crnom tržištu a gro naše ratne opreme, oružja i streljiva bio je naš ratni plijen.

— · —

Već nekoliko dana, moje adrese (imam nekoliko adresa) zatrpane su mnogim porukama. Stižu desetine mailova svaki dan. Moji suradnici iz Hrvatske, iz Europe i SAD pokušavaju pronaći način na koji ćemo pokrenuti povrat imovine hrvatskih ratnih zločinaca, profitera. Suradnica iz Amerike proučava američke zakone i konzultira tamošnje pravnike. Iz Švicarske dobivam informacije o učinkovitom švicarskom modelu konfiskacije nezakonito stečene imovine. Švicarska nam je geografski blizu, ali po moralnim normama – svjetlosnim godinama daleko.

Mladi pravnik I. G. zaposlen u European Commission u Bruxellesu uvjeren je da će pronaći čarobnu formulu da probudi zaspalog Mladena Bajića. On smatra najvažnijim elementom činjenicu da ratni zločini ne zastarijevaju.

Skrećem pogled s portala, vidljivost je dobra, nazirem u daljini luk Krčkog mosta koji spaja kopno s Krkom. Nekad se zvao Titov most. Sunce probilo oblake, zrake obasjavaju most, sve ga bolje vidim. Titov most! Tito, drug Tito! Jugoslavija.

Ovih su dana novine pune Tita, uvijek bude tako kad se pojave veći problemi. Slično je bilo u i Rimu. U kriznim trenucima rimskog imperija, različite igre i zabava odvlačili su pozornost ljutitog naroda od stvarnih problema, pa je tako i nastala sintagma „Panem et circenses“ (kruha i igara). Za kruh narodu imperatori nikada se nisu previše brinuli, ali za igre su uvijek bili voljni izdvojiti hrpu dukata, talira ili eura. Autor te pametne izmišljotine rimski je poeta i satiričar Decimo Giunio Giovenale.

Dva tisućljeća kasnije pojavio se još jedan satiričar, Eric Athur Blair poznatiji kao George Orwell. U svom kulturnom romanu «1984.», navodi izraz „spin doctor“ koji označava manipulaciju, skretanje pozornosti na nešto drugo.

Novo vrijeme donosi nove norme i nove krilatice, posebice u Hrvatskoj. Kod nas ne vrijedi ono, „kruha i igara“ – nego „spina i igara“. Kruha je svakim danom, manje!

Mesićev nastup povodom Dana antifašističke borbe, 22. lipnja bio je izuzetno upečatljiv spin. Nije bilo ni jedne TV postaje, ni jednih novina koje nisu opširno i detaljno opisale teatralnu predstavu našeg predsjednika. Izgovorio je svašta – od nedavno gorljivog ustaše (treba vidjeti i čuti njegov nastup u Australiji prije nekoliko godina) transformirao se naš popularni predsjednik u pravog partizanskog komesara. Tito je opet postao “ljubičica bijela kojeg voli omladina cijela“, partizani su srušili fašizam (Hitlera, Mussolinija, valjda i japanske fašiste?) – ma kakve jame, Bleiburzi..., toga nije ni bilo!!!

U svojoj predstavi naš Stipe pomiješao je lončice i izjednačio komunizam i antifašizam. Ta dva pojma su u svojoj srži potpuno različiti. Osim privremenog partnerstva u Drugom svjetskom ratu protiv Hitlera – antifašizam i komunizam nemaju nikakve dodirne točke. Antifašizam nije izgrađen sustav nego općepoznata istina da je fašizam zločinački u ideji i u praksi. Antifašizam nema razrađen program, ni definirane statutarne elemente. Jedino relevantno je da se protiv fašizma i svih njegovih popratnih manifestacija – treba boriti.

Nasuprot tomu, komunizam je vrlo egzaktna i zatvorena cjelina. Razrađen je idejni i praktični dio programa, u svakom detalju su sve komponente dovršene; komunistički zakoni, statuti, akti, smjernice, pravilnici... Nema nepoznanica!

Antifašizam je u svom djelovanju imao isključivo pozitivne rezultate - komunizam je proizveo milijune žrtava i pustoš gdje god se pojavio.

Dakle stavljati znak jednakosti na antifašizam, komunizam, partizane, Tita... deplasirano je i pogrešno.

Činjenica je da u Hrvatskoj ima još uvijek onih koji vole Tita, ima još uvijek ulica s Titovim imenom, trgova... Ali, nitko ne može zanemariti zločine počinjene u doba Titove diktature. Česta pojava guranja glave u pijesak i namjerno brisanje komunističkih zločina iz sjećanja, može se donekle shvatiti, ali nikako i opravdati. Nema normalnog čovjeka koja može progutati suludi kult ličnosti koji je Tito izgradio i nametnuo. Što reći za njegovo samoproglašenje maršalom ili samoproglašenje trostrukim herojem Jugoslavije, što reći za drakonske kazne zbog verbalnog delikta, za tisuće likvidacija?

Za mentalnu ostavštinu koju je Tito ostavio novoj Hrvatskoj također se može reći da je zločinačka. U samom stvaranju nove Hrvatske, njegovi pioniri, kasnije skojevci i vjerni članovi Partije agresivno su se nametnuli i preuzeli vlast. Svima njima ideal i idol bio je drug Tito, idejni i faktični vođa svega što se događalo na ovim prostorima pet desetljeća prije pada Berlinskog zida. Čovjek koji se izdajama na najpodliji način rješavao svojih suradnika (ruska faza), legalno ubijao svoje suparnike (Goli otok), živio u nevjerojatnoj raskoši (brijunska faza) i za verbalni delikt propisivao godine robije – nije mogao biti moralni autoritet. Slabo – rađa slabo!, Titova djeca nisu mogla imati formirane civilizacijske norme i pušteni s lanca izgubili su sve kriterije.

Od Hrvatske napravili su moralnu nakazu i siromašnu zemlju.

U godinama koje su slijedile, oslobođeni stege Partije i obvezne Titove slike sa zida – grabili su bez ikakvih obzira. Po nezajažljivosti i pohlepi u stjecanju materijalnih dobara i kriminalu, zemlje bivšeg SSSR-a i Hrvatske prednjače svim ostalim tranzicijskim državama.

Nisu samo antifašizam i komunizam povoljne komponente za dobar spin. I s fašizmom se može naivnom puku zamagliti pogled. Za skretanje pozornosti s posvemašnjeg drpa vladajuće garniture, fašizam je vrlo učinkovit. Podržavanje fašističkih spektakla od strane vlasti na Thompsonovim koncertima i na nogometnim utakmicama, eklatantan su primjer:

Tisuće mladih ljudi na tribinama ili u gledalištima. Na jednoj strani gledališta mnoštvo frenetično urla: „Ubij, ubij!“ S druge strane odgovara druga skupina: „Srbina, Srbina!“. Skandiranje, ponavljanje do besvijesti! A onda, opet oni prvi: „Za dom!“ Druga strana uzdignutih ruku vrišti: „Spremni!“ Bizarno, smiješno, glupo – ali, postiže svrhu. Netko to planira. No, zašto ne reći, tko? Banda lopovska!

Manipulirana mladež, razigrani hormoni, vriska, Thompson visoko podiže mač, valjda treba nekoga zaklati... Nitko ne misli na sumorno sutra. Nacionalne i druge TV snimaju, vidi se svako lice, može se prepoznati svaki glasni „ustaša“.

U prvim redovima hrvatski ministri i visoki uglednici plješču, daju benevolentan blagoslov. Gro planovi, ozarena lica, predstavnici elite smješkuju se na crne odore, kukaste križeve, ustaške kape.

Mesić je zabrinut za naciju - mogli bi uskrsnuti Hitler, Goering i ostala fašistička kompanija. Koga to on zavarava? Sav taj hormonski teatar, divljanja i prizivanja davno usahlog fašizma – iracionalne su gluposti, šaka jada, igrokaz glupana. Predsjednik bi to mogao riješiti jednim, jedinim telefonskim razgovorom. Može nazvati ministra Karamarka, njihova suradnja i inače - više je nego dobra.

Dovoljno bi bilo da neki službenik pregleda TV snimke. Zatim, punoljetnim „ustašama“ treba poslati uplatnice da plate prekršajne kazne. Roditeljima maloljetnika „ustaša“ također treba poslati uplatnice da plate prekršajne kazne za svoju nestašnu dječicu. Gotovo! Kraj!

Nakon prvih naplata – nikom živom ne bi palo na pamet da glumi ubojicu Crnaca, Židova ili Srba. Čas posla, nema više crnih odora, ni znakovlja! Lako je to riješiti, ali politička elita zajedno s predsjednikom, to ne želi. Neće!

Razmišljam, vraćam se desetak i više godina unatrag. Upoznao sam Stjepana Mesića, bio sam s njim na „ti“. U svojoj prethodnoj knjizi izdvojio sam ga (uz Manolića) u pozitivnom smislu. Nije se bezobrazno ogrebao i opljačkao Hrvatsku kao ostali iz prve garniture na čelu s Tuđmanom. Zamjerio sam mu što se nije prije ogradio od njih. Znao je za ratne zločine, profiterstva, za Vukovarsku optužnicu, najveću sramotu Tuđmanove svite (prilog u Dodatcima)... Znao je sve.

Nije mi jasno što je htio postići s tim prenatlaženim antifašizmom i bespredmetnim miješanjem Tita, partizana i antifašista? Je li to bio još jedan spin, odvlačenje pozornosti javnosti od aktualnih problema? Vjerojatno, da! Znam da Stjepan Mesić nije naivan čovjek, ponajmanje naivan predsjednik. On zna što radi.

U posvemašnjem padu materijalnih i ostalih vrijednosti (recesija, godinama udaljena EU, narasli kriminal političke elite) – veličanje antifašista i Tita, može koristiti samo aktualnoj vlasti, jer regrutira potencijale u benignom smjeru. Spina i igara! Bude se stare emocije, umirovljenici zaborave da su gladni, nezaposleni zaborave da nemaju posla - ne gledaju nezajažljivu elitu, bandu lopovsku...

Teško je pretpostaviti zbog čega Mesić na kraju svoga mandata podržava posrnulu Vladu i pomaže rasapu svoje Republike Hrvatske?

Opet mobitel, na displayu brojke koje ne poznajem, odbijam poziv. Ne želim izgubiti nit, razmišljam o nekim novim podacima što kruže mrežom. Ne treba sve uzeti „zdravo za gotovo“, ali u moru informacija uvijek se nađu zrnca istine. Možda Mesić dobro radi, ako podržava ovu, i ovakvu Vladu, sposobnu samo za drp i nizašto više – prije će Hrvatska doći do kraja i sunovratiti se u ponor. U stanju u kojem se nalazi naša zemlja vrijedi krilatica: „Što gore, to bolje!“. Mora što prije doći do katarze, do neke nove varijante – svaka će biti bolja od ove.

Prisjetih se mog omiljenog filozofa, Friedricha Nietzschea. Pokušavam citirati po sjećanju:

Oh, braćo moja, jesam li ja okrutan? No, ja kažem: što pada, to treba još i gurnuti.

Sve ovo današnje – sve to pada, propada: tko bi to htio zadržati. No, ja ga hoću još i gurnuti!

Ja sam predigra boljih igrača, braćo moja. Primjer! Činite po mojem primjeru: Koga ne učite letjeti, učite ga – brže padati!

Ima informacija da Mesić želi nastaviti svoju političku karijeru i provesti ideju kojoj je po mojoj procjeni – sklon, a to je velika koalicija HDZ, SDP uz možda još dvije ili tri veće stranke. Takav model prošao bi u nekoj demokratskoj zemlji, no problem Hrvatske je u duboko ukorijenjenom općem nemoralu u politici. Zbog toga nas nikakva varijanta s istim ljudima, odnosno s današnjom Bandom lopovskom ne može spasiti. Moraju se dogoditi korjenite promjene. Taj eventualni Treći blok mora biti sastavljen od poštenih ljudi.

Ukoliko Mesić nakon svoga zadnjeg mandata zaista želi provesti neku vrstu Vlade nacionalnog spasa – slom Vlade i raskol u HDZ-u, kapitalne su komponente.

Ipak, takve i slične varijante nisu dovoljne. Mora se dogoditi nešto više. Prije svih političkih solucija i varijanata, mora se eliminirati najopasnijeg neprijatelja opstojnosti Republike Hrvatske – umreženost današnje aktualne politike i kriminala. Naš predsjednik Republike Hrvatske može na tom polju učiniti mnogo. Ako želi dobro svojoj i našoj domovini - mora zatražiti da zločinci vrate opljačkano Republici Hrvatskoj.

Nakon čarobne formule: „Odakle ti, to“?, hrvatski zločinci, ratni profiteri, naglo obogaćena kriminalna elita, veliki dio Hrvatskog sabora i Vlade – kompletna Banda lopovska -nestat će zauvijek sa scene. Milijardski dugovi države Hrvatske, konfisciranom imovinom – smanjit će se.

Ono što je bilo prije 50 godina ili prije dva stoljeća važno je kao povijesna pozadina svakog naroda – ali daleko je važnija današnjica. Hrvatskoj ne treba „spina i igara“, pustimo partizane, Tita, fašiste i antifašiste da počivaju u svojoj prošlosti. Hrvatska se mora odmah, sada, danas, izvući iz mulja, blata i močvare. Sutra će biti prekasno.

GLAVA XII.

Zmije, porodi aspidini, kako ćete pobjeći od presude u oganj pakleni?

EVANĐELJE PO MATEJU, GL. 23/33

Prvi srpanjski dan, kiša je prestala, kroz oblake proviruje sunce. Kosio sam travu i osjetio vibriranje mobitela u džepu. Čitam SMS Josipa Dell' Olia: „Kad brod tone, tone i zvone, na jarbolima stojimo mi!“

Nisam razumio što je želio reći i opet vibriranje mobitela. Javio se Domagoj: „Gad je pao!“.

Bacam kosu u travu, žurim na terasu, pritišćem tipku, nestrpljivo čekam da se podigne vista.

Sanader dao ostavku na mjesto premijera, povlači se iz političkog života, neće se kandidirati za predsjednika RH, napušta predsjedničku dužnost u HDZ-u, bit će samo počasni predsjednik stranke... Nevjerojatno!

1. srpnja 2009. godine, veliki datum, još jedan državni praznik! Za mene i za sve one koji žele dobro Hrvatskoj.

Nitko iz hrvatske vrhuške nije dao ostavku osim Miomira Žužula, genijalnog manipulatora, koji se morao povući zbog očigledne korupcije. Što je to natjeralo Sanadera...? Kaže da je umoran, da su razlozi osobni, da nije bolestan. Kajin izjavljuje: „Ne vjerujem Sanaderu ni kad ostavku daje“. Ima pravo, ne vjerujem mu ni ja.

Brdo poruka, mobitel stalno zvoni, brdo razgovora... Moja suradnica s Teološkog fakulteta prva se javila pitanjem, što ja mislim o ostavci Sanadera. Odgovorio sam jako kratko: Jako dobro!“.

Jako, jako dobro, odlično, izvrsno! Sanader je bio veliki lider, agresivan, moćan, karizmatičan, odličan govornik – veliki vođa Bande lopovske. Doveo je Hrvatsku do samog ruba ponora – bio sam siguran da će učiniti i onaj korak preko ruba. Dobro da nije. Srećom, otišao je, nadam se da se više nikada neće vratiti.

Ne vjerujem da je Sanader otišao zbog umora ili zbog politike, ponajmanje zbog neuspjeha s EU. Njemu je kao i njegovim prethodnicima, politika bila u drugom planu – služila mu je samo kao oruđe za stjecanje bogatstva. Sanader je bio na vrhu hijerarhije čvrstog saveza politike i kriminala – i tu je nešto puklo. Samo u nekom segmentu „crnog“ polja može se tražiti razlog njegove ostavke. Je li to prijetnja, ucjena ili nešto treće, teško je reći, ali pravi razlog ostavke mora biti iz mračne sfere krim miljea. Naš bivši premijer godinama je involviran u koloplet hrvatskog i međunarodnog političkog kriminala.

Za trenutak zastao sam u euforiji i trnci nelagode mi prođu niz leđa. Hm, nadam se da se više nikada neće vratiti, no to su samo želje. Možda se neće vratiti? Ali...? U tamnom Sanaderovom ozračju u kojem se vrte stotine milijuna eura ili dolara – moguće su bezbrojne varijante. Eventualna ucjena može se otkupiti, ucjenjivač ili ucjenjivači mogu preko noći zauvijek nestati. Ima i drugih mogućnosti...

Sanader je danas vrlo bogat čovjek, do nedavno nije imao ništa. U Hrvatsku se iz pečalbe vratio „prazan“, u inozemstvu je ostavio repove dugova. Tamo preko granice, gdje je rad u prvom planu – teatar slabo prolazi. U domovini se Sanader zaposlio u splitskom teatru kao intendant. I doktorirao teatrologiju.

O njegovoj autokratskoj vladavini od 2003. od 2009. godine moglo bi se napisati nekoliko knjiga. Nedvojbeno, najinteresantnije bi bile one iz žanra kriminalističkih romana. Ivo Sanader živa je ikona na nivou nestvarnih, izmišljenih, ali i stvarnih, likova poput legendarnih; Al Caponea, Lucky Luciana, Jeana Bedela Bokasse, Idi Amina, Lukašenka, Putina i drugih. Svi oni imaju zajedničke crte; bahatost, beskrupuloznost, bezobzirnu gramzljivost i nepoštovanje elementarne pravde.

Sanader je željeznom rukom držao sve poluge vlasti i kontrolirao velik dio medija, uključujući državnu TV i sve veće novine. Nekoliko preostalih neovisnih glasova i istraživačkih novinara sistematski su zastrašivani ili ubijani. Po uzoru na ruskog vlastodršca Vladimira Putina, Sanader je javno - i privatno - prijetio novinarima i poslovnim ljudima koji su denuncirali režimski favoritizam i galopirajuću korupciju. Premlaćivanja, prijetnje, pa i ubojstva svima koji su bili „kontra“ - postali su naša stvarnost.

Korumpiranjem oporbe i preuzimanjem vlasti nad pravosuđem, Sanader je bivšu jugoslavensku republiku uspio pretvoriti u pravu u mafijску državu. Uz pomoć svoje stranke (HDZ) postupno je demontirao sve novopečene demokratske institucije u državi.

Sintagma, „Hrvatska nema mafiju, nego mafija ima Hrvatsku“, općepoznata je u našoj javnosti – ali i u svijetu.

Prodor žalosne istine o Hrvatskoj u svijet učinjen je putem globalne mreže - najvećeg neprijatelja nedemokratskih sustava. Mnoštvo portala prenosi članke iz renomiranih svjetskih tjednika i dnevnika o tragičnoj zbilji u zemlji kriminala, Hrvatskoj.

U više navrata Washington Times objavio je kritičke članke o Hrvatskoj. U svezi već spomenutog članka iz američkog dnevnika Wall Street Journal o korupciji u Hrvatskoj treba dodati da je autorica Nataša Srdoč bila izložena prijetnjama i zlostavljanju od strane HDZ-ovih dužnosnika. Umjesto istrage o prijetnjama, uslijedile su represivne mjere; kontrole članstva i aktivnosti Adriatic Instituta, te utvrđivanje izvora financiranja. Upotrijebljen je Hebrangov model; ubij glasnika koji donosi lošu vijest!

Sanader je za sobom ostavio mnogo lošeg – no, najgora ostavština golema je korupcija koja je obogaljila hrvatsku ekonomiju. On i njegova svita stavili su točku na „i“ na već opljačkano hrvatsko društveno vlasništvo. Mito, korupcija, sumnjiva privatizacija i pronevjere proračunskih sredstava dostigle su svoju kulminaciju. Jedini mogući protivnik toj kriminalnoj vladavini, Državno

odvjetništvo (DORH) u potpunosti je podvrgnuto i apsolutno je podložno Sanaderovoj samovolji.

Oporbu je Sanader najlakše umirio. Najopasnije protivnike jednostavno je kupio, jer raspolaže s golemim sredstvima. U Austriji HDZ ima preko 80 tajnih bankovnih računa s ukupnim kapitalom većim od 500.000.000 (pola milijarde) dolara ukradenog hrvatskog novca.

Evidentan i svima vidljiv bio je potez kupovine HSS-a na zadnjim izborima. Ta stranka tijekom izborne kampanje neskriveno je podržavala SDP i slovila kao njen prirodan partner. No, iznenada i neočekivano, nakon izbora, Hrvatska seljačka stranka koalirala je s HDZ-om i tako Sanaderu omogućila još jedan mandat. Sanaderu je to bilo neophodno potrebno da pokrije crne tragove.

Čini se da ipak nije uspio završiti posao – morao je otići prije vremena. Dio tragova nije izbrisan – ostao je!

Hrvatska seljačka stranka prevarila je svoje birače, zauvijek izgubila svaki kredibilitet, ne samo u biračkom tijelu, nego i daleko šire. HSS je do nedavno svojom tradicijom i umjerenošću plijenila simpatije mnogih. Danas, sa svojim predsjednikom izaziva preziran podsmijeh u cijeloj državi.

Ali, nekima se masno isplatilo! Nema nikakve sumnje da je dio milijunčića s onih 80 tajnih HDZ-ovih računa završio u džepovima lidera stranke HSS-a.

Budućnost HSS-a moguća je samo korjenitom rekonstrukcijom i novim početkom. U protivnom vrlo je realno – gašenje!

Teško je reći koliko je Sanader nagomilao na svoje tajne račune, no poznavajući gramzljivost hrvatske elite – to je veliko bogatstvo. Sanader se i dalje vozi u blindiranom BMW–eu od 600.000 eura, mijenja satove iz kolekcije vrijedne 200.000 dolara i živi u ilegalno oduzetoj, vlastitoj otmjenoj vili...

Sanaderov uspon započeo je devedesetih godina, u ono vrijeme kad je Tuđmanov kriminalni model pljačkanja Hrvatske već bio razrađen. Sanader je tada bio zamjenik ministra vanjskih poslova Republike Hrvatske i jedan od glavnih povjerenika poslovnog sustava Hypo banke u Hrvatskoj. Drzak i arogantan u nastupu, ušao je u tamni krug međunarodnih financijskih transakcija. Sanader je sudionik najveće financijske afere u Hrvatskoj – pranja novca u sustavu poduzeća i banaka Hypo Alpe Adria banke iz Austrije. Tijekom idućih godina austrijska Hypo banka (uz pomoć; Ive Sanadera, Mate Granića i Bože Prke) prala je novac opljačkan iz Hrvatske plasmanima kreditnih sredstava i davanjem tajnih kredita hrvatskoj vladi.

2008. godine austrijski parlament pokrenuo je istragu o poslovanju Hypo banke u Hrvatskoj u cilju zaštite austrijske Hypo banke, a zbog produblivanja

krize oko međunarodne afere pranja novca. Željelo se zaustaviti daljnje kriminalno djelovanje i zataškati aferu. Ključni dokument Dossier Hypo koji dokazuje kriminalnu spregu Sanadera i Hypo banke trebao je nestati. Cijeli slučaj proglašen je najstrožom tajnom HDZ-ove administracije.

Dokumenti su zapečaćeni i spremljeni, a Sanader je bio uvjeren da nitko drugi nema Dossier Hypo. Ali - ima!!! Za nekoliko minuta moguće je taj „tajni“ dokument staviti na Internet i 7 milijarda stanovnika Zemlje mogu ga vidjeti na ekranima, a oni pismeni i pročitati.

O Sanaderovom zgrtanju novca moglo bi se pisati mjesecima, ali sterilne tekstove s mnogo brojki i podataka – dosadno je čitati, pa ih mnogi preskaču ili odbacuju.

A, ja dragi čitatelji želim da vi čitate, da pročitate - i da razmislite o svakoj rečenici iz ove knjige.

Nikada ne ćemo saznati koliko eura i dolara Sanader ima na računima, no i ono što se vidi – previše je!. To je mogao zaraditi samo na jedan način – ilegalno (krađom, pljačkom, korupcijom...). To je lako dokazati, dovoljno mu je uputiti onu čarobnu rečenicu: „Odakle ti to?“.

Naš pasivni i naivni puk koji ne razmišlja previše, u početku mandata dr. sc. Ive Sanadera (spomenuto je, doktorirao je teatrologiju) bio je prevaren njegovim teatralnim nastupima. No, ubrzo je otkriven od onih koji nisu sasvim gluhi i slijepi. Sanader je cijeli svoj mandat lagao svom narodu, Sve je temeljio na obećanjima koja se nisu ispunjavala, na demagoškim projektima i na izbjegavanju odgovornosti.

Zadnji potezi koje je povukao prije povlačenja s premijerske dužnosti također su prevara. Jedno od Sanaderovih predizbornih obećanja bilo je da će nova vlada imati manje ministarstava nego prethodne. Slagao je. Nakon samih izbora, izmislio je ministarstvo turizma da bi se udovoljilo HSS-u, podijelio je ministarstvo poljoprivrede da bi u vladu uvukao Petra Čobankovića i Božidara Pankrećića. To su bili novi nameti na narod, novi milijuni, automobili, garaže, vozači, tajnici, tajnice, osoblje, skupi prostori, oprema....

Nova kadrovska preslagivanja koja se sada najavljuju pokazuju svu Sanaderovu bahatost i socijalnu neosjetljivost. U vrijeme najlošijeg gospodarskog stanja od 1999. godine, on bezobrazno uvodi dva (!) nova ministra. Bianca Matković trebala bi postati nova ministrica bez portfelja za europske integracije. Vraća na scenu i političkog dinosaurusu Davorina Mlakara, koji je nakon vođenja ministarstva uprave u Tuđmanovim vladama i loše veleposlaničke afere u Japanu, radio u Agrokoru.

Sanader i dalje na račun poreznih obveznika instalira sebi vjerne ljude na najvišim državnim mjestima. Zašto? Oni mu ne mogu čuvati leđa. Nitko mu ne može čuvati leđa. Nitko mu neće moći pomoći.

Pankretić bježi nakon havarije koju je HSS prouzročio u ministarstvu poljoprivrede. Odgovornost za njegove neuspjehe preuzet će simpatični, debeljuškasti Petar Čobanković. To ima smisla, ministarstvo se jednostavno vraća na ono što je trebalo biti (bez Pankretića). No, Sanader umjesto da nesposobnog Pankretića pošalje na biro rada, gura ga na mjesto potpredsjednika vlade. To znači promaknuće - još milijunskih troškova, automobila, tajnica, još nepotrebnih nameta...

Umjesto da smanji državnu potrošnju, Sanader i HDZ nabijaju deficit od novih 15 milijarda (u obračanjima javnosti to priznaje i sam ministar financija).

Dakle, premijer daje ostavku i u naslijeđe ostavlja nova ministarstva, pojačava administraciju i proizvodi nove troškove.

Bahat, tašt i korumpiran, Sanader je bezobzirno iskoristio svoj položaj za bogaćenje i vlastiti interes. Iscijedio je zadnju kap krvi iz Hrvatske, i napustio položaj bez obrazloženja. Izdao je gotovo svaki segment hrvatskog društva. Njegova politika brzog pristupa EU izdala je hrvatske poljoprivrednike i ribare. Nije podržao socijalni nauk Crkve o životu i gay brakovima. Degradirao je hrvatsku demokraciju otvorenim kriminalom i potpunom kastracijom Državnog odvjetništva i pravosuđa. Upropastio je hrvatsku mladež i srednju klasu enormnim milijardskim dugovima koji će se otplaćivati generacijama.

I konačno, bio je nelojalan prema svojoj zemlji - i njenim ponosnim veteranima – poslao je generala Antu Gotovinu na Haaški sud za ratne zločine na temelju izmišljenih optužbi. Svi koji su poznavali Antu Gotovinu i njegovo djelo znaju da su te optužbe zaista izmišljene. Ja, osobno siguran sam u to. Imao sam čast da mi je izvjesno vrijeme, pretpostavljeni bio general (tada brigadir) Ante Gotovina. Upoznao sam ga, ne samo kao časnika nego i osobno. O njemu imam visoko mišljenje. Izvanrednog pamćenja, vrlo inteligentan, skupio je mnogo znanja ne samo po profesionalnoj liniji. Nikad nije iskazivao negativni, agresivni i nacionalistički naboj. Ante Gotovina u svom ratnom djelovanju nikada, ni u kriznim momentima, nije izašao izvan okvira čiste vojne profesionalnosti. Djelovao je objektivno i najbolje u svakoj prilici. On je ratni heroj Republike Hrvatske, a ne ratni zločinac. Zločinci su oni koji su ga poslali tamo i zbog kojih je tamo.

To je ono lice Sanadera i njegove stranke koje vidi neuki i pasivni puk – jer se to ne može sakriti! Ono drugo lice iz mračnog ozračja kriminala, također je vidljivo, ali javnost zatvara oči. Zašto? Što je razlog tomu? Je li to linija manjeg otpora, bježanje od sukoba? Je li to strah?

Nismo uvijek bili kukavne babe, nismo se bojali moćne JNA, ni Arkanovih tigrova. Čini se da je lakše bilo na bojnopolju, neprijatelj je sprijeda, borba se vodi oči u oči. Banda lopovska je gadniji protivnik, napada u potaji, lukavo, nož u leđa, podlo...

Javnost mora otvoriti oči. Sanaderu treba što prije uputiti famozno pitanje: „Odakle ti to što imaš?“. A, zatim ćemo njegovu otmjenu vilu adaptirati - pretvoriti je u dječji vrtić.

Sanader je radio po pogubnom Tuđmanovom modelu „200 bogatih obitelji“. Njegova je obitelj došla u sam vrh tih „200“. To mu je bio glavni cilj.

Državu je bivši premijer sustavno vodio u propast. Srećom, taj dio posla nije u potpunosti završio.

· —

Dogodilo se sve na brzinu, u nekoliko dana. Jalovi komentari u tisku, na TV, nagađanja o razlozima Sanaderove ostavke! Oporba s vrlo umjerenim i previše pristojnim Milanovićem na čelu „kao“ traži izvanredne izbore. Jadno, naivno, glupo...! Kakvi izbori s 555.000 lažnih glasova, dvostrukih, trostrukih, peterostrukih? I s 500.000.000 (slovima: petsto milijuna) dolara na HDZ-ovim tajnim računima? To je farsa, nema veze s izborima! S lažnim biračima i s hrpom eura - sve se zna! Pa, ni naš dragi drug Tito (ljubičica bijela) da se kojim slučajem vrati - ne bi dobio izbore, a kamo li oporba.

Da je oporba, oporba – tražila bi da se uredi birački spiskovi i da se HDZ-u oduzme 500.000.000 dolara pokradenih od hrvatskog naroda. A, tek onda izbori!

6. srpnja 2009. Jadranka Kosor dobila je povjerenje Hrvatskog sabora, te postala demokratski izabrana predsjednica Vlade Republike Hrvatske. Bilo bi ozbiljno da se ne spominje ono „demokratski“ – ovako je smiješno!

Najsmješniji u ovoj priči bio je Jarnjak pri izboru Jadranke za šeficu stranke dva dana ranije. Glasovalo se javno, jer da je bilo tajno, Sanaderova izabranica nikad ne bi bila izabrana. Jarnjak je euforično uzviknuo: „Tko je za? I isti čas dodao – „Svi!!!“. A, onda: „Ima li tko protiv?“, i opet isti čas, glasno, preglasno: „NEMA!!!“ Devet tisuća izaslanika nisu stigli niti podignuti ruke, niti što prozboriti, a komedija je već bila završena...

Bilo bi bolje da TV nije prenosila Jarnjakov show. Gledatelji su tog dana imali slab apetit.

Isti ljudi, malo rotacije, dva nova ministarstva s novim pomoćnicima ministara, novim vozačima, novim tajnicima, sekretaricama i ostalom svitom, novim automobilima, garažama, uredima... Ukratko, novi nameti!

Ministar pravosuđa isti, isti je i nezamjenjivi, fantastični, nevjerojatni Mladen Bajić. Čitam članak na jednom portalu s naslovom: „Hoće li Bajić procesuirati Sanadera?“.

Kakva naivnost, glupost! Ma, kakvo procesuiranje! Sanaderu i ostalim „Sanaderima“ neće pasti dlaka s glave sve dok su Bajić i „Bajići“ na cjelogodišnjem, godišnjem odmoru.

Ipak, ipak.... Strah! Strah, čudna tvorevina, skrivena duboko u moždanim vijugama, razvija se polako, a onda prasne, eksplodira, pretvori se u paniku. Strah je sličan varljivoj tišini mračnih noći u gustim šumama. Sve je mirno, tiho, ali to je samo privid, lažni mir - jer zvijeri vrebaju iz tame. Prikradaju se nečujno žrtvi, zatim skok, lovac zabija pande u leđa i oštre zube u vrat. Počinje krvava gozba.

Naš bivši premijer se boji. Car je gol. Nezaštićen! Hoće u Sabor – želi imunitet. Uz njegove milijune, ne treba mu nikakva saborska plaća ili mirovina – ali panično mu treba imunitet. Tko zna što će biti sutra? Hoće li Bajić biti na stalnom godišnjem odmoru –hoće li biti i gdje će biti...?

Ostaje nam samo da čekamo. Ne ćemo dugo!

Jadranka Kosor krenula je po oprobanom modelu Josifa Visarionovića Staljina: „Narod je kao vijak, što ga bolje stisneš – bolje drži“. Recesiju i totalno osiromašenje svoje zemlje nova premijerka počela je rješavati rezanjem plaća i mirovina uz bezobraznu krilaticu: „Svi moramo solidarno i tako dalje i tako dalje...“

Solidarno! Uz bezobrazno visoka primanja i stalne krađe hrvatskih resursa - hrvatsko moralno smeće, Banda lopovska - spominje solidarnost sa siromašnim pukom i gladnim umirovljenicima. Kako ih nije stid! Zašto ti opskurni glumci ove hrvatske tragedije koju zovemo država – ne spuste sebi plaće na 5.000 kuna i ne vrate ono što su nam pokrali? Onda mogu govoriti o solidarnosti.

Nadalje, kaže premijerka da Pelješki most ide dalje, usporeno, ali ide! Lopovski, Pelješki most! – previše je Banda lopovska uložila truda i našeg novca u kupovinu milijuna kvadrata zemlje na Pelješcu - da zarade još više milijuna dolara ili eura. Zato ne žele odustati. No, neće ići, previše se zna - vjerojatno se most nikada neće izgraditi.

Premijerka ne pokazuje znakove da će osim deplasirane, restriktivne kozmetike i fanatične zaštite elite - pokušati ekonomske probleme rješavati uz konzultacije s relevantnim stručnjacima. Ona „tipično ženski“ (kako je sama izjavila), od Hrvatske pravi, krumpir salatu.

Jadranka Kosor ovih dana ide u Bruxelles – ne znam po što! Ivo Sanader smiješi nam se s jahte. Dokle ćemo tako? Dokle će hrvatska stoka biti stoka?

Staljinova umotvorina da je narod kao vijak - što ga bolje stisneš, bolje drži – ima i drugu istinu: Ako vijak previše stisneš – pukne!

Vraćam se na svoju opsesiju – povrat imovine državi Hrvatskoj. Zašto nitko ne spominje povrat opljačkanog? Jasno je da Banda lopovska o tome šuti, ali zašto svi ostali šute? Zar su baš svi hrvatski intelektualci pomrli, valjda je netko ostao živ! Gdje su istraživački novinari?

Svaki čovjek zna što je elementarna pravda, mnogi počesto godinama zatvaraju oči zbog straha – ali prije ili kasnije progledaju.

Nepravedno je da zločinci čine zločine, nepravedno je da lopovi krađu, da hrvatski zlotvori pljačkaju moju, tvoju, vašu domovinu. Nepravedno je da Banda lopovska pokraj enormnih saborskih, ministarskih i inih plaća – gomila pokradene hrvatske milijune na svoje tajne račune.

Moramo to vratiti: mojoj, tvojoj, vašoj domovini! Ne vrijede tužbe ili žalbe naše uštogljeno NEneovisno tužiteljstvo i NEneovisno sudstvo – odbit će svaku tužbu ili žalbu, naći će stotinu paragrafa, zakonskih članaka i ostalih pravnih i nepravni zavrzlama. Da nam svima zatvori oči.

Moji suradnici (konzultirao sam se s 13 diplomiranih pravnika i s mnogo više laika) uvjerali su me da ne mogu tužiti zločince moje domovine – jer nemam pravo na to. Ti zločinci koje želim tužiti navodno su subjekt države, pa ih ne mogu tužiti, odnosno povrat imovine bi bio državi – pa ja nemam pravo tražiti da oni vrate opljačkanu državu (jer to nije moja stvar) - i tako dalje i tako dalje...

Treba naći drugi put!

— · —

Srpanjska noć, 3 sata, tišina u krošnjama borova, kroz raspukle oblake proviruje mjesec - još su mi prsti nad tipkovnicom. Kažu da u 3 sata noćne sablasti izlaze iz svojih dvorova i traže svježnu krv. Zatvaram oči, javljaju se neki crveni tonovi, krugovi, kovitlaju se. Je li to pakao, pakleni đavolji ples? Poručuju li mi što iz pakla?

Apage, satanas!

Ne odustajem! Našao sam rješenje. Ne mogu oni mene odbijati – imam elementarno pravo da tražim – nema nitko ako ja nemam to pravo. Stvarao sam ovu državu, borio se za nju svim sredstvima i na sve načine, borim se i

danas. Pokrali su mene i moju zemlju, neću odustati. Kad ne mogu pravno borit ću se „nepravno“ tako da tražim da vrate ono što je moje, tvoje i vaše.

Tražim da Netko zločincima, profiterima i cijeloj bandi lopovskoj postavi ona dva pitanja:

„Odakle ti to?

Jesi li platio porez na to?“

Svejedno mi je tko će poslati tog Nekoga da pita; Državno odvjetništvo Republike Hrvatske, predsjednik Republike Hrvatske, predsjednica Vlade Republike Hrvatske, ministar Ministarstva pravosuđa ili predsjednik Hrvatskog sabora.

Namjerno ne imenujem nikoga, možda će već sutra ili prekosutra neki drugi ljudi obnašati dužnosti navedenih institucija.

Pa ako ništa neće poduzeti ovi danas, ako se ogluše - hoće oni sutra ili prekosutra! Netko mora, ne možemo zauvijek ostati u mulju, blatu i močvari.

SAŠA RADOVIĆ

Opatija, Šetalište Mate Tentora kbr. 2

Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske
Predsjedniku Republike Hrvatske
Predsjednici Vlade Republike Hrvatske
Ministru Ministarstva pravosuđa
Predsjedniku Hrvatskog sabora.

Poštovani,

Neosporno je da postoje indicije da je Ivan Čermak stekao svoje enormno bogatstvo ratnim profiterstvom. Na taj je način ošteti mene osobno, kao i državu Hrvatsku, te molim cijenjeni Naslov da mu postavi pitanja:

Odakle Vam to, poštovani generale?

Jeste li platili porez na to?

Ukoliko Ivan Čermak ne odgovori na to pitanje, i ne da dokumentirano porijeklo imovine, tražim da mu se konfiscira imovina i ista vrati meni i državi Hrvatskoj.

Ujedno se odričem svoga dijela opljačkane imovine u korist države Hrvatske.

Napominjem da ratni zločini ne zastarijevaju.

Uljudno Vas molim da me izvijestite o učinjenom.

Opatija, 1. kolovoza 2009. godine.

S osobitim poštovanjem!

Saša Radović

Prilog:

Dokaz za indicije:

Knjiga „Vratite opljačkano, bando lopovska!“.

SAŠA RADOVIĆ

Opatija, Šetalište Mate Tentora kbr. 2

Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske

Predsjedniku Republike Hrvatske

Predsjednici Vlade Republike Hrvatske

Ministru Ministarstva pravosuđa

Predsjedniku Hrvatskog sabora.

Poštovani,

Neosporno je da postoje indicije da je Hrvoje Šarinić stekao svoje enormno bogatstvo ratnim profiterstvom. Na taj je način oštetio mene osobno, kao i državu Hrvatsku, te molim cijenjeni Naslov da mu postavi pitanja:

Odakle Vam to, poštovani gospodine?

Jeste li platili porez na to?

Ukoliko Hrvoje Šarinić ne odgovori na ta pitanja, i ne da dokumentirano porijeklo imovine, tražim da mu se konfiscira imovina i ista vrati meni i državi Hrvatskoj.

Ujedno se odričem svoga dijela opljačkane imovine u korist države Hrvatske.

Napominjem da ratni zločini ne zastarijevaju.

Uljudno Vas molim da me izvijestite o učinjenom.

Opatija, 1. kolovoza 2009. godine.

S osobitim poštovanjem!

Saša Radović

Prilog:
Dokaz za indicije:
Knjiga „Vratite opljačkano, bando lopovska!“.
SAŠA RADOVIĆ
Opatija, Šetalište Mate Tentora kbr. 2

Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske
Predsjedniku Republike Hrvatske
Predsjednici Vlade Republike Hrvatske
Ministru Ministarstva pravosuđa
Predsjedniku Hrvatskog sabora.

Poštovani,

Neosporno je da postoje indicije da je Dubravka Šuica stekla bogatstvo neprilično za razdoblje svojih mandata gradonačelnice. Na taj je način oštetila mene osobno, kao i državu Hrvatsku, te molim cijenjeni Naslov da joj postavi pitanja:

Odakle Vam to, poštovana gospođo?

Jeste li platili porez na to?

Ukoliko Dubravka Šuica ne odgovori na to pitanja, i ne da dokumentirano porijeklo imovine, tražim da joj se konfiscira imovina i ista vrati meni i državi Hrvatskoj.

Ujedno se odričem svoga dijela opljačkane imovine u korist države Hrvatske.

Uljudno Vas molim da me izvijestite o učinjenom.

Opatija, 1. kolovoza 2009. godine.

S osobitim poštovanjem!
Saša Radović

Prilog:
Dokaz za indicije:
Knjiga „Vratite opljačkano, bando lopovska!“.

Pisma će otići u koš, Ali, treba pisati, pisati, slati... , remetiti san Bandi lopovskoj! Ako i pobacaju sva pisma – ostat će ova knjiga, crnim slovima na bijelom papiru ispisana istina. Tu istinu ne mogu baciti u koš, ostat će u ormarima, na policama biblioteka – ostat će za povijest. Čitat će je danas, dogodine i za deset godina... Čitat će je i budući naraštaji.

I sigurno je da će se jedno jutro dogoditi; Onaj Netko pokucat će na vrata. I upitati...

Vjerujem, znam da će se to dogoditi. Možda ne danas ili sutra, ali hoće! Mora! Ne može Hrvatska do vijeka ostati moralna nakaza kakva je danas.

Iza dugih godina tmurnih i olujnih oblaka – provirit će sunce.

Pitate se zašto baš oni; Čermak, Šarinić i Šuica, dobro je znano da ima još mnogo takvih? No, to uopće nije važno - ponovit ću ako treba sto puta; ako padne bilo tko iz Bande lopovske – past će svi. Past će oni manji, i veći, pa i najveći od svih, Ivo Sanader (njegovu vilu pretvorit ćemo u dječji vrtić)!

Troje izabranih predstavnici su skupina od kojih treba početi.

Ivana Čermaka izabrao sam kao pojam ratnog zločinca, profitera, takvih je malo u dugoj povijesti ratova. Smatram da njegovu imovinu treba odmah konfiscirati, a njegov glamurozni dvorac Klokovec koji je poprskan krvlju hrvatskih dragovoljaca i branitelja – treba pretvoriti u starački dom.

Hrvoje Šarinić karakterističan je predstavnik prve garniture podle Tuđmanove skupine profitera koja je tiho i lukavo pokrala moju zemlju.

Dubravka Šuica, daleko siromašnija od ostalih (što je nekoliko milijuna eura prema golemim bogatstvima tajkuna?) eklatantan je primjer novog vala modernog drpa novostasalih hrvatskih lopova.

Nemojte biti razočarani zbog toga što nisu spomenuti i drugi predstavnici iz kluba „200 obitelji“ i drugi slučajevi (Vidošević, Pašalić, Vukelić, Škegro, Kerum, Zubak, Štokić, Maras, Vrhovnik, Ostoja, Ježić, Todorić, Rajić i niz drugih). Likovi i afere u ovoj knjizi izabrani su uglavnom metodom slučajnog odabira. Kad bi netko htio opisati sve hrvatske zločince koji su od naše lijepe domovine učinili ovo što je ona danas, ne bi bila dovoljna knjiga - nego cijela biblioteka.

Pred nama je vrlo problematična budućnost. Imamo dvije mogućnosti:

Prva mogućnost je: hrvatski dragovoljci, branitelji, usahli građanski sloj i umirovljenici, pomrijet će u siromaštvu i bijedi. Mladi naraštaji provest će svoj radni vijek u otplaćivanju dugova koje su stvorili hrvatski zločinci po pogubnom Tuđmanovom modelu iz 1990. godine.

„200 obitelji“ živjet će dugo i sretno.

Druga mogućnost je u korjenitoj promjeni razmišljanja i djelovanja: javnost mora shvatiti da korupcijske afere, pokradeni milijuni i milijarde moraju dobiti svoj pravedni epilog; procesuiranje i konfisciranje nezakonito stečene imovine Bande lopovske.

Treba javno izreći da je onih 500.000.000 (pola milijarde) dolara na tajnim računima HDZ-a opljačkani novac hrvatskog naroda. To nije nikakva nepoznanica, ni tajna. HDZ –u, satelitima i svima koji podržavaju takvu politiku mora slijediti brza politička propast. To je moguće i neminovno. Dobar primjer je talijanska Democrazia Cristiana, koja je vladala Italijom punih 48 godina. Ta stranka raspala se takoreći preko noći nakon skandala 1992. godine - antikorupcijske istrage milanskog suda pod imenom, "Čiste ruke" (Mani pulite).

Hrvatska javnost treba javno poslati poruku „200 obitelji“:

VRATITE OPLJAČKANO, BANDO LOPOVSKA!

I ustrajati u tome!

KRAJ

DODATAK

PODATCI O VIŠKU BIRAČA 2004. GODINE

Tada je bilo „samo“ 555.000 lažnih birača, no danas – poznavajući Bandu lopovsku – vjerojatno ih ima još više!

Prema podacima Državnog izbornog povjerenstva RH
<http://www.izbori.hru> privremenim rezultatima izbora do 3. siječnja u 16 sati može se naći slijedeće:

Ukupan broj birača (na biračkim spiskovima)4.402.045

Glasovalo 2.226.812

ili50,59%

Od toga

Broj birača u inozemstvu400.030

Glasovalo 77.578

ili19,39%

Ne ulazeći uopće u analizu broja glasova svakog kandidata na osnovi tih podataka slijedi da je:

Unutar Hrvatske ukupno birača 4.002.015 (4.402.045 – 400.030)

Prema statističkom ljetopisu RH za 2004. godinu Državnog zavoda za statistiku RH

<http://www.dzs.hr/ljetopis2002/LjFrameH.htm>

iz tablica o stanovništvu:

<http://www.dzs.hr/ljetopis2002/2004/05-094-102-tab.pdf> str. 94-102 prema popisu iz 2001. slijedi da je:

Ukupan broj stanovnika u Hrvatskoj 4.437.460

Od tog broja treba odbiti broj stanovnika mlađih od 18 godina koji nemaju pravo glasa (ustav RH članak 45.)

Njih je ukupno 990.457 (758.000 starih 0-14 god tabl.5.4 str.95 i

232.457 starih 14 – 18 god. tabl. 5.6 str.96)

Iz toga slijedi da je u Hrvatskoj:

Ukupan broj stanovnika koji mogu birati 3.447.003 (4.437.460 – 990.457)

Dakle, u spiskovima Državnog izbornog povjerenstva ima 555.012 (4.002.015 – 3.447.003) birača više nego što ima stanovnika u Hrvatskoj s biračkim pravom prema podacima DSZ, odnosno 16% više. Kad se tome doda i 400.030 birača u inozemstvu – ukupan broj birača (prema DIP-u) veći je za 955.042 ili 27,7% više nego što živi ljudi s biračkim pravom u Hrvatskoj (prema DZS) i koji plaćaju poreze državi u kojoj žive.

S obzirom da u Hrvatskoj ima 555 tisuća birača viška, slijedi;

da neki stanovnici Hrvatske imaju dva ili više biračkih prava,

da 555 tisuća birača fizički ne postoji,

da se s viškom od 555 tisuća birača može postići izborni rezultat po volji,

da je to izmanipulirala Banda lopovska!

Saša Radović